

LESLIE CHARTERIS

**„SFÎNTUL“
LA NEW YORK**

LESLIE CHARTERIS

„Sfântul” la New York

În românește de Sanda Aronescu

Editura Univers
București - 1978

Cuprins

PROLOG	4
CAPITOLUL I ÎN CARE SIMON TEMPLAR ÎȘI CURĂȚĂ ARMA, IAR WALLIS NATHER TRANSPIRĂ	13
CAPITOLUL II ÎN CARE SIMON TEMPLAR ASCULTĂ PE LA UȘI CU OARECARE FOLOS, IAR COMISARUL FERNACK FACE O PLIMBARE	37
CAPITOLUL III ÎN CARE SIMON TEMPLAR TRAGE CU OCHIUL LA DOMNUL PAPULOS, IAR MORRIE UALINO ÎI TRAGE UN PUMN „SFÂNTULUI”	62
CAPITOLUL IV ÎN CARE SIMON TEMPLAR CITEȘTE ZIARELE, IAR DOMNULUI PAPULOS ÎI SUNĂ CEASUL	85
CAPITOLUL V ÎN CARE DOMNUL PAPULOS E SUPRIMAT, IAR HEIMIE FELDER SUFERĂ NOI NENOROCIRI	108
CAPITOLUL VI ÎN CARE SIMON TEMPLAR DISCUTĂ CU DOMNUL INSELHEIM, IAR DUTCH KUHLMANN PLÂNGE.	132
CAPITOLUL VII ÎN CARE DUTCH KUHLMANN VEDE O FANTOMĂ; IAR SIMON TEMPLAR SE ÎNTOARCE ACASĂ	167
CAPITOLUL VIII ÎN CARE FAY EDWARDS ÎȘI ȚINE CUVÂNTUL; IAR SIMON TEMPLAR ÎȘI PREDĂ ARMA	201
EPILOG	234

PROLOG

Scrisoarea a fost predată la biroul de corespondență din Center Street. Urmând calea obișnuită, a trecut pe la biroul de identificare criminală, biroul de investigare a criminalilor străini și pe la biroul central de coordonare. În cele din urmă, a fost depusă pe biroul comisarului de poliție Arthur J. Quistrom; era un document remarcabil din orice punct de vedere, și nici măcar stilul voit banal al autorului nu reușea să-l facă neinteresant.

POLIȚIA METROPOLITANĂ,
SECȚIA SPECIALĂ,
SCOTLAND HOUSE,
LONDRA, S.W.I.

*Către Șeful poliției,
New York City.*

Stimate domn,

Ne simțim datori să vă informăm că avem motive să credem că SIMON TEMPLAR, cunoscut și sub denumirea de „Sfântul”, se află în prezent în Statele Unite.

Nu există amprente; anexăm însă o fotografie, semnalmentele și dosarul său.

După cum veți vedea din dosar, nu avem nicio probă pe care să ne bazăm ca să putem institui un

proces de extrădare; dar ar fi indicat ca, în interesul dumneavoastră, să supravegheați activitatea lui Templar, dacă reușiți să-l descoperiți.

Al dumneavoastră cu respect,

C. E. Teal,

Inspector șef.

Prima anexă urma imediat după scrisoare.

SIMON TEMPLAR („Sfântul”)

SEMNALMENTE: Vârstă: 31 de ani. Înălțime: 1,90 m, Greutate: 79 kg. Ochi albaștri. Păr negru, pieptănat drept, spre spate. Fața bronzată. Rană de glonte în partea de sus a umărului stâng. Rană de 20 cm. Pe antebrațul drept.

SEMNE PARTICULARE: Întotdeauna îmbrăcat impecabil. Gusturi rafinate. Locuiește în cele mai scumpe hoteluri, este un fin cunoscător în privința mâncărilor și vinurilor. Poartă asupra lui arme de foc și e expert în aruncarea cuțitului. Posedă permis de pilotaj. Vorbește curent mai multe limbi. Supranumit „Sfântul”, pentru obiceiul de a lăsa la locul crimei desenul schematic al unei siluete cu o aureolă deasupra capului (specimenul e reprodus mai jos).

DOSAR:

Se impune prima oară atenției noastre cu cinci ani în urmă, când se ocupă, ca agent neoficial, de recuperarea unei cantități de aur furată de la Banca Federală din Chicago și transportată la noi în țară. Reușește, și pretinde recompensă, lăsând arestarea hoților pe seama propriului nostru agent, inspectorul Cam.

Urmează o perioadă în care, cu ajutorul a patru complici, devine detectiv particular în scopul de a hărțui infractorii împotriva cărora noi nu reușisem să obținem dovezi pentru a justifica arestarea lor. În această perioadă, identitatea sa reală a constituit un mister. Activitate îndreptată mai ales împotriva traficului de droguri. Contribuie la arestarea și condamnarea șefilor unei puternice bande de traficanți de droguri. În aceeași perioadă, bănuț de a fi instigat uciderea lui Henri Chastel, traficant de sclavi albi, la Atena. Recunoaște omorârea anarhistului Golter, în timpul încercării sale nereușite de a-l asasina pe prințul moștenitor Rudolf, aflat în vizită oficială la Londra, în anul următor.

Îl răpește pe profesorul K. B. Vargan în timp ce Ministerul de război încerca să cumpere de la acesta „norul electronic”. Vargan a fost ucis ulterior de Norman Kent, membru al bandei lui Templar, Kent, la rândul lui, fiind ucis de doctorul Rayt Marius, agent străin al serviciului secret, care de asemenea încerca să obțină invenția lui Vargan. În scrisoarea, publicată ulterior în presă, Templar va pretinde că mobilul ar fi fost împiedicarea folosirii, într-un eventual război, a ceea ce el considera o metodă inumană de masacrare. Atât Templar cât și Marius evadează și părăsesc Anglia.

După trei luni, Templar reapare în Anglia fiind implicat într-un al doilea complot organizat de Marius pentru ațâțarea războiului, complot necunoscut de noi. Până la urmă, Marius fuge din nou, și de atunci nu s-a mai auzit nimic de el; dar uneltirea a fost demascată, iar Templar a fost grațiat pentru încercarea nereușită de a avaria trenul regal.

Continuă ulterior campania sa împotriva

infractorilor prin propriile-i metode. Obține dovezi în câteva cazuri și favorizează diverse arestări; bănuie, fără probe, că ar fi provocat moartea lui Francis Lemuel, traficant de droguri, Jack Farnberg, ucigaș, Ladek Kuzela, și alții. Există, de asemenea, suspiciuni referitoare la omorârea lui Stephen Weald, alias Waldstein și la dispariția lordului Essenden, în perioada când Templar lucra pentru reabilitarea reputației defunctului inspector adjunct, sir Francis Trelawny, sub directa autoritate a actualului comisar șef, sir Hamilton Dorn.

Continuă activitatea până ce părăsește din nou Anglia, cu șase luni în urmă.

Majoritatea faptelor mai sus-menționate, cât și multe altele despre care, din motive evidente, nu avem informații precise, i-au adus și avantaje financiare. S-a calculat că averea lui Templar, obținută prin aceste mijloace, se ridică la vreo 500.000 lire sterline.

De asemenea binecunoscut poliției franceze și germane.

Urma fotografia; iar la urma teancului erau atașate scurte rapoarte ale secțiilor prin care trecuseră deja aceste informații.

BIROUL DE IDENTIFICARE CRIMINALĂ:

N-are cazier. Copii ale fotografiei și ale semnalmentelor expediate la Albany și Washington.

BIROUL DE INVESTIGARE A CRIMINALILOR STRĂINI:

Cercetări în curs.

BIROUL CENTRAL:

Cercetări în curs.

Comisarul ridică o mână și se scărpină în capul

cărunt. Parcurse încă o dată scrisoarea, adunându-și sprâncenele stufoase într-o încruntătură care-i făcea riduri la rădăcina nasului. Sub ochii spălăciți, albaștri-cenușii, avea pungi flaște, ca niște bășici stoarse fără a se înțepa pielea; iar chipul îi era brăzdat de aceeași oboseală. Un suflet înăsprit și înăcrit, asta era recompensa lui pentru cei patruzeci de ani de luptă zadarnică împotriva nelegiuirilor – nelegiuri care făceau casă bună cu cei care apărau, chipurile, legea.

— Crezi că asta poate avea vreo legătură cu scrisoarea trimisă lui Irboll? Întrebă el după ce termină a doua lectură.

Inspectorul John Fernack își împinse spre ceafă pălăria ponosită și încuviință din cap, cu o mișcare scurtă, impasibilă. Își apăsă arătătorul pătrat, noduros, pe o altă hârtie de pe biroul comisarului.

— Aș zice că da. Vedeți sub ce poreclă zic cei de la Scotland Yard că e cunoscut: tipul? „Sfântul”. Uitați-vă la desen. Eu nu mă prea pricep la artă, și am impresia că nici Templar nu-i mai breaz: dar ideea o păstrează. Priviți forma asta... De astea fac puștii când pun prima oară mâna pe creion – un cerc în loc de cap, o linie dreaptă pentru trup și încă patru în chip de mâini și picioare, dar se vede că vrea să aducă a om. Și încă un cerc plutind deasupra capului. Când eram copil, m-au dus odată la o catedrală, spuse Fernack de parcă scotea la iveală o pată neagră din cariera lui profesională, și erau o mulțime de picturi de oameni cu cercuri în jurul capetelor. Erau sfinți sau cam așa ceva; și cercurile alea cică erau aureole.

Comisarul nu zâmbi.

— Ce se întâmplă cu Irboll?

— Se prezintă după-amiază la Tribunalul central ca

să i se amâne din nou procesul, spuse Fernack cu scârbă. Scurpă, cu gura strâmbă, nimerind alături de scurpătoare. Doar știți cum e... N-am fost niciodată bun la socoteli, da' zic că asta e a treizecea sau poate chiar a treizeci și doua oară când îl amână. Ținând seama că au trecut numai doi ani de când l-a împușcat pe Ionetzki, poate avem norocul să-l vedem pe scaunul electric până nu murim de bătrânețe. Halal noroc!

Buzele lui Fernack se subțiară formând o linie rigidă, curbată-n jos. Se aplecă în față, peste birou, până ce pumnii lui mari, încheștați, se striviră de lemn, și îl sfredeli pe Quistrom cu o privire care ardea mocnit, ca acidul.

— Câteodată îmi doresc să știu că un tip ca „Sfântul” e în New York și că face lucruri de-astea de care scrie în dosar. Și am momente când îmi vine să-mi dau demisia pentru doi cenți și să fac și eu ca el. Aș dormi mai liniștit dac-aș ști că se întâmplă astfel de fapte în orașul ăsta. Ionetzki mi-era bun amic când eram locotenent la secția 5 – înainte să mă avanseze și să m-aducă aici, la centru. Un copoi cinstit – și dumneata știi ce-nseamnă asta, că ai trecut prin toate fazele. Știi despre ce e vorba. Cal de povară – curcan – căpitan de secție – ai trecut și dumneata prin toate, ca noi toți. Ceea ce-nseamnă că ai fi primul comisar care n-a trebuit să învețe de cum a venit care-i uniforma copoiului. Să nu mă-nțelegi greșit, șefule. Nu-ncerc să te perii. Da' vreau să spun că... știi cum te simți când... ce-nseamnă să poți spune despre un individ că a fost un copoi cinstit.

Mâinile sale de fier se descleștară și se strânsură la loc pe marginea biroului.

— Țista era Ionetzki, continuă el. Un copoi cinstit.

Nu prea deștept, dar cinstit. Și apare chiar în timpul spargerii. Când un alt copoi în locul lui s-ar fi gândit că e mai bine să dea o raită prin jurul blocului și să n-audă nimic. Și l-a împușcat în burtă un vierme ca Irboll...

Quistrom nu răspunse; nici nu se mișcă. Privirea-i obosită se opri calmă pe chipul încordat al omului care stătea aplecat deasupra lui – o privire în care se citea o ciudată înțelegere pentru această ieșire neașteptată. Dar oboseala i se infiltrasse prea adânc în ochi pentru ca s-o mai poată lecui ceva.

— Deci îl băgăm pe Irboll la răcoare, zise Fernack. Și toată lumea știe că el e vinovatul. Și-l batem. Da, scoatem untul din el... Dar ce naiba rezolvăm cu asta? Bătaia cu bastonul de cauciuc nu se poate compara cu un glonte-n burtă. Nu te omoară încet, în timp ce măruntaiele-ți ard și-ți muști buzele până ajung zdrențe, ca să nu urli prea tare din cauza durerilor cumplite. Nu lasă o femeie cumsecade fără bărbat, și niște copii cuminți fără tată. Dar l-am frecat... Și ce-i cu asta? Pe urmă apare cine știe ce politician venal și, triumfător, numește un judecător pe care-l scoate din buzunar. Se ivește apoi și un avocat cu „habeas corpus”, cu alibiuri și cauțiuni... cu de toate. Începe procesul – un judecător dresat așezat în banca lui, un juriu mituit și un procuror care-și va lua partea din același loc de unde și-o iau toți. Apoi urmează transferuri, obiecții, extrădări, suspendări, rejudecări, recursuri. Și o întind așa, până ce nimeni nu-și mai amintește bine cine e Ionetzki și ce i s-a întâmplat. Tot ce știu este doar că s-au plictisit să mai discute despre Irboll.

Și s-ar putea să-l grațieze. Sau să-l bage-n închisoare. Lui îi convine asta. Stă și fumează

trabucuri, ascultă radio; și peste câteva luni, când ziarele și-au găsit alt subiect, directorul închisorii îi strecoară o grațiere, sau se întrunește comisia de cauțiune și-i spune să se ducă acasă și să fie cuminte, că altfel... Și numaidecât un alt individ cinstit încasează un glonte-n burtă de la un alt vierme... și cui naiba-i pasă?

Quistrom își lasă privirea în jos, spre sugativa din fața lui. Încovoierea umerilor lați exprima asentimentul său, acceptarea tacită a unei serii de fapte pentru care era peste puterile lui să răspundă. Fernack își plecă în față trupul cu oase masive, împingând înainte un maxilar ca de piatră ce contrasta ciudat cu glasul său spart, aspru.

— Tipul ăsta, „Sfântu”, i-a trimis lui Irboll o scrisoare, continuă Fernack. Scrie că indiferent dacă va fi condamnat sau nu, face el dreptate, și va reuși acolo unde noi nu putem. Spune că dacă astăzi după-amiază Irboll mai iese din tribunal înconjurat de toți indivizii ăia care se bagă în sufletul lui și-l bat pe spate, în timp ce se uită cu coada ochiului la noi râzând tare ca să-i auzim – va fi ultima dată când se mai întâmplă. Asta-i tot. Un glonte-n burtă pentru un alt glonte-n burtă. Și poate c-așa o să și facă. Dacă măcar jumătate din scrisoarea pe care ai primit-o este adevărată, o va face. Va proceda exact cum aș fi procedat și eu – exact la fel. Și ziarele or să facă un război grozav, și-or să facă bancuri pe socoteala noastră, că, adică, suntem niște polițiști atât de proști încât ne vedem nevoiți să-l lăsăm pe un oarecare liber-profesionist să facă în locul nostru o treabă pe care noi n-avem destul cap sau destul curaj s-o facem. Și p'ormă treaba mea va fi să-l hăituiesc pe tipul ăsta, pe „Sfântul” – să-l duc în camera din dos a

unei secții de poliție și să storc de la el o mărturisire cu ajutorul unei crose de baseball – să-l aduc în fața tribunalului și să mă căznesc ca naiba să-l trimit pe scaunul electric – pe omul care a făcut doar ceea ce ai fi făcut și dumneata sau eu, dacă n-am fi niște lăudăroși care ținem mai mult la posturile noastre decât să ne facem treaba pentru care suntem plătiți.

Inspectorul își ridică privirea.

— O să-ți faci datoria, Fernack, asta-i tot. Ce se întâmplă după aceea – în cazul ăsta sau în altul – nu-i vina ta.

— Da, o să-mi fac datoria, spuse Fernack cu un zâmbet amar. O să mi-o fac, așa cum mi-am făcut-o întotdeauna – așa cum ne-o facem de ani de zile. O să mătur și fărășul o să-l dau nemernicilor care abia așteaptă s-azvârle toată murdăria înapoi, ba chiar să mai facă un rând.

Quistrom ridică teancul de hârtii și se uită la ele. În tăcerea care se lăasă, ultimele cuvinte ale lui Fernack păreau că zumzăie, că zbârnăie prin încăpere, ca un ecou reluat de un alt ecou, producând în aer vibrații puternice prin forța lor imperceptibilă. Fernack își scoase brusc batista și-și șterse fața. Se uită pe fereastră, la zidurile drepte și murdare ale Academiei de poliție și la ceața cenușie care învăluia până sus zgârie-norii New York-ului. Uitându-se afară, simțea ritmul orașului ticăind în încăpere, adăugându-se parcă reverberațiilor asurzitoare provocate de violenta denunțare care-l scosese din calmul său obișnuit. Pulsul circulației zvâcnind în mersul său de la o intersecție la alta, cadența a douăsprezece milioane de pași, uruitul roților și duduital puternic al pistoanelor, clocotul vieților care se-nfiripă și se frâng, lupta, măreția, josnicia, grandoarea și corupția în

care-și avea și el locul lui...

Quistrom își dresе glasul, scoțând un sunet slab, înăbușit, un singur ton care nu exprima nici dezaprobare, nici încurajare; dar slăbi încordarea la fel de categoric ca un întreg discurs. După o clipă, Quistrom spuse:

— Încă nu l-ai găsit pe Templar?

— Nu. Vocea lui Fernack era egală, aspră, prozaică, așa cum fusese și până atunci; doar lucirea rece din ochi mai amintea cele spuse de el înainte. Îl caută Kestry și Bonacci. Ieri au încercat în aproape toate marile hoteluri.

Quistrom încuviință din cap.

— Mai vino să vorbești cu mine dacă obții ceva informații.

Fernack ieși, străbătând lungul coridor de piatră, gol, care ducea până la biroul lui. După-amiază, la ora trei și treizeci de minute, fu chemat la tribunal ca să constate cum a murit Irboll.

Sosise „Sfântul“.

CAPITOLUL I

ÎN CARE SIMON TEMPLAR ÎȘI CURĂȚĂ ARMA, IAR WALLIS NATHER TRANSPIRĂ

1

Călugărița intră în apartamentul din clădirea hotelului Waldorf Astoria cu o cheie scoasă la iveală de sub faldurile mantiei ei negre – fapt care ar fi părut oarecum ciudat chiar și unui privitor foarte binevoitor și cu vederi extrem de largi. După ce închise ușa în urma ei, începu să fluiera – ceea ce aceluiasi privitor foarte binevoitor și cu vederi extrem de largi i-ar fi părut și mai ciudat. Iar când intră în salon, își prinse piciorul într-o carpetă, se-mpiedică și spuse: „Fir-ar să fie!“, cu un glas bărbătesc clar, de bariton, pentru ca, după o clipă, s-o apuce râsul – ceea ce fără îndoială că l-ar fi impresionat chiar și pe privitorul cel mai binevoitor și cu vederile cele mai largi, făcându-l să clipească iute, și să facă ochii mari.

Dar acolo nu se găsea niciun individ curios și sensibil, care să execute aceste grimase. Nu era de față decât un om cu bărbia pătrată și cu părul alb, cu ochelari fără rame, care ședea într-un fotoliu cu o carte pe genunchi, și care, când intră călugărița, își ridică privirea clătinând din cap și zâmbind cu blândețe.

Închise cartea, punând metodic un semn, și se

ridică – o siluetă subțire, viguroasă, într-un costum de home-spun gri.

— E-n ordine? se interesă el.

— Minunat, răspunse călugărița.

Își scoase voalul de pe părul negru și lucios. Își deschise nasturii, desfăcu ce era de desfăcut, și, cu un oftat de ușurare, își aruncă cât colo „draperiile” lungi și îmbâcsite. „Ea” se dovedi a fi un bărbat înalt, lat în umeri, îmbrăcat cu o cămașă albastră de mătase și cu pantalonii de la un costum de stofă ușoară, – un bărbat cu ochi albaștri vioi, cu o față bronzată de pirat, cu un zâmbet ce dezvăluia un șir de dinți ca niște perle, care îl bătu fericit pe spate pe spectatorul său și se instalează într-un fotoliu, întinzându-și membrele suple, atletice.

— Ai riscat mult, Simon, spuse bătrânul, privindu-l de sus; Simon Templar râse încetișor.

Luă o țigară, o aprinse, și stinse chibritul cu un gest al mâinii care făcea parcă parte din surâsul lui.

— Dragul meu Bill, am renunțat să mai consemnez astfel de evenimente cutremurătoare în jurnalul meu. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le luăm așa cum sunt, în viața asta plină de păcate.

Celălalt clătină din cap.

— Nu trebuia s-o faci și mai periculoasă.

— Trimițând biletul ăla? zâmbi „Sfântul” batjocoritor. Bill, ăsta a fost un act de fidelitate. Un omagiu adus unor mărețe zile de odinioară. Dacă nu l-aș fi trimis, mi-aș fi trădat reputația. Ar fi însemnat să scad în proprii-mi ochi.

„Sfântul” lăasă să i se strecoare un rotocol de fum printre buze, și contemplă prin fereastră un petec de cer senin.

— Îmi aduce aminte de niște vremuri grozave, de

care ai auzit, continuă el liniștit. În zilele acelea „Sfântul” își făcea de cap și desenul ăsta însemna luptă, moarte fulgerătoare și tot soiul de torturi. Unii dintre noi au trăit pentru *asta* - au muncit, au luptat pentru *asta*. Unul chiar a murit pentru *asta*... În vremea aceea, când cineva primea un bilet ca cel pe care i l-am trimis lui Irboll, cu semnătura mea, știa că nu mai poate face nimic. Și dacă tot ne-am apucat de o asemenea distracție, aș vrea ca lucrurile să fie la fel - chiar dacă va dura foarte puțin.

Râse din nou, un hohot de râs blând și melodios, care pluti prin cameră ca o rază de soare cu sclipiri de oțel.

— Așa se explică sfidarea. Bineînțeles că biletul a făcut ca totul să fie mai dificil, dar ne-a oferit ocazia de a demonstra neîntrecuta noastră măiestrie. Și a fost atât de ușor. Am ținut pistolul sub faldurile mantiei și am tras în el când ieșea. Numai o dată... Apoi am scos un țipăt puternic și m-am repezit spre el. În timp ce ei mă căutau, eu îl îndemnam să se căiască și să-și mărturisească păcatele. Era îmbulzeală mare în jur și cred că i-au arestat aproape pe toți.

Extrase un automat din buzunar și-i scoase încărcătorul. Întinse brațul lung spre o masă laterală unde se aflau ustensilele de curățat pe care le folosisese înainte de a pleca. Introduse un dreptunghi de finet prin bucla unei sfori cu o greutate la capăt și-l trase prin țeavă, fredonând pentru sine.

Bărbatul cu păr alb se îndreptă cu pași mari spre fereastră și rămase acolo cu mâinile strânse la spate.

— Azi au fost pe aici Kestry și Bonacci, spuse el.

„Sfântul” mai fredonă câteva măsuri, apoi umezi cârpa cu care curăța cu trei picături de ulei.

— Păcat că mi-au scăpat, murmură el. Întotdeauna mi-am dorit să observ tactul cu care procedează o pereche de copoi duri din New York față de un suspect nevinovat.

— Poate că o să ai destul de curând ocazia, îl avertiză celălalt grav, iar Simon chicoti.

De altfel nu era de mirare că echipa inspectorului Fernack nu reușise să-l descopere pe „Sfântul”.

Kestry și Bonacci își petrecuseră timpul într-un mod foarte interesant. Trecând conștiincios de la un hotel la altul, călcaseră sub tălpile lor mari și folositoare o întreagă colecție de covoare scumpe, care le-ar fi adus ambilor destui bani ca să se poată retrage și să trăiască foarte confortabil. Au frunzărit registre până a început să-i doară ochii, descoperind informații interesante despre itinerarul unei extraordinare familii John Smith, care părea să-și petreacă timpul topăind dintr-un hotel într-altul, cu agilitatea microbilor de gripă, fără a găsi însă nicio dovadă asupra trecerii unui oarecare Simon Templar. Prin fața privirii lor oficiale, agravând durerea anterior menționată, se perindase o întreagă procesiune de tineri domni politicoși și eleganți, considerați în mod formal angajații hotelului, dar fiind, evident, ambasadori deghizați, care se uitaseră cu condescendență peste fotografia victimei lor și negaseră cu dispreț existența unui personaj cu astfel de obiceiuri vulgare printre distinșii clienți ai hotelului.

Băieții de serviciu din fiecare din aceste sălașuri se uitaseră cu înțeles după tălpile care efectuau turneul și șușotiseră discret între ei, cu mâinile la gură. Publicul asistasă la toate interviurile lor într-o atmosferă de înțelepciune compătimitoare, care i se

părase deosebit de deprimantă perechi de detectivi zeloși, deghizați ostentativ în cetățeni de rând.

Și era greu de presupus ca șoferul unui oarecare William K. Valeross, client al hotelului Waldorf Astoria, să intre-n domeniul lor de cercetare. Ei căutau un bărbat înalt, brunet, în jur de treizeci de ani, cunoscut ca un vizitator obișnuit al celor mai luxoase hoteluri; și-l căutaseră cu o perseverență demnă de lăudat, refuzând să se lase ademeniți în capcana fanteziei. Întrucât domnul Valeross avea fără îndoială șaiszeci de ani, și nu semăna, prin niciun efort al imaginației, cu individul din fotografia cu care fuseseră înarmați, l-au ignorat fără să-și mai piardă timpul – și odată cu el, camerista, servitorul, cățelul și pisica și pe străinul care se afla în găzduirea lui.

— Dacă reușesc să mă găsească, remarcă „Sfântul” gânditor, va avea loc un schimb de vorbe urâte.

Se uită cu un ochi aprobativ prin țeava strălucitoare a pistolului, fixă siguranța și îl băgă în buzunar cu un gest duios. Apoi se ridică, se întinse și se duse la fereastra unde stătea Valeross.

În fața lor se desfășura panorama neregulată a Manhattanului de sud, insula minune din vest. Un gheb îngust de stâncă adăpostit de Atlantic prin umărul lat al Brooklyn-ului, o simplă cută de piatră în calea incursiunilor oceanului pe care neîmblânzitul spirit de contrazicere al omului se găsisese să construiască un oraș – și deloc mulțumit cu uluitoarea realizare de a învinge o dificultate atât de mare, ridicase monumentele sfidării sale. Deoarece orașul nu se putea extinde lateral, se extinsese pe verticală; dar avântul pe verticală era un salt sculptat în piatră, un zbor născut dintr-o necesitate care depășise cu

mult limitele necesității, într-un magnific impuls de înălțare care-și eradica propria sa sursă. Mușuroaiele deveniseră munți printr-o artă zămislită din pur artificio. În umbra acestor piscuri cenușii și albe crescuse un Bagdad modern, unde se întâlneau capetele pământului. Un oraș italian mai mare decât Roma, un oraș irlandez mai mare decât Dublinul, un oraș german mai mare decât Köln-ul; un oraș de o bogăție amețitoare, ale cărui turnuri părăseră odinioară piscuri de aur masiv privirilor înfometate ce pătrundeau de dincolo de zărilor lumii vechi; un punct de frontieră pustiu, care se ridicase brusc la rangul de metropolă, de oraș fundamental ce nu-și avea egal. Un loc unde civilizația și primitivismul se cocoțaseră alternativ, una pe umerii celeilalte, și ajunseseră împreună pe creastă.

— Întotdeauna am simțit că aici e casa mea, spuse Valeross, cu o blândețe ciudată.

Își plimbă privirea de la răsărit la apus, cuprinzând în raza ei tot orizontul.

— Știi că mai sunt și alte orașe, și se spune că New York-ul nu este decât reprezentarea New York-ului. Dar aici mi-am petrecut viața.

„Sfântul“ nu făcu nicio remarcă. El era la trei mii de mile de casă; dar stând acolo la fereastră, văzu și simți ceea ce vedea și simțea bătrânul. Se afla acolo de destul de mult timp ca să poată gusta farmecul pe care New York-ul îl exercită asupra unui om care-l privește cu ochi destul de obosiți dar capabili încă de uimire – mândria și mirarea de care râd cinicii sofisticați, dar care pot încă să miște inima unui om căruia nu-i e rușine să străbată dincolo de aparențe, ca să simtă căldura umană din care se înalță orașele. Și pentru că Simon înțelegea, îi știa gândurile înainte

ca el să le dea glas.

— Trebuia să apelez la tine, spuse Valeross, fiindcă există oameni mai puternici decât mine care n-au aceleași sentimente. Oameni pentru care orașul acesta nu e casa lor, ci un câmp deătălie care trebuie jefuit. De aceea a trebuit să vii aici, din cealaltă parte a lumii, să ajuți un bătrân care are o misiune prea grea pentru el.

Se întoarse deodată și-l privi din nou pe „Sfântul”, măsurându-l de la linia părului bine periat, până la pantofii eleganți – trăsăturile fine ale feței oacheșe și indiferente, ironia rece a ochilor albaștri, rotunjimea umerilor musculoși, arcuirea pieptului, sub cămașa fină, forța, și siguranța mâinii bronzate cu țigara ținută lejer între primele două degete, șoldurile suple, de luptător, și picioarele lungi, impecabile. Întâlnise mulți oameni până acum, dar niciunul n-avea degajarea asta atât de elegantă, fiind în același timp atât de vigilent și de periculos. Niciun bărbat, din câți cunoscuse, n-ar fi putut atinge, după părerea lui, acest grad de siguranță însoțit de o totală nepăsare, calitate de care avea nevoie și după care pornise în căutare – și Valeross se considera un bun cunoscător de oameni.

Își lăsă mâinile să cadă pe umerii „Sfântului”. Simți musculatura puternică tresărind ușor și zâmbi.

— Cred că poți, fiule. Ai putea lichida adunătura asta putredă de tâlhari și de politicieni corupți care se organizează pentru a deveni cea mai mare bandă cu care s-a luptat până acum acest oraș al meu. Dacă tu nu vei fi în stare s-o faci, voi fi convins pentru prima oară că e imposibil. Fii doar ceva mai prudent. Nu fă pe grozavul ca să intri-n pușcărie sau sub o ploaie de gloanțe înainte de a avea ocazia să rezolvi ceva. Am

mai văzut întâmplându-se lucruri de-astea. Au încercat și alții – oameni importanți – mai puternici, mai viteji și mai inteligenți ca tine...

„Sfântul” schiță un zâmbet.

— Admițând pentru o clipă că au existat vreodată, remarcă el cu amabilitate, unul mai norocos ca mine n-ai văzut niciodată.

Gândurile lui se întoarseră la după-amiaza aceea, în Madrid, când Valeross șezuse lângă el în Piaza de Toros și angajase o conversație, care a avut drept urmare o seară petrecută împreună. Își aminti de noaptea aceea, când, după ce se înfruptaseră dintr-un extraordinar purcel de lapte la „Botins” și discutaseră în camera lui Valeross de la Ritz, la câteva pahare de whiskey cu sifon, Valeross recunoscuse că-și petrecuse trei săptămâni urmărindu-l prin toată Europa, numai pentru a provoca această întâlnire întâmplătoare, și îi mărturisise și motivul. Auzea parcă vocea calmă a bătrânului așa cum i se adresase atunci.

„L-au găsit după câteva săptămâni – nu vreau să intru în amănunte. Nu-mi place să mi le amintesc, nici măcar acum... Vreo două, trei duzini de oameni au fost arestați și interogați. Dar poate că nu știi cum se procedează acolo. Oamenii aceia și-au ținut gura. Unii au fost eliberați. Alții au ajuns la judecată. Poate crezi că asta înseamnă ceva. Da’ de unde! Afacerea asta le dă de lucru tuturor gangsterilor și pistolarilor care pot fi folosiți – tuturor nemernicilor și ucigașilor care s-au trezit fără un ban atunci când nu se mai putea stoarce nimic din băutură. Treaba-i organizată de aceeași șefi, protejați de aceeași politicieni necinstiți – și rentează și mai mult. Ei înfrâng *același* sistem polițienesc pentru *același* motiv pentru care a fost

înfrânt și de vechea organizare – fiindcă e legat de *aceiași* sistem politic, care numește comisari de poliție pentru a face ceea ce li se spune. Nu exista nicio îndoială că oamenii pe care-i arestaseră erau vinovați. Chiar Fernack a recunoscut. Mi-a spus ce era scris în dosarele lor – tot ce se știa despre ei. Dar n-a putut face nimic. Au fost eliberați pe cauțiune, procesele suspendate, transferate, amânate – toate scamatoriile juridice. Până la urmă au fost achitați. I-am văzut ieșind din tribunal rânjind. Dacă aș fi avut un pistol la mine aș fi încercat să-i ucid atunci. Dar sunt bătrân și nu mă pricep la astfel de lucruri. Am înțeles că tu ai pregătirea asta. De aceea te-am căutat. Cred că o să-ți placă o asemenea misiune. Poate va fi ultima pe care o vei mai întreprinde. Dar e o treabă pe care-o poate face numai un om din afara legii.

Am destui bani și sunt dispus să-i cheltuiesc. Vei primi orice sumă de care vei avea nevoie și care te va ajuta să cumperi tot ce se poate cumpăra cu bani. Singurul lucru pe care nu-l vei avea este securitatea ta. S-ar putea să te trezești la închisoare. S-ar putea chiar să-ți afli moartea. Nu încerc să te mint în privința asta. Dar dacă poți să faci singur dreptate în cazul nemernicilor care mi-au răpit și mi-au ucis fiul, îți plătesc un milion de dolari. Vreau să știu astă-seară: consideri că merită să te obosești?

„Sfântul” simți că-i răsare din nou un zâmbet pe buze și se auzi spunând:

— Aș face-o și pe gratis. Când îi dăm drumul?

Își aminti toate acestea cât timp mâinile lui Valeross s-au odihnit pe umerii lui; și pentru prima dată după noaptea aceea, în Madrid, își permise să se gândească la amplexarea sarcinii pe care și-o

asumase.

2

Simon Templar mai fusese la New York, dar asta se-ntâmplase în zilele mai plăcute și mai liniștite când numai 8,04% din băutură era bere fabricată de amatori în căzi de baie, iar „Woolworth Building” nu era catalogată încă drept „bungalow”, când infractorii erau mai frecvent dați în judecată pentru încălcarea legilor decât pentru falsificarea impozitului pe venit. Times Square și Str. 42 erau doar niște străduțe amărâte ce dădeau în drumul principal spre insula Coney; magazinele de lux de pe bulevard se mutaseră cu câteva blocuri mai la est, spre parc; și ușile batante ale dichisitelor saloon-uri, care împodobiseră odinioară fiecare colț de stradă, dispăruseră înaintea celui val istoric de dreptate care a vopsit Statuia Libertății în actuala sa nuanță de verde ca fierea.

Dar exista un loc pe care „Sfântul” îl putea găsi în ciuda unor schimbări mult mai radicale în geografia orașului. Mai puteai încă parcurge bulevardul Lexington spre sud, până în Str. 45; iar pe Str. 45, Chris Cellini își mai primea, probabil, și acum prietenii, dacă nu-l clintise din meseria pe care o-ndrăgea vreo maree catastrofală. Și „Sfântul” nu auzise încă de o maree atât de puternică.

În împrejurările de față, n-avea aproape niciun drept să facă vizite; într-un oraș împânzit de oameni furioși și vigilenți care umblau încă după el, trebuia să fi stat ascuns și să fi fost recunoscător dacă găsea vreun loc unde să nu fie găsit; dar furia asociată a unei duzini de gangsteri și de polițiști nu era de-ajuns

ca să-l împiedice să se ducă. Trebuia să mănânce; și nu existau în toată lumea fripturi ca acelea pe care le frigea însuși Chris Cellini. „Sfântul” mergea cu pas ușor, legănat, cu mâinile înfundate în buzunarele de la pantaloni, cu borul pălăriei tras șmecherește pe ochi. Sub bor, fața lui slabă, bronzată, era în văzul tuturor; ochii albaștri erau atât de veseli și de nepăsători, de parcă ar fi fost un membru favorizat al elitei îndreptându-se agale spre un cocteil select. Această nepăsătoare sfidare a legilor norocului îl costa însă doar o ușoară furnicătură în trup. Dacă cineva ar fi încercat să-l oprească din drum – cu atât mai rău pentru el. „Sfântul” era gata să facă scandal în noaptea aceea; și era total indiferent față de detalii, ca de exemplu: unde și cum s-ar fi pornit distracția. Dar n-a întâlnit opoziția nimănui.

Aproape dezamăgit de calmul serii, se întoarse către intrarea din subsol a unei case cu trei etaje, din piatră de culoare maro, și apăsă pe soneria de lângă ușa prevăzută cu drugi de fier. După o clipă, ușa din interior se deschise și silueta unui bărbat bondoc, într-o cămașă cu mâneci scurte, se profilă în lumină.

— Noroc, Chris, rosti „Sfântul” tăragănat.

Timp de câteva secunde nu fu recunoscut; apoi omul dinăuntru scoase o exclamație.

— *Buon Dio!* Pe unde mi-ai umblat atâția ani?

Trase zăvorul și ușa pivotă înăuntru.

Mâna „Sfântului” fu prinsă într-o strânsoare puternică; cealaltă mână îl bătu pe spate; în urechi îi răsună un râs plin, jovial.

— Ia zi, unde-ai fost? De ce-ai lipsit atât de mult timp? De ce nu m-ai anunțat că sosești ca să le spun băieților să vină încoace?

— Nu sunt aici? întrebă „Sfântul”, aruncându-și cu

dexteritate pălăria într-un cuier.

Chris clătină din cap.

— Trebuia să fi dat un telefon, Simon.

— De fapt mă bucur că n-au venit, zise „Sfântul” uitându-se la el; și Chris deveni deodată serios.

— Iartă-mă... Am uitat... Știi că aici o să fii în siguranță. Zâmbi și vocea lui plăcută se-nvioră din nou. Orice s-ar întâmpla, tu vei fi întotdeauna prietenul meu.

Îl conduse pe „Sfântul” pe coridor spre bucătărie, înconjurându-i umerii cu brațul său muscular. Bucătăria era o anexă la sufrageria micuță cu care se lăuda acest local - era „sanctum sanctorum”, un loc de întâlnire care semăna mai degrabă cu un club, unde cei care aveau privilegiul să intre găseau o ospitalitate expansivă la care nici nu puteau visa clienții restaurantelor scumpe, scorțoase, socotiți niște intruși ce trebuie să mănânce la un anumit preț și erau conduși afară cu plecăciuni ceremonioase. Deși nu zări niciun chip familiar la marea masă comună, în clipa când păși în încăperea strălucitor luminată, plină de aroma țigărilor, a vinului și a legumelor fierte în aburi, de clinchetul farfuriilor și al tingirilor, „Sfântul” simți renăscând în el o veche fericire. Își aminti dintr-o dată de nopțile minunate în care se bea și se discuta la nesfârșit, dezbătându-se teorii filosofice și rezolvându-se toate problemele lumii - nopți petrecute în acest loc primitiv.

— Ei, ce zici, bei un sherry?

Simon încuviință din cap.

— Și o friptură făcută de tine, spuse el.

Se lăsă pe spate și sorbi băutura pe care i-o aduse Chris, uitându-se prin încăperea cu ochii întredeschiși.

Glumele și replicile, discuțiile animate și râsetele

sonore ale celorlalți clienți îi ajungeau la urechi ca ecoul unui cântec de neuitat. Era așa cum fusese întotdeauna – aceeași atmosferă camaraderească, plină de haz, prezidată și menținută de veselie continuă a lui Chris. Începu să se întrebe de ce nu existau în lume mai multe localuri ca acesta – unde patronul nu e doar negustor, unde oamenii își leapădă grijile, râd și vorbesc deschis unii cu alții, fără teamă sau suspiciune, sufletele lor înflorind curat și roditor la căldura vinului și a prieteniei.

Dar gândurile îi fură întrerupte brusc căci sosise friptura – groasă, fragedă, succulentă, topindu-se în gură ca untul; se concentrează absorbit asupra ei, cu toată atenția pe care o merita. Apoi, după ce își domoli foamea, se relaxă ținând în mână paharul cu ce mai rămăsese din vin și cu o altă țigară, ca să cugete asupra întâmplărilor din cursul zilei.

În orice caz, începuse bine. Irboll dispăruse pentru totdeauna. Și „Sfântul” trase cu adâncă satisfacție fumul în piept, amintindu-și felul în care murise. Nu regreta deloc impulsul temerar care-l făcuse să-și pună hotărât semnătura pe această faptă. Ceva din groaza pe care aceste desene stângace o inspiraseră odinioară era încă asociată, în amintirea celor care se temuseră de ele în zilele de demult, cu numele „Sfântului”, și mare parte din groaza aceasta ar putea fi stărnită din nou prin câteva manevre abile. Asta era psihologie criminală autentică și Simon credea cu tărie în această știință. În mod destul de ciudat, numai un expert și-ar fi dat seama ce mult ar însemna pentru niște gangsteri obraznici această lovitură insolentă; căci este un fapt cunoscut că gangsterul dur constituie o numeroasă parte a celor mai pasionați cititori de romane de două parale.

Oricum, era un început. Problema lui Irboll fusese rezolvată. Dar Irboll era doar un pește neînsemnat în acvariu. Valeross fusese categoric asupra acestui, punct. Puietul era foarte bun dacă era consumat în mod adecvat; putea fi desfăcut frumos, înmuiat în „ketchup” sau „tabasco”, răcit excelent în frigider și servit la un cocteil – pe parcurs. Dar un milion de dolari, oricui ar fi aparținut, era prețul peștilor mari; și în afară de plăcerea practicării sportului cu undița, Simon Templar avea vaga impresie că ar ști cum să-ntrebuințeze un milion de dolari. Gândindu-se bine, nu prea-și aminti să nu fi știut vreodată cum să cheltuiască o asemenea sumă.

— Dacă mi-ai oferi un pahar cu brandy, șopti „Sfântul”, când Chris trecu pe lângă masă, l-aș bea.

Pe scaunul de lângă el fusese abandonată ultima ediție a lui *World Telegram*; Simon luă ziarul și aruncă o privire peste banda neagră de litere răspândite de-a curmezișul primei pagini. Descoperi, cu o ușoară surprindere, că era deja o celebritate. Un entuziast autor de editoriale se lansase asupra subiectului cu legitimă ardoare; chiar și „Sfântului” îi venea să roșească citind epitetele extravagante cu care fusese împodobită modesta sa personalitate. Citi articolul până la capăt, cu o undă de ironie în ochi și cu o foarte vagă urmă de zâmbet pe buze. Apoi zâmbetul dispăru. Se topi ușor, fără efort. Doar privirea albastră, leneșă, care parcurgea foaia, se încordă imperceptibil, concentrându-se asupra unui nume de care se izbise mult prea des.

Așteptase acest moment – căutând, cu dezinvoltură și minuțiozitate, ideea care l-ar face să reînceapă acțiunea – și bogatele detalii asupra comiterii ultimului său păcat, oferite cu mărinimie de

acel înflăcărat autor de editoriale, îl ajutară. Era cel puțin o sugestie.

Zâmbetul îi reveni pe buze când se ridică, golind paharul ce fusese așezat în fața lui. Cei care-l cunoșteau spuneau că „Sfântul” e mai periculos ca oricând atunci când zâmbește. Se întoarse și-l bătu pe Chris pe umăr.

— Am plecat, anunță el; și Chris se-ntristă.

— Așa de repede?

Simon încuviință din cap. Lăsă o bancnotă pe bufet.

— Tot tu faci cele mai bune fripturi din lume, Chris, spuse el cu un zâmbet. Am să mă-ntorc să mai mănânc una.

Se îndreptă spre hol fredonând o melodie. În drum se opri lângă telefon și luă catalogul abonaților. Parcurse cu degetul o lungă coloană de N-uri și se opri sub numele care-i stârnise atâta interes în articolul din ziar. Își notă mental adresa, își pipăi buzunarul suplimentar al hainei simțind ușurat umflătura produsă de pistolul automat și ieși alene în stradă.

Ceasul din turnul ornamentat al bătrânei „Jefferson Market Court”, bătea nouă când taxiul îl depuse la întretăierea dintre Str. 10 și Greenwich. Rămase pe trotuar până ce văzu taxiul dispărând după primul colț, apoi își aranjă pălăria și făcu câțiva pași spre stângă, pe Str. 10, ca să descifreze numărul celei mai apropiate case.

Mai avea până la destinație. Fredonând aceeași melodie abia îngânată, continuă să meargă agale spre vest, cu mâinile în buzunare și cu o țigară între buze, cu același pas ușor și sprinten cu care se dusesse să mănânce pe bulevardul Lexington – și cu exact aceleași gânduri. Numai că în această plimbare,

senzația de plăcută bună-dispoziție se intensificase cu câțiva volți, care constituiau exact diferența dintre gestul de bravură dinainte și misiunea precisă pe care o avea acum. Nu se gândise să-și facă un plan de acțiune, dar „Sfântul” n-avea respect pentru planuri. Așa cum făcuse de atâtea ori în trecut, porni animat doar de sublima credință că zeii tuturor bunilor corsari îi vor da de lucru. Și mai era și pistolul încărcat din buzunar, și cuțitul cu mâner de fildeș legat de antebrațul stâng, pe sub mânecă, gata s-ajungă în mâna lui în caz că zeii vor exagera cu generozitatea lor...

În câteva minute găsise numărul pe care-l căuta. Era o casă în stil colonial olandez, purtând clar amprenta regretatei epoci victoriene. Fațada netedă, lată, din cărămidă roșie ornamentată cu alb, era destul de modestă; dar avea o trăinicie ostentativă moștenită de la vechii burghezi olandezi care-și dovediseră pentru prima oară iscusința în afaceri în Lumea Nouă cumpărând insula de la indieni contra a douăzeci și patru de dolari și o ulcică cu whisky de grâu - Simon se-ntrebase uneori cum de se hotărâseră apostolii locali ai temperanței să populeze un oraș, care fusese pătat încă de la conceperea sa, cu licoarea diavolului. Era o speculație metafizică interesantă care n-avea absolut nicio legătură cu scopul prezenței sale acolo, și, fără prea multă tragere de inimă, renunță la ea în favoarea posibilităților ispititoare oferite de o alee îngustă pe care o descoperi lângă clădire.

Plimbându-se agale prin fața casei, avusese destul timp ca să mai rețină câteva amănunte importante. Prin ferestrele acoperite cu draperii grele de la al doilea etaj se zărea lumină, iar bezna din capătul aleii

era străpunsă de ceața unei lumini difuze. Având o oarecare idee despre acest stil special de arhitectură, Simon era aproape sigur că ultima fereastră luminată era cea a bibliotecii. Luminile indicau că se găsește cineva în casă; și limuzina neagră parcată lângă bordură, cu număr de înmatriculare mic și cu însemnul oficial al orașului fixat deasupra, îl îndreptățea pe „Sfântul” să creadă că acest „om de casă” era persoana de care avea nevoie pentru a susține o discuție serioasă. Ajungând la colț, sentoarse mergând pe urmele propriilor săi pași; și deși la fel de dezinvolt și leneș ca înainte, mersul îi era mai sprinten și mai elastic, mișcările mai iuți, dar totodată reținute, privirea, cu care ochii săi albaștri cercetau trotuarele, mai ascuțită și mai pătrunzătoare decât atunci când pornise prima oară.

La intrarea-n alee, o plăcuță scrisă îngrijit cu litere albe o consemna drept „Intrarea de serviciu”; dar Simon se simțea democrat. Pătrunse fără șovăire. Pasajul abia dacă avea trei picioare în lățime, fiind încadrat de o parte de zidul clădirii, iar de cealaltă de un gard înalt de scândură. Pe măsură ce Simon înainta, lumina din capăt devenea mai puternică. Se lipi de zonele mai puțin luminate de pe zidul casei și merse mai departe.

Un dreptunghi mai întunecat în zid indica o poartă. Trecu de ea cu un pas mare și se opri brusc la capătul aleii, lângă un gard ornamental din țărui. Rămase o clipă pe loc, tăcut și imobil ca o statuie. Își simțea mușchii relaxați și calmi, însă nervii îi erau în alertă, fiind coordonați, în mod ciudat, aproape ca la animale, cu toate simțurile care păreau să mobilizeze resursele ființei sale în ajutorul simțului pe care-l folosea în clipa respectivă. Urechea sa atentă desluși

clipocit de apă; iar în nărilor arcuite îi pătrunse parfumul delicat și discret al liliacului adus de ușoara adiere care agita frunzișul din fața lui.

„E o grădină dincolo”, deduse „Sfântul”. Lumina slabă pe care o văzuse din stradă venea acum chiar de deasupra lui, radiind dinspre un șir de ferestre din spatele casei. Urmări dreptunghiurile neregulate de lumină proiectate pe iarbă și le văzu mișcându-se, schimbându-și forma la fiecare adiere. „Draperii în dreptul unor ferestre deschise”, gândi el în continuare, zâmbind invizibil în întuneric. Trecu peste gardul de țărui și un picior lung într-un pantalon impecabil, și peste o secundă puse și perechea sa alături. Își adaptase de mult ochii la întuneric, ca pisicile, și lumina de la ferestrele de sus era mai mult decât suficientă pentru a se putea orienta. Cuprinse într-o privire rapidă porțiunea de grădină împrejmuită, reuși să distingă fântâna și boschetul din celălalt capăt, și văzu că gardul înalt de scânduri, după ce înconjura curtea, se sfârșea la același nivel, lipit de cealaltă parte a casei. Nici dacă ar fi fost alcătuită după propriile lui indicații, nu i-ar fi convenit mai mult această amplasare.

Ascultă din nou, pentru o scurtă clipă, aruncă o privire către fereastra de deasupra lui, și traversă cu pași ușori grădina până la gard. Vârful gardului nu era garnisit cu cioburi de sticlă sau cu alte asemenea obiecte menite să-i descurajeze pe spărgătorii amatori. Încordându-și mușchii, Simon execută o săritură sprintenă, și, îmbinând cu măiestrie tehnica unui cățărător cu cea a unui echilibrist pe sârmă, ajunse în vârful gardului. De pe acest punct de echilibru precar, examinează din nou situația și nu-i găsi niciun defect. Era de o simplitate aproape puerilă.

Ferestrele deschise prin care răzbătea lumina erau înalte, cu canaturi care ajungeau până la un picior distanță de nivelul gardului; și din locul unde stătea, avea de făcut doar un mic pas până la primul pervaz. Simon execută pasul cu agilitate, vesel și cu conștiința nepătată.

3

Este posibil ca până și în aceste vremuri lipsite de iluzii să mai supraviețuiască, răzlețe, câteva suflete neprihănite a căror viziune asupra vieții particulare a unui judecător de la Tammany n-a fost viciată de cinismul epocii lor – câteva minți feciorelnice și pure, care și l-ar fi imaginat la această oră pe cel care le împarte dreptatea cufundat conștiincios într-unul din volumele juridice care umpleau pereții bibliotecii sale, sau, poate, într-o dispoziție mai frivolă, jucându-se tandru cu micuțul său fiu cu păr buclat.

Trebuie să mărturisim că Simon Templar nu era unul din aceștia.

Începând din ultima zi când încă mai credea că problema suprapopulației se poate rezolva printr-o exterminare științifică a berzelor, această veche credință care-i luminase copilăria suferise prea multe șocuri. Dar trebuie, de asemenea să recunoaștem că niciodată, nici în cele mai optimiste momente ale sale, nu se așteptase să pice drept într-un stal de orchestră, de unde să urmărească scena de intimă relaxare la care asista acum.

La nici doi metri de el, judecătorul Wallis Nather în carne și oase – mai mult carne decât oase – număra preocupat un teanc apetisant de bancnote de o mie de dolari, al cărui dimensiuni îl făcu chiar și pe Simon

să caște ochii.

Socoteala dovedindu-se evident satisfăcătoare, „Înălțimea-Sa” așeză bancnotele pe biroul acoperit cu sticlă din fața lui și le netezi duios, alcătuind un dreptunghi gros, regulat. Apoi extrase o foaie de hârtie de sub un presse-papier de jad și aruncă o privire peste cele câteva rânduri scrise pe ea. Scoțând un oftat atât de adânc încât l-am putea descrie drept sforăit, mototoli bucata de hârtie făcând din ea o minge pe care o aruncă în coșul de gunoi; apoi, ridică iarăși maldărul de bancnote și le înfoie marginile cu degetul mare, privindu-le de parcă foșnetul lor aspru îi suna în urechi ca acordurile unei simfonii divine.

Luat în mare, era un spectacol în fața căruia Simon Templar își scotea pălăria. Avea formidabila simplitate a măreției autentice. Într-o lume vicleană și ipocrită în care toată populația activă se bătea nebunește să pună mâna pe cât mai mulți bani, declarând în același timp cu superioritate că banii n-aduc fericirea, era ca o lumânare strălucitoare ce ardea pe altarul sincerității. Prefăcătoriile de avocat chițibușar nu erau pentru Wallis Nather. El avea biștarii lui; și dacă într-adevăr credea că n-aduc fericirea, își înfrunta melancolicul destin cu un curaj neasemuit.

Lui Simon îi venea aproape să-și ceară scuze că dădea buzna astfel. Numai o necesitate imperioasă l-ar fi putut forța să tulbure cu prezența sa o asemenea clipă. Dar, de vreme ce trebuia să-l deranjeze, n-avea niciun motiv să nu păstreze conveniențele.

— Bună seara, domnule judecător, murmură el politicos.

Întotdeauna va susține că a făcut tot posibilul ca să

îndulcească lovitura – că nu s-ar fi putut prezenta cu mai multă delicatețe, și nu a putut decât să ofteze văzând că toate intențiile lui bune dăduseră greș.

Nather făcu trei lucruri deodată. Scăpă teancul de bancnote, se învârti în scaunul rotitor al cărui ax păru că s-a prins brusc într-o curea de transmisie de mare viteză, și încercă s-ajungă la un sertar lateral al biroului. Dar tocmai această ultimă mișcare n-apucă să fie dusă la bun sfârșit. Se trezi holbându-se la un pistol din oțel albastrui care-l țintea amenințător, uitându-se apoi uluit în cea mai batjocoritoare pereche de ochi albaștri pe care-o văzuse vreodată. Erau niște ochi care-l făceau să simtă furnicături în creier, ochi cu privirea tăioasă ca o lamă de spadă – ochi ce-i inspirau respectabilului judecător o groază mai mare decât forma rigidă a pistolului.

Rămase în scaun aplecat ușor în față, zece secunde de groază în care trupul său greoi înțepeni, iar nările cărnose i se dilată. Nu se auzea decât bătaia propriei sale inimi și ticăitul ceasului de pe birou, brusc și anormal amplificat.

Apoi, cu un efort care-i acoperi fruntea cu broboane de sudoare, încercă să se lepede de spaima supranaturală ce-i strângea pieptul într-o încheștare ca de gheață. Încercă să se ridice, dar nu apucă decât să schițeze această mișcare scurtă, convulsivă. Cu un ușor zâmbet insolent, „Sfântul” apucă pistolul de trăgaci, îl răsuci în jurul arătătorului și pătrunse-n cameră. După această demonstrație batjocoritoare, patul armei se instalează la loc, în mâna lui, cu atâta ușurință și precizie, de parcă ar fi avut acolo o priză.

— Nu te deranja, amice, zise „Sfântul”. Știu că în codul manierelor elegante scrie că gazda trebuie întotdeauna să se scoale-n picioare când primește un

musafir, dar de data asta o să renunțăm la formalități. Stai jos, „Înălțime” - și simte-te în continuare ca acasă.

Judecătorul își mută privirea înghețată de pe pistol pe chipul „Sfântului”, Intonația acestui glas blând, zeflemitor, răsună straniu în memoria lui. Glasul se potrivea cu ochii și cu ținuta degajată a intrusului - și dintr-un ciudat motiv, această voce stârni aceeași groază rece care-l cuprinsese când se uitase prima oară în sus și-i întâlnise privirea mândră și albastră. Îi pieri toată culoarea din obraji și în piept simți bătând violent două pulsuri deodată.

— Ce sens are această farsă infernală? întrebă el, și nici nu-și recunoscuse vocea, aspră și inegală.

— Dacă ai să stai jos, am să-ți spun despre ce e vorba, murmură „Sfântul”. Dacă nu vrei - am observat un magazin de pompe funebre de prima clasă, chiar după colț; au niște coșciuge foarte cochete la prețuri rezonabile. Și se zice că e bine să mori luna asta - aduce noroc.

Privirile celor doi se ciocniră aproape fizic, ca tăișurile a doi spadasi care se angajează-n duel; dar zâmbetul „Sfântului” nu se schimbă. Imediat, judecătorul Nather se lăsă din nou greoi în scaun, cu fața albă ca varul și cu buza de sus acoperită de roua transpirației.

— Îți mulțumesc foarte mult, spuse „Sfântul”.

Se destinse imperceptibil, slăbind foarte puțin strânsoarea degetului pe trăgaci. Cu aceeași eleganță se deplasă spre ușă și întoarse cheia-n broască, printr-o singură rotire a mâinii. Apoi se întoarse, fără grabă, pășind agale pe carpeta groasă, spre „Înălțimea-Sa”.

Își săltă coapsa stângă pe colțul biroului de mahon

și se instală acolo, balansând neglijent un pantof lustruit. Privirea ironică a ochilor albaștri alunecă peste teancul de bancnote ce zăcea între el și gazda lui, și ridică întrebător din sprâncene.

Împinse ușurel cu țeava pistolului „micile economii”, împrăștiind bancnotele într-o cascadă aurie.

— Trebuie să fie o sumă frumoșică, Algernon, remarcă el. Aproape îndeajuns ca să mă facă să-mi uit principiile.

— Deci asta era! Furt! scrâșni Nather; și „Sfântului” i se păru că distinge în vorbele sale o notă de ușurare.

Simon clătină din cap cu oarecare tristețe, întorcându-și privirea inocentă spre victima sa.

— Dragul meu, mă nedreptățești. Am specificat numai că lupt împotriva tentației. Întrevederea noastră se anunță ca o simplă discuție cordială. Vreau să aflu unde te-ai născut și de ce, ce închisoare ai absolvit, ce părere ai despre dezarmare și dacă ai avut întotdeauna o față atât de respingătoare sau dacă a călcat-o cineva-n picioare. Nu mă gândeam să fur nimic.

Își întoarse privirea spre maldărul de bancnote, contemplativ, ca și cum gândul acesta îi pătrundea totuși încetișor în minte, împotriva voinței sale; judecătorul își umezi buzele uscate.

— Ce-nseamnă prostiile astea? se răsti el.

— E o mică vizită amicală. Simon, visător, atinse din nou bancnotele. Era clar că ideea pe care o enunțase Nather câștiga teren. Tu, cu pachetul tău cu „boabe” - eu, cu micile mele eforturi de a pătrunde în casă... Dacă mă gândesc bine, continuă „Sfântul”, ajungând la această hotărâre cu aparentă repulsie,

cred că voi fi nevoit să-i iau cu împrumut. Numai faptul că stau aici și mă uit la ei m-aduce în ultimul hal de nervi.

Nather se încordă în scaun și își încleștă stângaci mâinile lipsite de vlagă; dar arma din mână „Sfântului” nu tremură nicio clipă, rămânând neclintit îndreptată asupra neajutoratului judecător, ca un deget al soartei. Ochii mici ai lui Nather scânteiară ca două agate învăpăiate, când Simon adună grămada de bancnote, măturându-le pe toate dintr-o mișcare, și le băgă în buzunar; dar nu încercă să incite Colt-ul '38 care pândea amenințător la mai puțin de un metru de abdomenul lui. Furia sa neputincioasă răbufni într-o cascadă de cuvinte tăioase, - care se prăvăli rupând tăcerea.

— Blestemat să fii! O să am eu grijă să nu scapi!

— Te cred, consimți „Sfântul” cu amabilitate. Recunosc că nu e prudent din partea mea să-ți fac tocmai ție așa ceva, mai ales în acest oraș... Păcat că n-ai chef să fii sociabil. Am fi putut petrece o seară plăcută împreună și apoi, dacă aș fi fost cumva prins și adus în față tribunalului, ai fi izbucnit în plâns și ai fi sfătuit juriul să mă achite - exact așa acum ai fi procedat până la urmă cu Jack Irboll, dacă nu suferea un accident atât de tragic. Dar nu poți să le ai pe toate... Nu-i nimic. Spune-mi cât am împrumutat și am să-ți dau o chitanță.

Lui Nather i se urcă sângele-n obraji, alungând paloarea dinainte. Un strop de transpirație i se prelinse pe față și se opri tremurând în bărbie.

— Erau douăzeci de mii de dolari acolo, declară el cu glas răgușit.

„Sfântul” ridică din sprâncene.

— Nu-i tocmai rău ca preț pentru omorârea unui

om; preciză el calm.

Nather smuci din cap și un val de panică îi mări pupilele ochilor; dar nu spuse nimic. „Sfântul” zâmbi din nou.

— Scuză-mă. M-am luat cu altele și de emoție am uitat să mă prezint. Mă tem că te-am pus într-o situație nefavorabilă. Mă numesc Templar – Simon Templar. Văzu cum o izbucnire de spaimă rigidă, hipnotică, albi buzele importantului personaj, și zâmbi cu și mai multă blândețe. Poate că ai auzit de mine. Eu sunt „Sfântul”.

Pieptul lui Nather fu zguduit de un tremur, în timp ce înghițea mecanic, cu gura arsă de uscăciune. Rosti printre buzele crispate:

— Tu i-ai trimis biletul acela lui Irboll.

— Și l-am și ucis, spuse „Sfântul” liniștit. Nota de zeflema nu putea fi detectată decât în tonalitățile cele mai profunde ale glasului său – la suprafață vocea era uniformă și rece ca un bloc de gheață lucioasă. Să nu uiți asta, Nather. Tu i-ai dat drumul, iar eu l-am ucis.

Judecătorul tresări în fotoliu, gest ce nu era decât o reacție nestăpânită a nervilor încordați peste limita lor de suportare. Gura lui șopti o propoziție care aproape că nici nu se auzi.

— Ce dorești?

— M-am gândit că am putea să stăm puțin de vorbă. Simon începu din nou să-și legene piciorul, cu aceeași mișcare ușoară, domoală, de pendul. M-am gândit că s-ar putea să știi niște lucruri. Se pare că erai amic bun cu Jack. Conform ziarului pe care l-am citit astă-seară, tu ai semnat autorizația de a purta arma cu care a fost ucis Ionetzki. Tu ai semnat documentul de „habeas corpus” pentru eliberarea lui

Irboll când l-au arestat prima oară. Tu i-ai amânat procesul ultima dată când a fost pus sub acuzare. Și acum trei ani se pare că tot tu l-ai achitat pe același Irboll, amicul nostru comun, împreună cu alți patru, judecați pentru uciderea unui puști care se numea Billie Valeross... Într-un fel sau altul, se pare că ești un prieten folositor la casa omului, Algernon.

CAPITOLUL II

ÎN CARE SIMON TEMPLAR ASCULTĂ PE LA UȘI CU OARECARE FOLOS, IAR COMISARUL FERNACK FACE O PLIMBARE

1

Nather nu încercă să răspundă. Se ghemuise în fotoliu și-l săgeta pe „Sfântul” cu o privire plină de venin, iar chipul îi era desfigurat de ură și furie: dar „Sfântul” mai suportase astfel de priviri.

— Exact înainte de a intra eu, continuă Simon pe ton de conversație, citeai o bucățică de hârtie care părea să aibă o oarecare legătură cu cele douăzeci de miare pe care le-am luat cu împrumut.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nu? glasul lui Simon era mieros, dar privirea ochilor albaștri era la fel de glacială. Să-ți aduc aminte. Ai mototolit-o și ai azvârlit-o în coșul de hârtii. E încă acolo – și aș vrea s-o văd.

Pleoapele lui Nather tremurară.

— De ce n-o iei?

— Fiindcă n-aș vrea să-ți dau posibilitatea de a mă surprinde în timp ce mă aplec – azi sunt cam sensibil. Scoate hârtia!

Glasul lui răsună ca șfichiuitul unui bici și Wallis Nather tresări sub usturimea lui. Dar nu făcu niciun gest de supunere.

În încăperea se lăsă o liniște ce parcă pulsa. Atmosfera era supraîncărcată de tensiunea sa electrică. Zâmbetul de pe buzele „Sfântului” dispăruse îndată ce glasul lui rostise acel ordin tăios; și nu mai apăruse. Nu era nicio schimbare în ușurința grațioasă cu care își păstra echilibrul precar pe marginea biroului, dar domoala balansare a piciorului liber se opri ca pendulul unui ceas care a stat. Și „Sfântul” simți pe șira spinării un fior ce amintea înțepătura a mii de ace, în clipa când își dădu seama că Nather n-avea de gând să se supună.

În același timp, realizează că judecătorul își aduna ultimele rămășițe de putere și curaj pentru a face o încercare disperată de a smulge pistolul care-l ținut în scaun. Era fantastic, de necrezut; dar nu încăpea nicio îndoială. Certitudinea apăruse în aceeași clipă în care încolțise și în mintea omului din fața lui. Și Simon era convins că îndată ce acest gest disperat va fi săvârșit, degetul lui va apăsa pe trăgaci, punând capăt, fără ezitare și fără milă, unui conflict ce n-avea altă ieșire.

— N-ai să îndrăznești să tragi, rosti Nather răgușit.

O spuse mai mult ca să se convingă pe el însuși; și privirea „Sfântului” îl ținut parcă de vârfurile unor ace de gheață albăstruie.

— Cuvântul ăsta nu există în dicționarul meu - ar fi cazul s-o știi! În țara asta oamenii nu poartă armele de frumusețe și am început și eu să mă adaptez.

Dar chiar în timp ce vorbea, creierul lui Simon căuta febril motivul pentru care judecătorul luase această hotărâre dementă, hotărâre ce-i încleșta mâinile albindu-le articulațiile. Era convins în sinea lui că un om ca Wallis Nather n-ar înfrunța țeava căscată a unui pistol numai pentru douăzeci de mii de dolari.

Oricine e îndreptăţit să se necăjească pentru pierderea unei astfel de sume, dar numai un muritor de foame disperat putea fi atras în jocul pe care Nather se sforţa să-l facă.

Nu putea exista decât un singur motiv – cuvintele mângălite pe bucăţica de hârtie din coş. Pe fâşia aceea de zdrenţe prelucrate, mototolită acum, era scris ceva atât de fulminant, încât putea ridica asupra-le însăşi mâna imaterială, a zeiţei Nemesis. Acolo era consemnat ceva ce avea puterea de a-l împinge pe Nather, centimetru cu centimetru, spre o moarte aproape sigură...

Simon urmărea fascinat mişcările abia schiţate, enervante ale judecătorului, care se pregătea să facă acel salt de sinucigaş asupra pistolului. Pentru prima oară în lunga şi încercata lui carieră se simţi o unealtă oarbă angrenată de un destin inexorabil. Nu mai putea face nimic. Avertismentul metalic pe care-l dăduse trecuse neobservat. Două lucruri mai rămăneau. În câteva secunde Nather se va repezi; şi în clipa aceea pistolul va răpăi riposta aducătoare de moarte.

Simon simţea vag cum i se accelerează pulsul. Gândurile îi zburară spre acele amănunte care uneori se strecoară prin golul lăsat de o tensiune insuportabilă – trebuie să existe câţiva servitori pe undeva prin casă, dar nu va avea nevoie decât de trei mişcări rapide, înainte ca ei să poată ajunge la uşă: să-şi lase autograful pe sugativă, să înşface ghemotocul de hârtie din coş, şi să se topească-n beznă prin ferestrele deschise.

Şi deodată, în atmosfera copleşitoare din încăpere ţârâitul unei sonerii explodează ca o bombă. Soneria telefonului.

Sunetul său strident, ritmic, străpunse liniștea ca o ghilotină, dizolvând cu banalitatea sa familiară tensiunea mult prea încordată; și strădaniile lui Nather se năruiră de parcă sunetul telefonului îi prinsese și șira spinării. Se cutremură și se gârbovi iar, fără vlagă în scaun, trecându-și peste ochi mâna tremurătoare.

Simon zâmbi din nou. Piciorul își reluă ușoara legănare, iar el aruncă o privire batjocoritoare, impertinentă asupra biroului. Pe el se aflau două telefoane – unul din ele era în mod sigur un telefon de interior. Pe o măsuță din dreapta biroului se afla un al treilea telefon, evident un frate siamez al celui de al doilea, conectat la același fir exterior și destinat secretarei „Înălțimii-Sale”. Simon își întinse brațul lung și-l puse pe genunchi.

— Răspunde la telefon, frate, sugeră el convingător.

Și îi flutură pistolul pe sub nas pentru a-și întări spusele; dar pe judecător îl părăsise deja dorința de luptă. Cu o față palid-cenușie, trase unul din telefoane spre el; când ridică, receptorul, Simon făcu aceeași mișcare pe derivație, și începu să-și rotească revolverul descriind neîncetat un cerc care cuprindea inima celuiilalt. Era clar că domnul Wallis Nather nu era în formă în seara asta, dar „Sfântul” nu-și putea permite să fie sentimental.

— Judecătorul Nather la telefon.

Receptorul de la urechea „Sfântului” tăcăni la vibrațiile unui glas limpede de femeie.

— Aici Fay. Tonul era aspru și incisiv, dar avea o muzicalitate plăcută pe care foarte puține voci feminine și-o mențin la telefon – avea un timbru special ce stârni în sângele „Sfântului” o bizară și

încântătoare senzație de așteptare, căreia nu-i găsea nicio explicație. Pur și simplu așa era vocea asta. „Marele Boss” spune că ar fi mai bine să stai acasă astă-seară, declară vocea. S-ar putea să aibă nevoie de dumneata.

Ochii lui Nather sticliră; apoi își mutară privirea pe chipul „Sfântului”. Simon își deplasă pistolul pe sub lampa de birou împingându-l puțin mai în față, iar căutătura lui era dură ca oțelul. Nather icni.

— Am să fiu aici, băigui el.

— Să fii, conchise scurt același glas plin de armonii tulburătoare. Apoi conversația luă sfârșit.

Privindu-l pe Nather, „Sfântul” își dădu seama că cel puțin una din persoanele de față înțelesese perfect această conversație cifrată. Judecătorul privea în gol, cu receptorul neînsuflețit lipit de ureche, cu gura pe jumătate deschisă.

— Foarte interesant, spuse „Sfântul” încetișor.

Gura lui Nather se închise spasmodic. Puse receptorul încet la locul lui și-și ridică privirea.

— O clientă de-a mea, spuse el cu degajare; dar vocea nu era destul de degajată.

— Și asta-i interesant, remarcă „Sfântul”. Nu știam că judecătorii au clienți. Eu credeam că sunt neangajați și imparțiali... Trebuie să fie foarte frumoasă dacă are un glas ca ăsta. Algernon, nu cumva tu îmi ascunzi ceva?

Nather îl fulgeră cu privirea.

— Cât timp ai de gând să mai prelungești acest spectacol absurd?

— Până mă plictisesc. Mă distrez, foarte bine, și până acum n-am căscat nici măcar o dată. Din câte văd eu, discuția progresează. În fiecare minut se ivește câte ceva. Uite acum, „Marele Boss” ăsta, al

dumitale; ia să mai auzim ceva despre el. Sunt curios.

Privirea lui Nather zvâcni.

— Blestemat să fiu dacă mai scot vreun cuvânt!

— Ai să fii, dacă n-ai s-o faci.

— Du-te dracului!

— Asemenea, îi ură „Sfântul” cu seninătate.

Se sculă în picioare, înconjură biroul și se postă cu picioarele desfăcute la un pas în fața judecătorului, suplu și echilibrat, dinamic ca o panteră.

— Ești foarte greu de cap, Algernon, conchise el calm. Se pare că nu-nțelegi deloc ideea. Poate că micul nostru schimb de cântece și glume te-a indus în eroare. E foarte ușor să ghicești de ce am venit. Știi că n-am trecut pe aici doar pentru plăcerea de a-ți admira profilul clasic. Știi cine sunt. Ai putea să-mi spui și mie câte ceva, ce vrei tu. Oricare din tainele tale feciorelnice trebuie că merită să fie auzite. Hei, revino-ți, Nather, că altfel...

— Altfel ce?

Pistolul „Sfântului” avansă până ce apăsă adânc ombilicul flasc al judecătorului.

— Altfel ai să afli ceea ce știu Ionetzki și Irboll.

Buzele lui Nather, greoaie și triste, se retraseră dezvăluindu-i dinții galbeni. Simon înfipse și mai adânc pistolul în stomacul judecătorului.

— Și să nu minți, continuă „Sfântul” cu glas mângâietor, fiindcă eu sunt binevoitor cu cioclii, iar magazinul acela de pompe funebre părea să aibă nevoie de ceva activitate.

Cu un gest febril, Nather își trecu limba peste buzele uscate, fierbinți. După treizeci de ani de contacte intermitente cu lumea interlopă, învățase să recunoască strania și amarnica predispoziție a unui om, care-l face capabil de crimă. Înfriorătorul zbucium

interior dinainte de clipa în care a sunat telefonul îi secătuisese vitalitatea. Nu mai avea putere să-și adune curajul pentru acel gest disperat. Știa, dincolo de orice îndoială, că dacă refuză să vorbească, sau dacă încearcă să mintă, omul ăsta ca un tigrul, care-și bătea joc de el și care-i vâra din ce în ce mai adânc pistolul în măruntaie, îl va distruge cu cruzimea cu care ar fi strivit o furnică. Laringele lui Nather zvâcni de două ori; dar înainte de a apuca să vorbească, dincolo de ușa încuiată se auziră pași înăbușiți.

„Sfântul” își încordă auzul. După călcătura grea de pantof fără toc, bănuia că aparținea valetului. Nather își ridică privirea cu o subită licărire de speranță; dar presiunea constantă a pistolului, înfipt în carnea moale nu slăbi nici cu un miligram. Șoapta ușoară a lui Simon îi ajunse la urechi ca o adiere vapoasă.

— Eroii mor tineri, rosti el concis.

Cineva bătu la ușă – discret, cum numai un servitor poate să bată. Cu privirea dușmănoasă pironită asupra „Sfântului”, Nather nu-i auzi ordinul ci mai degrabă i-l citi pe buze.

— Întreabă-l ce vrea.

— Ce e? se rățoi Nather.

— Inspectorul Fernack e jos, domnule. Spune că e ceva important.

Nather îl privi fix pe „Sfântul”. Și acesta zâmbi. Buzele sale obraznice, provocatoare, rostiră încă o dată o poruncă aproape mută.

— Spune-i să vină sus, repetă Nather, și nu-i veni să creadă că se supune unui ordin.

Rămase tăcut și rigid în timp ce zgomotul pașilor valetului se îndepărtă și se stinse; și, în sfârșit, Simon retrase pistolul care sfredelise perfid, abdomenul judecătorului.

— Din ce în ce mai bine, spuse „Sfântul” în mod surprinzător, înfigându-și o țigară între buze. Chiar voiam să-l cunosc pe Fernack.

Nather se holba la el neîncrezător. Situația era grotescă, nemaipomenită; și totuși minunea se produsese. Pântecul îi fusese ușurat de apăsarea revolverului, pe care chiar în clipa aceea „Sfântul” îl învârtea pe arătător încrezător și indiferent – ceea ce desigur nu s-ar fi întâmplat dacă instrucțiunile „Sfântului” ar fi fost ignorate. Lucrul acesta depășea puterea de înțelegere a lui Nather; era o amenințare mai rece și mai fioroasă decât pistolul, care demonstra o siguranță înspăimântătoare; și, odată cu teama, pe Nather îl cuprinse îndoiala dacă nu cumva „Sfântul” scornise o strategie teribil de subtilă pe care el n-o putea detecta.

— Ai noroc, zise judecătorul morocănos, bâjbâind ca prin ceață după lumina cunoașterii.

Simon frecă vârful unui chibrit de unghia policarului stâng, apropie flacăra ce izbucni de capătul țigării și trase-n piept cu voluptate.

Cu o șuviță de fum prelingându-i-se printre buze, se îndreptă spre un scaun mare, tapizat, așezat în dreptul ferestrei prin care intrase, și îl întoarse cu piciorul astfel încât partea capitonată să dea spre ușa prin care va apărea detectivul.

Reveni lângă birou, răsturnă coșul de hârtii cu o mișcare abilă a piciorului, ridică bucata de hârtie mototolită și o vârî în buzunar cu un gest rapid și degajat, care-i risipi judecătorului pofta de luptă înainte de a-l fi cuprins măcar.

Deschise sertarul spre care se repezise Nather la auzul glasului său, luă revolverul și-l transferă în buzunar. Apoi, decorul fiind aranjat după gustul lui, se

îndreptă spre scaunul ales și se instalează confortabil cu piciorul drept atârând grațios peste brațul scaunului. Scutură scrumul pe covorul scump.

— Când omul tău îl va anunța pe Fernack, comandă el, deschizi ușa și-l lași să intre. Și vii și tu înapoi. Ai înțeles?

Nather nu înțelegea. Mintea lui orbecăia încă amețită după capcana pe care n-o putea descoperi. La prima vedere părea un dar de la Dumnezeu. Cu Fernack de față va găsi probabil o portiță de scăpare – o cale prin care să sustragă bucata de hârtie înfundată în buzunarul lui Templar și să scape chiar și de el. Dar ceva îi spunea că individul care ședea zâmbitor și calm nu va aproba un asemenea deznodământ. Simon îi citi gândurile.

— Pistolul nu va juca niciun rol deocamdată, Nather. Dar va fi la îndemână. La distanța asta sunt un țintaș de elită. N-aș vrea să-ți faci cumva vreo iluzie că ai putea să te aliezi cu Fernack împotriva mea.

Privirea lui Nather îl pironia, plină de venin.

— Sper să ne mai întâlnim într-o bună zi, rosti judecătorul rar.

— La Sing Sing, sugeră vesel „Sfântul”. Deci avem întâlnire. Trase din nou din țigară și ascultă cum se întorc pașii valetului însoțit de un pas mai greu, mai hotărât. De altfel nu putea fi acuzat de niciun subterfugiu. Hotărârea lui nu ascundea nicio intenție nemărturisită. Dacă Fernack se afla acolo, „Sfântul” nu vedea de ce nu s-ar întâlni cu el. Toată seara și-o petrecuse cu speranța de om luminat că se va mai ivi ceva, și rezultatul fusese convenabil. Cu un interes la fel de viu, abia aștepta să-și mai lărgescă cercul de cunoștințe cu încă o persoană.

Valetul bătu din nou la ușă.

— Inspectorul Fernack, domnule.

Simon îi făcu semn judecătorului să se ducă și Nather traversă încet camera. La fiecare pas pe care-l făcea era conștient de automatul ascuns care-i viza spatele. Răsuci cheia în broască și deschise ușa. Inspectorul Fernack își trecu peste prag trupul musculos.

2

— De ce ați încuiat ușa, domnule judecător? se interesă acru Fernack. Sunteți neliniștit?

Nather închise ușa fără să răspundă, iar Simon se hotărî să fie politicos.

— Eu am încuiat-o, explică el.

Fernack, care nu-l observase, se întoarse cu uimire; Simon continuă:

— V-aș ruga s-o încuiați din nou, domnule judecător – exact așa cum v-am spus.

Nather ezită o secundă, apoi se supuse. Fernack se holba fără nicio expresie la silueta tolănită în fotoliu, apoi se întoarse spre judecător cu o privire deconcertată. Își dădu spre ceafă pălăria ponosită și se trase meditativ de lobul urechii stângi.

— Ce dracu-i asta? întrebă el.

Nather dădu din umeri.

— Un nebun, răspunse scurt judecătorul.

Simon nu luă în seamă insulta, studiindu-l pe cel care intrase. În mare, Fernack se apropia destul de mult de imaginea pe care și-o făcuse despre înfățișarea unui inspector de poliție new-yorkez; dar realitatea depășea puțin așteptările. Lui Simon îi plăcu onestitatea beligerantă din ochii cenușii și reci,

forța și curajul exprimate de trăsăturile hotărâte. Își dădu seama că oricum ar fi fost Fernack, un detectiv bun sau prost, el făcea parte în mod sigur dintr-o categorie restrânsă și foarte rară, într-o țară unde reprezentanții legii erau corupți – era un curcan cinstit. Acest munte de carne solidă avea niște calități pe care „Sfântul” le-ar fi apreciat oricând; și-i zâmbi cu o prietenie neafectată deși nu se putea aștepta să i se răspundă la fel.

— Vai, domnule inspector, murmură el afabil, dar mă dezamăgești. Speram să fiu recunoscut.

Privirea lui Fernack se concentrează perplexă examinând trăsăturile bronzate ale „Sfântului”. Clătină din cap.

— Am impresia că mi-e cunoscută figura dumitale, dar să fiu al naibii dacă știu cine ești.

— Poate că era o fotografie proastă, conchise „Sfântul” cu regret. Așa sunt de obicei fotografiile astea. Totuși, având în vedere că exact azi după-amiază dumneata împărțeai copii reporterilor...

Fernack se luminează brusc, de parcă-l pălise ceva. Ochii-i sclipiră larg deschiși, iar gura i se închise cu un zgomot sec, în timp ce făcea trei pași mari de-a lungul camerei.

— Dumnezeuule, e „Sfântul”!

— În persoană. Nu știam că ești amic cu Algernon, dar dacă tot ai venit, cred că poți rămâne.

Fernack avea umerii aduși dar bărbia proeminentă împungea amenințătoare aerul. Luat prin surprindere, nu se-ntrebă de ce s-ar oferi „Sfântul”, cu atâta râvnă, ca victimă.

— Trebuie să te înhaț, tinere, spuse el cu dușmănie.

Se repezi înainte cu mâna îndreptându-se spre

şold. Dar deodată se opri scurt, la un metru de scaun. Rămase cu mâna suspendată în aer, la nici cinci centimetri de patul pistolului său, dar nu-ncercă s-o ducă mai departe. „Sfântul” nu părea să se fi mişcat, şi-şi legăna încă uşor piciorul; dar nu se ştie cum, în mâna lui dreaptă apăruse forma neagră-albăstruie a unui automat al cărui „bot” negru, rotund ţintea cu precizie sternul detectivului.

— Îmi pare rău, spuse „Sfântul”, şi vorbea serios. Dar după cum probabil ai dedus din biografia mea, nu-mi place să fiu arestat. E un lucru care nu se întâmplă. Dragul meu prieten, doar n-ai crezut cu adevărat că am stat atâta timp aici ca să mă poţi lua dumneata acasă ca suvenir?

Timp de o clipă, Fernack aruncă o privire fîroasă pistolului fără să scoată o vorbă, apoi îşi întoarse privirea spre „Sfântul”. O clipă, lui Simon i se făcu frică – cu o astfel de bărbie se putea foarte bine ca detectivul să nu poată fi oprit; şi n-ar fi vrut să tragă. Dar Fernack nu era un cutezător. Fusesse crescut şi educat într-o lume unde cutezanţa era temperată de o lege elementară: supravieţuirea celui mai înţelept. Şi Fernack studie faptele. La distanţa aceea, „Sfântul” nu putea rata şi onoarea poliţiei new-yorkeze ar fi obţinut doar o simplă strălucire temporară de pe urma sinuciderii unui comisar.

Fernack bombăni şi-şi îndreptă spatele.

— Ce naiba-nseamnă asta? repetă el.

— Doar o reuniune. la loc şi integrează-te atmosferei. Poate ştii şi dumneata câteva poveşti de spus la o ţigară.

Fernack îşi trase un scaun şi se așeză cu fața spre „Sfântul”. Consumându-se prima reacție produsă de surpriză, acceptă situația ca pe ceva prozaic, banal.

De vreme ce deocamdată i se luase inițiativa, nu făcea niciun rău dacă asculta.

— Ce cauți aici? Întrebă el; și în glas i se simțea un început de respect sardonice.

Simon își întoarse pistolul spre Nather și-i făcu semn să se ducă înapoi în scaunul lui rotitor.

— Aș putea pune aceeași întrebare, remarcă el.

Fernack îi aruncă gânditor o privire judecătorului. Ochii ageri ai lui Simon surprinseseră dezgustul din privirea lui și își dădu seama că și Nather văzuse.

— Poți să-ntrebi ce vrei, zise Fernack sec.

Simon îi contemplă pe cei doi cu umor.

— Cele două brațe ale legii, comentă reverențios. Omul care veghează asupra liniștei și omul care-mparte dreptatea. Ați putea poza pentru un tablou. „Incoruptibilii inocenți”!

Fernack se încruntă, iar judecătorul se mișcă jenat în scaun. În încăpere era o liniște încordată, întreruptă de vocea aspră a inspectorului de poliție.

— Mai știi vreun basm?

— O mulțime. A fost odată ca niciodată un mare oraș, cel mai bogat oraș din lume. Turnurile sale străpungeau norii, iar străzile erau pavate cu bancnote aurite pe spate, la fel de bune ca demodatele pietre de pavaj din povești și mult mai ușor de transportat. Și toți locuitorii săi ar fi trebuit să fie foarte fericiți, având monumente ca „*Macy's Basement*” și „*Groven Whalen*” o catedrală numită Minsky. Dar în subteranele orașului trăia o caracatiță lacomă, ale cărei tentacule ajungeau de la cele mai înalte până la cele mai joase locuri – ajungeau chiar și în afara orașului, până la satele irlandeze Canarsie și North Hoosick și până la un loc denumit țara Rockaway, unde locuiau cetățenii scoțieni. Și această

caracatiță prospera și se îngrașă hrănindu-se numai cu sânge, cu aur și cu onoarea oamenilor.

Glasul amar al lui Fernack întrerupse discursul.

— E prea adevărat ca să fie amuzant.

— Nici nu intenționez să fie - în mod special. Fernack, știi de ce mă aflu aici. Azi după-amiază am făcut o treabă pentru dumneata - una din acele treburi mărunte care sunt de datoria fratelui Nather, dar se pare că n-apucă niciodată să le facă. Ionetzki era prieten bun cu dumneata, nu?

— Știi cam multe. Detectivul își încleștă pumnii lângă trup. Altceva...?

— Iar Nather pare să fi fost prieten bun cu Jack Irboll. Gândesc eu în locul dumitale. Impresionat de această orgie de devotament, m-am repezit să-l văd pe Nather; și nu eram aici nici de o jumătate de oră, când ai dat buzna și dumneata. Cu puțin timp în urmă te-am întrebat pentru ce ai venit și n-am mai schimbat subiectul.

Fernack strânse din buze. Își întoarse privirea spre judecător, dar, în afară de picăturile de transpirație de pe pomeții congestionați, nimic nu-ți atrăgea atenția; fața pătată a lui Nather era inexpressivă ca o bucată de slănină. Fernack se uită din nou la „Sfântul”.

— Vrei să ți se răspundă la o mulțime de întrebări, afirmă el sec.

— Îți mai pun una. Simon trase din țigară și-l privi pe detectiv prin norul de fum pe care-l exală. Poate că poți să-mi explici ceva. Tradu-mi în cuvinte clare, și-ncearcă să mă faci să pricep.

— Ce?

— «„Marele Boss” spune că ar fi mai bine să stai acasă astă-seară. S-ar putea să aibă nevoie de tine».

Simon debită citatul plin de speranțe fără nicio ezitare. Vorbele lui zbârnâiră ca o coardă ruptă de vioară și asistența nu avu răgaz nici măcar o jumătate de secundă ca să-și adune forțele sau să-și pregătească reacțiile. Dar nici în momentele sale de optimism malițios nu se așteptase „Sfântul” la rezultatele cu care a fost răsplătit.

Mai bine-ar fi provocat o explozie la picioarele lor. Nather își ținu răsuflarea sughițând convulsiv, ca un om împușcat în stomac. Fernack se ridică de pe scaun cu mușchii încordați; ochii lui cenușii se făcură mari, apoi se micșorară până ajunseră două crăpături lucitoare.

— Mai spune o dată, îi ceru el tăios.

— Văd că n-ai priceput. „Sfântul” zâmbi, dar privirea lui de safir era la fel de liniștită ca pistolul cu care ochea. Te rugam numai să-mi traduci ceva. Poți să-mi spui ce-nseamnă?

— Cine vrea să știe?

Nather se ridică, zbuciumându-se, de pe scaun, cu pumnii încheștați și cu fața crispată. Chipul îi era supus la mari cazne.

— Dar asta-i inadmisibil! Iătră el răgușit. Nu poți să faci altceva, Fernack, decât să stai să-l asculți pe nebunul ăsta?

Fernack îi aruncă o privire.

— Ba da, spuse el scurt. Ia-i dumneata pistolul și o să fac.

— Am să te reclam comisarului! aproape că urlă Nather. Să vezi dacă n-aranjez eu să te dea afară din poliție! Pentru ce mai avem legi, dacă un huligan înarmat mă poate ataca în propria, mea casă, chiar sub nasul dumatăle...?

— Iar gangsterii pot să împuște copoii ziua-n

amiaza mare și să fie achitați, adăugă „Sfântul” spiritual. Hai să facem un miting de protest. Nu știu unde-o s-ajungă țara asta...

Nather se sufoca. „Sfântul” se ridică. Plutea ceva în aer care-l sfătuia că era mai bine să amâne discuția – n-avea nicio legătură cu izbucnirea zgomotoasă a judecătorului. El acționa pe baza siguranței ce i-o dădea intuiția, ignorând cu dispreț urmările dramatice. Prefera să lucreze așa, în felul său propriu, urmând o cale a cărei direcție nu-ncerca s-o traseze. Dar seara aceasta, abia începuse.

Se duse spre birou și ridică capacul unei tabachere de bronz. Își alege o havană, și o adulmecă apreciativ.

— Dacă la altceva nu te pricepi, la tutun bun te pricepi, Algernon, murmură el.

Aruncă mukul de țigară și își înfipse ștremgărește între dinți o Corona-Corona. După ce se gândi mai bine, aplecă ușor tabachera și se servi cu o mână bună de havane din aceeași recoltă.

— Ei, băieți, spuse el, să nu vă supărați dacă am să vă părăsesc. Niciodată nu stau mai mult decât trebuie, și poate aveți să vă șușotiți ceva secret la ureche.

Se retrase strategic spre fereastră și se opri să se încheie la haină.

— Apropo, nu-i nevoie să vă rezeziți ca să-mi faceți semn cu mâna. Despărțirile m-au impresionat întotdeauna. Învârti automatul în jurul degetului pentru ultima oară și-l cântări sugestiv în mână. N-aș vrea să aibă loc vreun accident în ultima clipă, spuse „Sfântul” și se duse.

Fernack rămase cu privirea pironită în beznă ce umplea dreptunghiul ferestrei și își goli plămânii cu un lung oftat. După câteva secunde, se ridică-n

picioare. Se duse fără grabă spre fereastra deschisă și rămase acolo, privind tăcut în întunericul de afară; apoi se întoarse iar spre judecător.

— Tipul ăsta ar putea să-mi placă, spuse el gânditor.

Nather se uită chiorâș la el.

— Mai bine ai pleca și dumneata, se oțărî el. O să mai auzi de asta...

— O să auzi dumneata acum, i-o tăie Fernack cu răceală; și ceva insesizabil din tonul lui îl făcu pe Nather să asculte.

Detectivul termină repede ce avea de spus. Când Fernack era la lucru, nu se exterioriza niciodată prin cuvinte și chiar dacă i-ar fi umblat prin minte vreo expresie eufemistică, aceasta ar fi fost urgent izgonită. Renunță definitiv, cu total dezgust, să se poarte cu mânuși, și expuse versiunea sa asupra faptelor cu o brutalitate jignitoare, care-l făcu pe Nather să se albească la față și să tremure.

La trei minute după plecarea lui Simon Templar, inspectorul Fernack se repezi și el afară din cameră, însă pe un traseu mai normal. Coborî scările ca tunetul, îl îmbrânci pe valetul care, servil, se dusesese să-i deschidă ușa, și dădu buzna la volanul mașinii de patrulare cu o violență nejustificată prin simpla dorință arzătoare de a se îndepărta de acele locuri. Dar seara încă nu se terminase; deși în momentul acela el n-o știa.

Trânti portiera, aprinse contactul și porni motorul; în clipa aceea simți apăsând ușor dar sigur, în coastele sale, ceva tare și în dreptul lui răsună glasul melodios al „Sfântului”.

— Dă-i drumul, inspectore. Facem o mică plimbare de plăcere.

Inspectorul Fernack rămase cu gura căscată. Sub presiunea tensiunii nedescărcate, nu observase sosirea „Sfântului” și nici deschiderea fără zgomot a celeilalte portiere. Nici nu avea vreun motiv să se fi așteptat la așa ceva. Conform experienței sala, era sigur că la vremea aceea „Sfântul” se strecura probabil prin traficul intens, la trei-patru mile depărtare, așa că nici nu acordase vreun gând acestui subiect. Situația în care se afla, pentru a doua oară, era atât de neașteptată, încât, pentru o clipă, se simți paralizat. În acest răstimp, Simon se instalează pe locul de lângă el și închise portiera.

Fernack închise gura și se uită în ochii albaștri, calmi, care-l priveau din spatele pistolului.

— Ce ai de gând?

— Mergem la plimbare. Aș vrea să discut cu dumneata și poate că și dumneata vrei să discuți cu mine. Mergem oriunde vrei în afară de Center Street.

Chipul de granit al detectivului se crispă. Indignarea care clocotea în el avea și ea o limită, dincolo de care mânia lui crescândă scădea și se domolea – și obraznicia individului îl adusesese la această limită din două mișcări teribile. Timp de o secundă, furia lui Fernack păru s-atingă apogeul, oscilând ca un troleu deviat de pe fir, apoi o luă iar în direcție opusă, domolindu-se.

— Să-ncercăm în parc.

Apăsă cu gheata lui greoaie pe ambreiaj și cuplă. Ieșiră din Str. 10 și cotiră spre nord pe bulevardul 7. Simon se așează comod și-și aprinse havana cu bricheta de la bord; nu mai scoaseră niciun cuvânt

până ce pătrunseră în traficul încâlcit din Times Square.

— Știi, spuse „Sfântul” calm, m-am cam plictisit să tot sucesc pistolul ăsta. Nu ne-am putea dispensa de el ca să purtăm o discuție confidențială?

— Mie-mi convine, mormăi Fernack, fără să-și ia ochii de la drum.

Simon băgă automatul în buzunarul de la haină și se lăsă pradă plăcerii de a degusta havana. Nu-l frământa nicio clipă îndoiala că nu s-ar fi putut baza în mod absolut pe armistițiul încheiat. Merșeră mai departe pe sub luminile orbitoare și pătrunseră în Central Park prin intrarea largă de la Columbus Circle.

După câteva sute de metri, Fernack trase la marginea drumului și opri motorul. Deschise radio-receptorul său pe unde scurte, și își aprinse pendelete havana, după care se-ntoarse. Când trase fumul în piept, jarul ei îi lumină chipul aspru ce purta o expresie de curiozitate flegmatică.

— Ei, care-i jocul?

Simon dădu din umeri.

— Același ca al tău, mai mult sau mai puțin. Tu lucrezi în limitele legii, eu în afara ei. Mergem pe căi diferite, dar în aceeași direcție. În general, se pare că drumul meu ajunge la destinație mai repede decât al tău – dovadă răposatul Irboll.

Fernack privi fix înainte, pe deasupra farurilor stinse.

— De asta mă aflu aici „Sfântule”. I-am spus azi dimineață comisarului că aş îndrăgi orice om care ar lichida-o pe lepădătura aia. Dar n-ai să poți scăpa.

— Am scăpat destul de frumușel, de câțiva ani încoace, răspunse „Sfântul” cu răceală.

— Datoria mea e să te arestez, să-ți storc o

declarație și să te expediez la o ședință de scaun electric. Poate că asta am să și fac mâine. Recunosc că ești abil. Ești singurul om care m-a tras pe sfoară de două ori într-un singur ceas și m-a făcut să-mi placă. Dar în ochii mei ești un tâlhar, un ucigaș. Gangsterii din oraș au și așa destulă putere, nu-i nevoie să le mai dai nas. Oficial, datoria mea e să te arestez. Așa se măsluiesc cărțile.

— Destul de cinstit... Mai franc de atât nu puteai fi cu mine. Dar am și eu de împlinit o datorie. Am venit ca să fac un pic de curățenie în orașul vostru, și știi și tu câtă nevoie are de așa ceva. Dar datoria ta e să mă împiedici să reușesc. Ești angajat să ai grijă ca toți ucigașii și gangsterii din oraș să-și pună galoșii când plouă, și să-i înfofolești bine ca nu cumva să răcească. Cetățenii New York-ului te plătesc ca să fie siguri că nu comit crime decât cei cu relații politice...

— Și ce-i cu asta?

— Poate că, strict confidențial, vei răspunde la câteva întrebări, cât n-avem asistență.

Fernack mesteca havana plimbând-o până-n celălalt colț al gurii, o scoase și apoi scuiă expert peste portiera mașinii. Își puse havana la loc în gură și observă cum se schimbă stopul de pe verde pe roșu.

— Întreabă-mă.

— Cine-i „Marele Boss“?

Havana lui Fernack se înroși la capăt, apoi se stinse, iar el își puse un cot pe volan.

— Aș vrea și eu să știu. De obicei e doar un nume care se dă gangsterilor de mare clasă. Lui Al Capone îi ziceau „Marele Boss“. Toate lepădăturile astea sunt teribil de orgolioase. „Marele Șef“, „Patronul“ - e același lucru. Îi făcea să se simtă importanți dacă

aveau o etichetă de asta lipită pe ei, și le dădea ocazia lepădăturilor mai mici să-i lingusească.

— Folosești trecutul?

— Da.

Detectivul scutură scrumul în stradă, havana descriind un arc la capătul brațului.

— În zilele noastre lucrurile sunt un pic mai altfel. Acum când vorbim de „Marele Boss” ne referim la un tip pe care nimeni nu-l cunoaște; la cel care e în spatele lui Morrie Ualino, a lui Dutch Kuhimann, a lui Red Meguire și a tuturor celorlalți – și e mai mare decât a fost vreodată vreunul din ei. Tipul care s-a încoronat regele secret al celui mai mare imperiu al gangsterilor care a existat vreodată... Unde-ai auzit de el? Întrebă Fernack.

„Sfântul” zâmbi.

— Am tras cu urechea, e unul din obiceiurile mele proaste.

— La Nather?

— Trage singur concluziile.

Fernack se răsuca în scaun, trupul lui masiv fiind înghesuit sub volan; pe sub sprâncenele stufoase, îndreptate în jos, ochii cenușii reflectau lumina roșie de la capătul havanei.

— Un lucru să pricepi, spuse el aspru, tot ce spui despre mine și despre restul poliției poate să fie adevărat. Nu te contrazic. Așa e condus orașul ăsta și așa a fost de când băteam mingea pe maidane. Dar îți spun eu, că într-o bună zi am să-i lipesc prostului ăla o condamnare în frunte, cât e el de judecător! – și acolo o să-i rămână! Dacă viersul pe care mi l-ai șoptit i-a fost spus lui Nather, înseamnă că se coace ceva murdar la noapte; și dacă găsesc vreo posibilitate de a-l implica pe Nather, am să-l înhaț. Și

o să am grijă să încaseze tot, cu tot tacâmul.

— De ce toate astea?

— Fiindcă Nather nu-i decât marioneta „Marelui Boss”, așa cum era și Irboll. Ascultă: dacă gașca lor iese la iveală la noapte, există ca de obicei șansa ca ceva să șchioapete. Unu, doi din ei s-ar putea să fie luați de copoi. Asta-nseamnă că vor fi altoiți. Nu-ți face iluzii. Când îi aducem pe indivizii ăștia la secție nu-i mângâiem. În majoritatea cazurilor, ceea ce încasează de la noi în camera din dos e singura pedeapsă cu care se aleg. Și nu le place. Poți să fii cât de tare și să nu scoți un piuit și tot te doare când intri pe mâna unui curcan cu brațe solide, înarmat cu un baston de cauciuc de un metru. Așa că dacă indivizii din bandă sunt deștepți, au un avocat gata să dea buzna cu ordinul de „habeas corpus” înainte ca noi să ne fi pus cu treaba pe ei – iar aceste ordine trebuie să fie semnate de un judecător. Într-o bună zi se va vota o lege prin care se va permite gangsterilor să-și scoată singuri ordine ca să-i scutească pe toți de o mulțime de cheltuieli, dar deocamdată mai ai încă nevoie să găsești un judecător acasă.

— Înțeleg, spuse „Sfântul” cu blândețe.

Fernack bombăni și strânse havana între degetele lui groase.

— Cine a dat ordinul de care mi-ai spus?

— N-am nici cea mai vagă idee, minți „Sfântul”.

Îl înțelegea pe Fernack, dar ajunsese în cariera lui la o etapă în care nu mai putea lăsa să i-o ia înainte un detectiv, încalcându-și astfel un vechi principiu.

— Ordinul a fost transmis prin telefon, atâta tot.

— Pentru ce te-ai dus la Nather?

— Ți-am pus aceeași întrebare, dar nu trebuie s-o mai repet. Am stat chiar sub fereastră și am ascultat.

Lui Fernack îi căzu havana din gură și se lovi de genunchi cu o ploaie de scânteii.

— Ce-ai făcut?!

— În eventualitatea că te-ai fi decis să mă urmărești, explică „Sfântul” binevoitor, voiai s-o tulesc, sărind gardul, în fața unui escadron de polițiști înfuriați? Asta-i o treabă pentru Charlie Chaplin. E cam nedemn de mine.

Zâmbi aducându-și aminte de ceva.

— Ți-am admirat vocabularul.

Detectivul bâjbâi preocupat după havană.

— Am fost nevoit, mârâi el. Porcul ăla a mers prea departe când l-a achitat pe Irboll. Poate o să fiu retrogradat pentru asta, dar n-aș fi putut sta deoparte nici dacă mi s-ar fi spus dinainte că mă voi trezi a doua zi bătând cinci kilometri pas de patrulă pe State Island.

Simon își dădu capul pe spate și își pironi privirea în plafonul scund al mașinii.

— Care-i mecanismul?

Fernack se aplecă peste volan și trase un fum, ațintindu-și din nou privirea drept înainte. Taxiuri și mașini particulare șerpuiau pe lângă ei în șiruri întretăiate, iar deasupra capetelor lor, într-un copac, o pasăre de noapte se lăuda cu ce o să-i facă nevestisii când o să se-ntoarcă acasă.

Stopul se schimbă de două ori până să răspundă.

— În fruntea acestui oraș, începu el încet, există o organizație politică numită Tammany Hall¹. Membrii săi ocupă toate posturile de răspundere, și, înainte de a te naște dumneata ei au transformat alegerile într-o știință atât de exactă, încât nici nu le mai dau atenție.

¹ Clădirea în care se află primăria orașului.

Își manevrează alegătorii ca o paradă militară; huliganii angajați de ei păzesc urnele, iar salariații lor numără voturile. Șeful acestui Tammany Hall este un individ numit Robert Orcread, care s-a autointitulat „Bob cel Cinstit”. Lângă primărie e o frumoasă statuie numită Virtutea Civică, dar înăuntru se află cea mai mare colecție de tâlhari și de politicieni corupți care a condus vreodată un oraș.

E un procuror pe nume Marcus Yeald, pe care ticăloșia l-a făcut atât de strâmb, că-l poți folosi la scos dopuri; procesele lui sunt înaintate unui cârd de judecători ca Nather. La noi lucrurile stau altfel decât în țara dumitale. Aici judecătorii sunt aleși; și de fiecare dată când li se înaintează un proces, trebuie să se așeze și să gândească bine ce atuuri politice are individul; sau poate o persoană sus-pusă le atrage atenția să nu facă vreo greșală, fiindcă dacă un judecător trimite la pușcărie un individ cu mare influență politică, după următoarele alegeri o să-i ocupe altcineva scaunul. Politicienii îl numesc pe șeful poliției și el face ce zic ei. Și stă pe tușă când ei spun să stea pe tușă. Prima greșală pe care au făcut-o a fost când l-au angajat pe Quistrom. El nu primește ordine de la nimeni; și a reușit să se facă atât de iubit și respectat de oamenii cumsecade din acest oraș, încât nici politicienii nu mai îndrăznesc acum să-l dea jos – ar stârni prea multă zarvă. Dar până la urmă se ajunge la aceeași situație. Dacă trimitem un individ la tribunal, ancheta o conduce tot Marcus Yeald sau unul din asistenții lui, iar un judecător ca Nather se ocupă de proces și are grijă ca totul să decurgă frumos și amical. În orașul ăsta e o adunătură de lepădături și de ucigași care n-au limite și merg mână-n mână cu politicienii, iar politicienii merg

mână-n mână cu ei. Am-avut răpiri, crime, șantaje și vom mai avea. Țasta-i jocul „Marelui Boss”, și e o pungășie perfectă. Ies mai mulți bani decât au ieșit vreodată din băutură – și e mai sigur. Gândește-te și dumneata. Dacă fiul, soția sau fratele dumitale, ar fi ținută zălog pentru răscumpărare, și ai ști că lepădăturile care-i țin sunt blânde ca niște șerpi cu clopoței – n-ai plăti?

„Sfântul” încuviință în tăcere. Rezumatul expus de Fernack rar, impasibil, adăuga destul de puțin la ceea ce știa deja, dar completa și colora imaginea pe care și-o făcuse. Avea acum nume noi la care să se gândească; și dându-și seama de asta, își aminti întrebarea pe care o amânase cu tact.

— Cine e Papulos?

Fernack râse strâmb.

— Te-ai descurcat binișor. E omul de acțiune al lui Morrie Ualino.

— Omul de acțiune al lui Ualino, zici? Simon bănuise răspunsul, dar nu se dădu de gol. Și ce știi despre Morrie?

— E unul din grangurii pe care i-am pomenit adineauri. Un individ din ăla cu părul negru, lucios, chipeș ca Rudolf Valentino, dacă-ți place cumva genul – trăiește pe picior mare, se comportă și vorbește ca un domn, umblă într-o mașină blindată și are doi trăgători care merg întotdeauna în umbra lui.

— Din ce trăiește?

— Are unul din cele mai mari saloane de pocher de pe Broadway. E spirt tipul – și otravă. L-am băgat o dată la Ossining și o dată la Dannemora, chiar eu, dar n-a stat nici cât să-și schimbe o pereche de ciorapi.

Havana lui Fernack se răsuci prin beznă descriind o parabolă arzătoare și atinse șoseaua cu o ploaie de

foc.

— Înhață-l, fiule, dacă ai nevoie de el. Ți-am spus tot ce am putut.

— Unde-l găesc?

Fernack își întoarse brusc capul și-l privi cu ochi mari. Întrebarea fusese pusă cu atâta nonșalanță, de parcă „Sfântul” ar fi cerut adresa unei cofetării; dar chipul lui Simon era foarte serios.

Fernack își întoarse privirea spre drum și după câțva timp spuse:

— Pe Str. 49, între bulevardul 7 și bulevardul 8, e o cârciumă numită „La Charley”. Ar merita s-o vizitezi – dacă poți pătrunde. E o fată acolo, pe nume Fay Edwards, care ar putea să...

Inspectorul se opri brusc. O a treia voce se amestecase straniu în conversație – o voce metalică, impersonală, care venea de la radioul de sub bordul mașinii.

„Atențiune toate mașinile... Atențiune toate mașinile... Viola Inselheim, în vârstă de șase ani, răpită de acasă, din Sutton Place...”

Fernack sări literalmente în sus; farurile unei mașini care trecu pe lângă ei îi dădură la iveală chipul cu trăsături gravate în fier.

— Dumnezeuule! S-a comis!

Întoarse cheia în contact în timp ce glasul metalic continua să zumzăie.

„...Răpitorii au fugii într-o mașină închisă, de culoare cafenie. Număr de New York. Primele trei cifre 5F3 sau 5F8. Inspectorul Fernack să sune la dispecerat. Atențiune toate mașinile...”

Motorul se trezi la viață începând să uruie sacadat, și Simon se decise brusc să-și vadă de treburile lui.

— Oprește! strigă el, în timp ce mașina aluneca

înainte. Asta-i distracția dumitale.

Răspunsul lui Fernack se pierdu în cântecul motorului care prindea viteză. Simon deschise portiera și ieși pe scara mașinii.

— Mulțumesc pentru plimbare, și sări sprinten pe asfaltul care-i fugea de sub picioare.

Rămase sub un copac să asculte cum se îndepărtează sunetul tânguitor al sirenei mașinii, și un surâs vag îi înflori pe buze. Impulsul care-l adusese înapoi la Fernack dăduse rezultate ce depășeau toate speranțele lui. Peste Nather era Papulos, șeful lui Papulos era Morrie Ualino, iar peste Ualino era „Marele Boss“. În buzunarul „Sfântului“, în afară de pistol, se mai găsea bucata de hârtie anexată unui cadou de douăzeci de mii de dolari pe care Nather se căznise inutil să-l păstreze. Însemnarea de pe hârtie – Simon o citise în timp ce-l așteptase pe Fernack sub fereastra bibliotecii – spunea simplu: „Mulțumesc. Papulos“.

Logica îi dicta s-o ia pe cale ierarhică. Iar dacă Simon și-a adus aminte, că această acțiune îl va duce și la misterioasa Fay Edwards, nu-nsemna decât că e și el om...

CAPITOLUL III

ÎN CARE SIMON TEMPLAR TRAGE CU OCHIUL LA DOMNUL PAPULOS, IAR MORRIE UALINO ÎI TRAGE UN PUMN „SFÂNTULUI”

1

Când se întoarse la hotelul Waldorf Astoria, urcându-se în apartament cu liftul particular, ca și mai înainte Valeross îl aștepta. Bătrânul se sculă în picioare cu un zâmbet vag.

— Mă bucur că te-ai întors, Simon. M-am întrebat, pentru scurt timp, dacă nu cumva situația e prea complicată chiar și pentru dumneata.

„Sfântul” râse, aruncându-și cu dexteritate pălăria în cuierul din cealaltă parte a camerei. Își făcu de lucru cu un pahar, o sticlă, niște cuburi de gheață și un sifon.

— Am stat mai mult decât mă așteptam, explică el. Știi, a trebuit să-l iau pe inspectorul Fernack la o plimbare.

Clipi ispititor spre Valeross, pe deasupra buzei, paharului. Valeross aștepta răbdător expunerea ce trebuia să urmeze, luându-și, după cum se cuvenea, un aer uluit, pentru a-i da satisfacție „Sfântului”. Simon se duse spre un fotoliu, se tolăni în el, își aprinse o țigară și trase puternic în piept, totul petrecându-se într-o tăcere teatrală.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că umila țigaretă „Player’s” se poate cumpăra aici cu douăzeci de cenți, remarcă el în cele din urmă. Amestecurile voastre americane sunt o insultă la adresa nicotinei, Bill. Până acum eram convins că spaniolii fumează cele mai proaste țigări din lume; dar a trebuit să vin aici ca să descopăr că tutunul poate fi rumenit, fiert, prăjit, impregnat cu mentă, măcinat până devine o pulbere oarecare, vârat într-un sul de sugativă, și totuși poate fi plasat unui public care nu bănuiește nimic.

Valeross zâmbi.

— Dacă asta-i tot ce ai de gând să-mi spui, mă întorc la cartea mea. Simon se înduplecă.

— Mă gândeam în drum spre casă, conchise el în încheierea povestirii, și am ajuns la concluzia că au un rost și plimbările astea. De fapt, cred că am să intru-n jocul lor.

Valeross clătină din cap.

— Eu nu te-aș sfătui. E o experiență deseori fatală.

— Nu și pentru mine. Am să-ți dau îndată mai multe amănunte, Bill – cu cât reflectez mai mult la asta, cu atât mai mult mi se pare că este, în acest moment, cea mai promițătoare cale. Dar în timp ce îmi mai torni un pahar, gândește-te de ce ar fi cineva atât de lipsit de inimă încât să răpească un copil care și așa avea parte de mai multă suferință decât i-a fost dată de Dumnezeu, pe nume Viola Inselheim.

Valeross luă cartea de telefon și se scărpină în cap.

— Sutton Place, ai spus? Frunzări cartea, găsi ce căuta și-o așează deschisă pe genunchii lui Simon.

Simon se uită la *Inselheim* și găsi un oarecare Ezekiel din acest trib, a cărui adresă era Sutton Place.

— Țsta ar putea fi omul nostru, spuse Valeross.

În ierarhia lui Simon Templar, acest nume nu spunea nimic.

— Cine e?

— Zeke Inselheim? E unul din cei mai bogați agenți bancari din New York.

Simon închise cartea.

— Deci de aceea stă Nather acasă astă-seară...!

Luă paharul pe care Valeross i-l umpluse din nou și fumă în tăcere. Acum își explica mai bine convocarea tuturor mașinilor și agitația lui Fernack. Și ideea de a continua să-și petreacă noaptea în același fel în care o începuse îl atrăgea cu o voluptate crescândă. Își termină imediat băutura și se ridică în picioare.

— Vrei, te rog, să-mi comanzi o cafea? Cred că am să plec din nou.

Valeross se uită fix la el.

— Ai făcut destule azi. Ar trebui să te odihnești.

— Dacă ai fi Zeke Inselheim te-ai odihni? Întrebă Simon. Aș prefera să fac această plimbare chiar astă-seară.

Se întoarse peste zece minute în living-room, proaspăt și spilcuit după un duș rece, cu părul negru bine periat și cu ochii albaștri și veseli, strălucitori și senini ca o dimineață de vară. Cămașa era descheiată la gât, cum o îmbrăcase când ieșise din baie, iar mâneca stângă era suflecată până la cot.

Își ajustă curelele unui ciudat soi de toc strâns lipit de antebrațul stâng: mânerul cuțitului, din fildeș splendid încrustat, se afla chiar în dreptul încheieturii mâinii, astfel că mâneca îl acoperea tocmai bine când era lăsată-n jos.

Valeross turnă cafeaua și-l studie. Masa asta de mușchi degaja forță dinamică, o măreață îndrăzneală și o mândrie vitală, insuflându-ți încredere...

— Dacă aş fi cu douăzeci de ani mai tânăr, spuse Valeross liniştit, aş merge cu tine.

Simon râse.

— Chiar dacă ar mai fi încă patru ca tine n-ar fi nicio diferenţă. Răsuci braţul, lăsând să se vadă pentru o clipă cuţitul în tocul lui, înainte, de a-şi lăsa mâneca în jos. Belle şi cu mine vom face tot ce e de făcut în această expediţie.

Peste alte zece minute se afla într-un taxi, gonind spre vest, prin hăurile oraşului. Imensele clădiri ale instituţiilor de pe bulevardul V, lăsate pe timpul nopţii în seama oamenilor de serviciu şi a intendenţilor, îşi proiectau pe cerul întunecat contururile geometrice ale ferestrelor luminate, aidoma unor uriaşi faguri strălucitori. Taxiul traversă Broadway-ul şi bulevardul VII, „plonjând” în marea de lumină răspândită de firmele teatrelor, cinematografele şi cabaretelor, ca un înotător care sare printr-un val şi iese la suprafaţă de cealaltă parte, într-o zonă mai liniştită, într-o obscuritate uşor mirositoare, în care un tub de neon roşu lumina inscripţia: „La Charley”.

Casa avea o structură imprecisă, destul de murdară, de genul celor care nivelează linia orizontului la vest de bulevardul VII, unde se va mai extinde încă orgia de clădiri futuriste care au dat naştere *Acului lui Chrysler*. Ca şi vecinele sale, dădea impresia deprimantă că aparţine unei comunităţi de persoane nedefinite, decise mai de mult să capete o anumită individualitate şi care-şi realizaseră ambiţia adoptând variate căi distinctive de a fi nedefinite. Ferestrele de la parter erau acoperite cu nişte draperii verzui care căpătau o luminozitate fosforescentă de la luminile din spatele lor.

Simon apăsă pe sonerie şi peste câteva clipe în uşa

grea de stejar se deschise un grilaj. În situația asta nu se putea rezolva nimic fără o cacealma; și cacealmaua trebuia făcută la marele noroc.

— Mă numesc Simon, se prezentă „Sfântul”. M-a trimis Fay Edwards.

Omul dinăuntru clătină din cap.

— Fay n-a venit încă. Vrei s-o aștepți?

— Poate capăt ceva de băut cât aștept, dădu Simon din umeri. Părea lipsit de orice interes sau nerăbdare, și nu exagera aerul de nonșalanță inofensivă pe care și-l luase. Nici dacă ar fi fost cu adevărat atât de nevinovat pe cât se arăta, n-ar fi fost mai autentic; portarul aruncă o privire în susul și-n josul străzii și trase zăvorul.

Simon pătrunse înăuntru și-și agăță pălăria într-un cuier. Dincolo de holul minuscul se afla un bar care părea să ocupe tot ce mai rămăsese din partea din față a clădirii. Mesele erau destul de bine ticsite cu vârstnici „tinerei”, cu bărbia albăstrie de atâta bărbierit, îmbrăcați în haine foarte strânse pe corp care pun minunat în valoare excrescențele musculoase de pe bicepși și de pe spinare. Ridicându-și privirile în tăcerea ce se lăsă automat la intrarea „Sfântului”, chipurile, și mai ales ochii lor aveau un aer uniform de indiferență rece, ca niște pești care au fost ținuți în frigorifer mai mulți ani. Printre ei erau presărate câteva mostre din categoria blondelor cu ample rotunjimi și cu fețe comune, ușor de recunoscut oriunde ca aparținând genului „amică de gangster” – ciudat că dintre cei care, datorită unor averi uriașe reușesc să se „cioplească” în aproape toate privințele, puțini își rafinează gustul în privința femeilor.

Simon se uită doar în trecere la clienți, cuprinzând

într-o privire largă tabloul general. Se îndreptă spre bar și se cocoță pe un taburet înalt. Unul din barmanii în haină albă puse la vedere un pahar cu apă rece și așteptă.

— Pune un whisky cu sifon, comandă „Sfântul”.

În timp ce barmanul i-a preparat băutura, rumoarea din încăpere a revenit la intensitatea sa normală. Simon sorbi din pahar și-l opri pe barman înainte de a-ncerca să plece.

— Numai o clipă. Cum te cheamă?

Era un individ cu o față ovală, inexpresivă, de culoare măslinie, cu niște ochi căprui umbriți de gene frumoase, cu un păr negru ondulat și lucios, a cărui vârstă era greu de determinat.

— Toni, declară el.

— Felicitări. Pe mine Simon. Din Detroit.

Individul dădu din cap neimpresionat, cu ochii săi căprui fixați pe chipul „Sfântului”.

— Din Detroit, repetă el, ca și cum ar fi memorizat un mesaj.

— Mi se spune Simon-Patru-Ași, preciză „Sfântul” calm.

Fața netedă a barmanului reacționează la fel cum ar fi reacționat un chip de lemn.

— Am auzit că în orașul ăsta sunt câțiva jucători care știu cum arată banii mari.

— Ce vrei?

— M-am gândit că poate fac un joc pe undeva. Privirea albastră a lui Simon susținea privirea barmanului cu aceeași consecvență cu care îl fixa celălalt. Vreau să joc cu Morrie Ualino. Individul ștergea încet barul cu cârpa, tamponând picături invizibile.

— Eu nu știu nimic. Trebuie să-l întreb pe șef.

Îi întoarse spatele și dispăru printr-o draperie din spatele barului și cât lipsi el, Simon își termină băutura. Farsa continua; intrase-n joc și trebuia să riște mai departe. Dacă se întâmpla ceva în acest stadiu, ar fi fost deosebit de neplăcut – ce s-ar fi putut întâmpla mai târziu, era o altă treabă. Dar nervii „Sfântului” erau ca de gheață.

După câteva minute, individul se-ntoarse.

— Morrie Ualino nu joacă astă-seară. Joacă Papulos. Vrei să joci?

Pe fața lui Simon nu se mișcă un mușchi. Prin Papulos ajungea la Ualino și nici nu se așteptase vreodată să se apropie de Ualino din primul salt. Dar dacă Ualino nu juca astă-seară – dacă avea treabă în altă parte – se putea foarte bine ca mesajul radiofonic pe care-l primise Fernack să furnizeze o explicație. În ochii „Sfântului” apăru și dispăru o strălucire azurie, ca de oțel, dar barmanul nu văzu decât că dădu din umeri dezamăgit.

— N-am venit aici să joc pe mărunțiș. Cine-i Papulos ăsta?

În ochii lui Toni, căprui și catifelați, apăru o imperceptibilă licărire de umor disprețuitor.

— Dacă vrei să joci tare, cred că o să-ți placă. Pe urmă poți să-l înfrunți și pe Ualino. Vrei să te duci?

— Aș putea să mă antrenez puțin. N-am altceva de făcut.

Toni goli o scrumieră și o șterse. De la o distanță de câțiva metri ar fi făcut impresia că pur și simplu își umple timpul cu ceva până-l cheamă un alt client, fără să scoată o vorbă cu careva.

— Sunt la hotelul Graylands -: în sus pe stradă, pe partea cealaltă. Apartamentul 1713. Spune-le că te-a trimis Charley Quain.

— E-n regulă. Simon se sculă, desfășurând o bancnotă pe tejghea. Și mulțumesc.

— Succes, îi ură Toni, și-l urmări plecând cu ochi blânzi de câprioară.

Hotelul Graylands era chiar dincolo de bulevardul VII. Era unul din acele „sălașuri” veșnic pline, care par totuși veșnic pustii, cei câțiva clienți putând fi văzuți zorindu-se pe furiș între inviolabilitatea camerelor lor și anonimatul străzii. Aici puteau foarte bine să stea și funcționari „reținuți la birou”, dar niciunul nu și-ar fi dat adresa. Avea un aer de jalnică splendoare, ca o femeie neîngrijită îmbrăcată în brocart, și în ciuda pustietății saloanelor sale comune emana o atmosferă înăbușitoare, simțindu-se forfota vieții clandestine și ilegale din saloanele neautorizate de deasupra.

Liftul aurit, manevrat de un tânăr plin de coșuri, cu aerul că și-ar fi băgat nasul cu o desfrânare precoce în toate ilegalitățile purtate de acest lift, îl propulsă pe Simon până la etajul 17, și-l depuse într-un coridor slab luminat. Găsi apartamentul 1713 și ciocăni. După o scurtă pauză, o cheie se răsuci-n broască și ușa se deschise câțiva centimetri. O pereche de ochi reci, impasibili îl scrută pe-ndelete.

— Mă numesc Simon, spuse „Sfântul”. Începu să simtă că în seara asta permitea cam multor indivizi nepoftiți să fie familiari cu el, dar părea un pseudonim la fel de bun ca oricare altul; în orice caz preferabil unui nume fictiv, ca, de pildă, Wigglesnoot. Charley Quain m-a trimis aici.

Ochii care-l studiau primiră această informație la fel de entuziaști ca două mărgele de sticlă.

— Simon... Din Danver?

— Detroit. Mi se spune „Patru Ași”.

Capul strajei se înclină câțiva milimetri, ceea ce putea să-nsemne încuviințare. Lăsa ușa să se deschidă mai larg.

— Bine, „Patru Ași“. Am aflat că vii încoace. Dacă ești dornic de acțiune, aici o să ai ce face.

„Sfântul” zâmbi și pătrunse înăuntru. Se pomeni într-un hol destul de mare, îngrijit mobilat. În capătul lui, pe fiecare parte dădeau două camere și dinspre ușa închisă din dreapta răzbătea din când în când murmurul unui glas tăios, țcănitul vesel al fiselor și foșnetul cărților de joc. Simon simți că era precis pe calea cea bună. Undeva, dincolo de ușa aceea, domnul Papulos era în plină activitate și „Sfântul” socoti că era timpul să arunce o privire acestui domn Papulos.

2

Straja deschise larg cea de a doua ușă și Simon intră. Observă că încăperea respectivă fusese inițial un living-room; dar toată mobila fusese împinsă la perete, lăsând mult spațiu pentru masa mare, rotundă, acoperită cu postav verde, care ocupa acum centrul podelei. Cercul format de cei ce ședeau în jurul mesei era tivit de câteva specimene cu chipuri slabe, aspre, cu un aer detașat dar cu priviri de șoimi, care nu puteau fi nicidecum bănuți că s-ar fi aflat acolo pentru a îngriji de bolnavi, în cazul că i s-ar fi făcut rău vreunui jucător. Deasupra capetelor ardea o singură sursă de lumină strălucitoare, inundând într-un con de luminiscentă albă inelul de jucători. Când apărură „Sfântul”, toate chipurile se întoarseră spre el.

— „Simon-Patru-Ași“, din Detroit, anunță straja. Adăugă apoi cu cinism, de parcă atunci îi venise

ideea: Vrea activitate, băieți.

Observatorii cu chipuri slabe așezați în umbră se relaxară și își încrucișară din nou picioarele; jucătorii dădură scurt din cap, răspunzând prezentării, și se întoarseră din nou la jocul lor.

Simon se îndreptă agale spre masă și își trase un scaun liber, vis-à-vis de cel care împărțea cărțile. Dintr-o singură privire aruncată pe deasupra mesei, își dădu seama că straja avusese motive să fie cinică – jocul avea o miză destul de mare ca să curețe orice jucător neinițiat dintr-o singură mână. Își aprinse o țigară și studie chipurile jucătorilor. Formau o adunătură pestriță, în care-și găsiseră locul atât elita gangsterilor cât și acoliții vulgari ai celor sus-puși. În dreapta lui era un domn corpulent, cu ochi șterși dar cu tipica privire de pirat a unui cetățean onorabil din Grand Rapids, plecat în vâjâială prin marele oraș. Domnul cel corpulent se aplecă confidențial, exalând un miros puternic de Bourbon.

— Vrei activitate, aud? rosti el gâfâind. Aici ai găsit locul. Aud?

— Aud? întrebă „Sfântul”, contaminat pentru moment de atmosferă.

— Am zis că ăsta-i locul potrivit pentru activitate, aud? repetă onorabilul cetățean cu o bunăvoință laborioasă; și un zâmbet subțire înflori pe buzele „Sfântului”.

— Frate, consimți el cu convingere, încă nu știi nimic.

Privirea-i era fixată asupra celui ce dădea cărțile, care părea să fie și organizatorul jocului, dacă te luai după grămezile de fise și după teancurile ordonate de bancnote din fața lui; și pe măsură ce timpul trecea, „Sfântul” își dădu seama din ce în ce mai clar că la

masa aceea exista cel puțin un om care n-ar fi fost niciodată rugat să pozeze pentru nimfa centrală dintr-un tablou intitulat „Se ivesc zorile”. Fața negricioasă, mâncată de vărsat era parcă o prelungire a cheliei unui cap aproape cubic. Doi ochi mici, negri, apropiați tandru unul de celălalt erau cuibăriți sub cavitățile unei perechi de oase frontale proeminente; iar nasul pierduse, în timpul vreunui vechi conflict cu o sticlă de bere, orice pretenție de simetrie clasică, pe care poate o avusese vreodată. O ceafă groasă, încrețită de cute de grăsime lega această „transparentă fereastră a sufletului” cu masa densă a trupului care completa evident halca de lut muritor cunoscută lumii sub numele de Papulos. Nu era sub nicio formă un spectacol estetic; dar „Sfântul” venise acolo ca să arunce doar o privire domnului Papulos și asta și făcea. Și în timp ce se uita, ochii negri, rotunzi se ridicară să-i înfrunte privirea.

— Ia spune, domnule Simon, cât să fie? Albele sunt sutare. Roșiile sunt de cinci sute, iar albastrele sunt miare.

Era un glas aspru, nazal, și se simțea-n el o notă de sarcasm înnăscut. Era genul de glas pe care niciun tâlhar sănătos nu l-ar fi putut auzi fără a fi asaltat de gândul plăcut al crimei; dar „Sfântul” zâmbi și scoase un rotocol de fum.

— Am să iau douăzeci de miare - și poți să rămâi pe albastru.

Se făcu brusc liniște în încăpere. Ceilalți jucători veniră mai aproape; iar observatorii cu fețe slabe așezați în umbră își eliberară instinctiv șoldurile drepte de niște obiecte stânjenitoare. Fără să miște măcar dintr-o sprânceană, Papulos număra două grămezi de fise și le împrăștie în mijlocul mesei.

— Douăzeci de miare, spuse el laconic. Ia să-ți vedem paralele.

Îl pironi pe deasupra mesei cu o privire opacă.

— I-ai băgat pe mânecă?

— Nu, răspunse „Sfântul” rece. În pantaloni.

— Să-i vedem.

Onorabilul cetățean din Grand Rapids sorbi din băutura pusă lângă el și fixă masa cu o căutătură de bufniță; „Sfântul” băgă mâna în buzunarul de la pantaloni. Pipăi teancul de bancnote și mai pipăi ceva - bucata de hârtie mototolită care le însoțise inițial. Imobilizând cu degetul mic această dovadă revelatoare, trase bancnotele din buzunar și începu să le numere afară, pe masă.

Era un spectacol admirabil, așa cum erau întotdeauna jongleriile „Sfântului” - niște mici bijuterii. Sub privirea vigilentă a grecului, extrăsese cei douăzeci de mii de dolari, în timp ce bucata de hârtie se strecurase, evident, printre bancnote. La jumătatea numărătoarei hârtia căzu, cu fața-n sus. Simon se opri din numărat; apoi încercă, foarte neîndemânatic, să o apuce. Mișcarea era atât de lentă și de stângace încât lui Papulos i-a fost ușor să-l prindă de încheietura mâinii.

— Ia stai puțin! Glasul grecului răsună brusc ca o amenințare în tăcerea din jur. Trase bucata de hârtie cu un deget și se uită o clipă la ea. Apoi își mută privirea spre bancnote. Își ridică încet ochii. Pe obrajii săi negricioși ardeau două pete de culoare. De unde ai banii ăștia?

Ținea încă încheietura dreaptă a „Sfântului” și întetise strânsoarea în loc s-o slăbească. Simon se încruntă la el, cu vinovăție.

— Da' ce-au banii ăștia? îi întoarse el întrebarea. Ar

trebui să fie buni – chiar dumneata i-ai împărțit.

— Știu, spuse Papulos cu răceală, dar nu ție.

Făcu o mișcare infinitezimală cu capul; și Simon știu, fără să se uite împrejur, că doi dintre observatorii cu fețe dure se apropiaseră de scaunul lui. Nimeni nu mișcă; iar respirația grea a cetățeanului respectabil din Grand Rapids care venise să cunoască viața, era sunetul cel mai zgomotos din încăpere.

Papulos se ridică în picioare.

— Scoală-te! Vreau să vorbesc cu tine în cealaltă cameră.

Pe umărul lui Simon se încleștă o mână care-l smuci în sus, dar în etapa asta n-avea de gând să protesteze – ca să nu mai spunem că orice protest ar fi fost inutil. Se-ntoarse ascultător între cei doi paznici și urmă spatele lat al lui Papulos afară din încăpere.

Traversară holul și intrară în dormitorul apartamentului. Ușa se închise și se încuie în urma lor. Îl percheziționară brutal pe Simon, apoi îl împinseră la perete. Papulos se-nfipse-n fața lui, iar cele două gorile se aliniară pe ambele părți. Ochii rotunzi ai grecului se îngustară până ajunseră ca două vârfuri de ac.

— De unde ai luat cele douăzeci de miare?

„Sfântul” se uită urât la el.

— Nu te privește!

Cu o mișcare surprinzător de iute și de precisă pentru masa lui de carne, Papulos își trase o mână înapoi și-l pocni pe „Sfântul” cu dosul palmei peste gură.

— De unde-ai luat cele douăzeci de miare?

Pentru o clipă, mușchii „Sfântului” zvâcniră de parcă ar fi fost atinși de o flacăară; dar se stăpâni.

Făcea parte din jocul în care intrase și putea ridica scorul împotriva lui Papulos și altă dată. Încercă să-i dea grecului un pumn în falcă, dar o făcu ca un amator, cu o mișcare necontrolată care n-avea nicio șansă să-și atingă ținta; și se alese cu două automate grele sfredelindu-i coastele.

Papulos rânji.

— Ești ori prost, ori neputincios, ori nebun! Te mai întreb încă o dată – cuviincios și civilizată – de unde-ai luat cele douăzeci de miare?

— Le-am găsit crescând într-o tufă de agrișe.

— E nebun, decise una din străji.

Papulos ridică din nou mâna, apoi o lăsă să cadă cu un rânjet strâmb.

— Bine, deșteptule. Am să aflu îndată. Și dacă i-ai luat de unde bănuiesc eu, o să fie cam rău.

Se prăvăli pe unul din paturi și ridică receptorul telefonului. Gorilele stăteau placide lângă el așteptând să se facă legătura. Unul din ei se uita acru la un trabuc care se stinsese și luă o cutie de chibrituri. Scăpărarea chibritului tulbură liniștea; apoi grecul începu să vorbească.

— Te salut, judecătorule, Papulos la telefon. Am aici un maimuțoi care a scos adineaori douăzeci de miare și o anumită bucată de hârtie...

„Sfântul” îl văzu cum înlemnește și cum își înfundă receptorul mai adânc în ureche. Tipul care-și reaprinsese trabucul exală un nor de fum rău mirositor, și-ncepu să deseneze ceva cu vârful pantofului pe covor. Receptorul făcu „clic” și Simon își îndoi antebrațul pentru a simți presiunea cuțitului prins sub mânecă.

Papulos puse receptorul la loc în furcă, cu un clinchet prevestitor de rele, și se întoarse încet spre

„Sfântul“. Se ridică în picioare, cu capul lui turtit ițindu-se dintre umeri și-l fixă pe Simon cu o privire scăpărătoare.

— Domnul Simon, nu? tună el.

„Sfântul” zâmbi fermecător.

— Simon Templar e numele întreg. Dar m-am gândit că vi s-ar fi părut că fac pe grozavul cu voi dacă aș fi insistat asupra numelui întreg.

Papulos dădu din cap.

— Deci tu ești „Sfântul”! Glasul îi era plin de venin, și-n străfundurile lui se simțea vibrația urii ce nu se poate naște decât din frică. Tu ești lepădătura care l-a lichidat pe Irboll azi după-amiază. Tu ești tipul care are de gând să „purifice” New York-ul.

Râse brusc, dar fără umor.

— Ei bine, prăpăditule, s-a zis cu tine!

Se-ntoarse pe călcâie și împărți câteva ordine tăioase celor două gorile.

Un singur cuvânt din dispozițiile date pentru înlăturarea lui fu de ajuns pentru urechile lui Simon Templar. Strategia pe care o adoptase lucrase exact așa cum prevăzuse de la început. Lăsându-se prins în capcană de Papulos, făcuse încă un pas înainte. Era predat mai departe următorului șef. Pentru a i se decide definitiv soarta; și șeful era Morrie Ualino. Și „Sfântul” știa că acolo unde se afla Ualino, se află, mai mult ca singur, și moștenitoarea familiei Inselheim.

— Marș, ordonă prima gorilă.

— Dar cele douăzeci de miare ale mele? protestă Simon.

A doua gorilă rânji.

— Acolo unde mergi tu, amice, se folosesc bani de azbest. Umblă!

Papulos descuie ușa. Cei douăzeci de mii de dolari erau în buzunarul lateral al hainei lui, înghesuiți acolo în momentul în care se ridicase de la masa de pocher; iar Simon Templar nu prea luase în serios profețiile referitoare la posibila sa destinație. Își zise că o națiune care-l avea în mijlocul ei pe Samuel Insull nu va fi sărăcită prea tare în urma pierderii a douăzeci de mii de „boabe”; când ajunse la ușă se opri și puse o mână pe umărul grecului, cu o prietenie afectată.

— Ține minte, clopoțelul meu, spuse el cu nerușinare, orice-ai face, ne vom iubi veșnic.

Una din străji îl împinse înainte; și în timp ce treceau prin hol, Simon vârî discret în buzunar cei douăzeci de mii de dolari.

3

„Sfântul” stătea lângă prima gorilă, în timp ce cealaltă conducea mașina spre nord-est. Presiunea pistolului, care-i sfredelea convingător coastele, era parcă atingerea plăcută și familiară a unui vechi prieten care-i aducea aminte cu blândețe de pericol, simbol concret al luptei și al morții violente; în iad existau destui indivizi care ar fi confirmat că nu-i era străină niciuna din ele.

Rulară lin peste podul Queensborough, care traversează East River² în dreptul străzii 59 și mașina începu să prindă viteză în timp ce-și trâmbița trecerea prin străzile pe jumătate pustii ale Astoriei. Apoi se întinseră în fața lor șoselele larg deschise din Long Island. „Sfântul” își aprinse o țigară și-și transformă creierul într-un aparat perfect care înregistra fiecare

² Râul de Est (engl.).

metru de drum ca o placă fotografică.

Suburbiile îndepărtate ale New York-ului se perindară rapid – Flushing, Garden City, Hempstead. Parcurseseră câteva mile dincolo de Riverdale, când mașina încetini și coti brusc pe un drum accidentat, neterminat, care se sfârșea la o sută de metri mai departe, în fața unei case sumbre, cu două etaje și cu obloanele trase, în fața căreia mai era parcată o mașină.

Una din străji îi dădu ghiont afară și toți trei urcară cele câteva trepte spre verandă, în șir indian. Aici se ivi o mutră de după grilaj, recunoscu gorila din capul șirului și zise: „Bună, Joe“. Trase zăvoarele și intrară. Holul era luminat de un singur bec portocaliu, foarte dens brumat, care nu făcea decât să înlătune zonele prea întunecate, în dreapta, o ușă deschisă lăsa să se întrevadă o cameră minusculă cu un mic bar acoperit cu zinc; în stânga era o încăpere mai mare încadrată de niște draperii slinoase. Camera avea podeaua goală și niște mici separeuri construite de-a lungul pereților, fiecare conținând o masă acoperită cu stambă murdară. Într-un colț era un pian mecanic; o împletitură soioasă de viță artificială se cățara pe deasupra separeurilor și se însăila de-a lungul tavanului scund, și încă vreo jumătate de duzină de becuri portocalii, firave își împrăștiu licărirea apoasă asupra decorului. Era un bârlog tipic de gangster, într-un stil mai des întâlnit în New Jersey decât în Long Island; atmosfera voia să creeze senzația de intimitate și de relaxare, dar lui Simon Templar i se păru unul din cele mai deprimante locuri în care fusese vreodată.

— Sus? se interesă gorila care fusese recunoscută drept Joe; și cel care deschisese ușa dădu din cap.

— Da... vă așteaptă. Îl inspectă curios pe „Sfântul”.
Ăzda-i tipul?

Cele două străji emisera sunete simultane menite să confirme că „ăzda-i tipul”, și una din ele îl luă pe „Sfântul” de braț și-l împinse mai departe spre scara din fundul holului. Urcară printr-un con de întuneric și ieșiră din el într-o altă lumină tulbure, la etajul de deasupra. Treptele îi purtară într-un coridor îngust care se-ntindea pe toată lungimea casei. Simon fu împins mai departe, prin fața unei uși pe unde se plimba, neglijent, un individ cu gât osos, care, când trecură pe lângă el, clipi cu niște ochi acoperiți de pleoape grele, ca de aligator; trecură pe lângă altă ușă și se opriră în fața celei de a treia și ultima. Unul din membrii escortei ciocăni și ușa se dădu de perete. Dinăuntru năvăli un val de lumină mai puternică, „Sfântul” pătrunse în vizuina leului cu un pas degajat, fără grabă.

Simon văzuse și vizuini mai bune. În afară de faptul că era luminată mai puternic, încăperea în care se pomeni nu avea nimic în plus față de saloanele de la parter. Podeaua nu era acoperită de niciun covor, iar tapetul de pe perete, odinioară cu un model țipător, era îngălbenit și jerpelit. Sub fereastră era o canapea pe care ședeau ca niște amazoane doi gangsteri în cămașă și jucau cărți; când intră „Sfântul”, își ridicară privirea dar își reluară jocul fără niciun comentariu. În mijlocul camerei, era o masă pe care se aflau resturile unui prânz; iar la masă, cu fața spre ușă, ședea Ualino.

Simon îl identifică ușor după descrierea lui Fernack. Dar nu se uită la el decât o clipă, după care privirea îi fu atrasă de fata care ședea lângă el la masă.

Logic n-avea cum să fi ghicit că ea era Fay, fata

care vorbise cu Nather la telefon – Fay Edwards, despre care începuse Fernack să-i vorbească. Într-o asemenea casă era normal să se perinde o groază de fete; și nu existau dovezi în sensul că Morrie Ualino ar fi fost un ascetic. Dar părea foarte normal ca fată asta să aibă glasul pe care-l auzise Simon. În această încăpere de o mizerie lucie, prezența ei era și mai nepotrivită decât cea a imaculatului Ualino. Era zveltă și blondă, cu ochi ca de chihlimbar, cu gura ușor arcuită, uluitor de inocentă și provocatoare în același timp. Avea poate douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani, destul de vârstnică pentru a avea calma siguranță pe care adolescența n-o are niciodată; avea totuși acea tinerețe durabilă, fără vârstă, pe care anii n-o schimbă. Și din nou „Sfântul” simți ciudatul fior intuitiv de așteptare pe care-l simțise când auzise pentru prima oară glasul ei la telefonul lui Nather; în suflet îi tresări o coardă cu rezonanțe prea adânci pentru rațiunea lui... Vorbi mai mult pentru ea decât pentru Ualino:

— Bună seara.

Nimeni nu-i răspunse. Ualino înmuie o pensulă într-o sticlă și își acoperi cu o peliculă de lac lichid unghia degetului mic. În timp ce-și studia opera în lumină, un diamant de mărimea unui bob de fasole scânteie de pe inelul său. Puse dopul la sticlă și-și flutură mâna grațioasă într-o parte și-ntr-alta, ca să se usuce lacul, iar ochii înroșiți se-ntoarseră încet spre „Sfântul”.

— Voiam să văd cum arăți.

Simon îi adresă un surâs.

— Deci suntem amândoi fericiți. Și eu voiam să te văd la față. Am auzit că ești frumusețea New York-ului și doream să știu cum ai reușit să ajungi la această

performanță.

Zâmbetul „Sfântului” era de o candoare neprefăcută.

— Să-mi spui într-o zi unde-ți ondulezi părul, Morrie – dar ești sigur că ți-au scos masca de nămol pe care ți-au aplicat-o la ultimul tratament?

În încăperea se așternuse o tăcere aproape materială, rezultat al uimirii care-i lăsase cu gura căscată. Niciunul din cei prezenți nu ținea minte să se mai fi întâmplat așa ceva. În liniștea aceea care înghițise parcă și aerul, s-ar fi putut auzi, printr-un mic efort de imaginație, șoapta insesizabilă a timpanelor zvâcnind umede, încoace și-ncolo, ca niște frunze ude de palmier în bătaia brizei, în timp ce încercau ametește să capteze vibrațiile incredibile care le paralizase. Cei doi jucători de cărți se-ntoarseră ușor, purtând pe chipuri expresia răătăcită a doi oameni care fuseseră pe neașteptate căsăpiți cu niște instrumente boante și care se mai întrebau încă ce-i lovise.

— Ce-ai zis? Întrebă Ualino, palid.

— Încercam să-ți fac niște complimente, spuse „Sfântul” cu amabilitate. Știi, semeni grozav cu Papulos, numai că el n-are sprâncene șmechere, à la Marlene Dietrich, ca tine.

Ualino își netezi un fir de păr.

Vino încoace!

Nu se punea problema dacă „Sfântul” se va supune sau nu. Răspunzând parcă unui ordin tacit, cele două gorile care-l încadrau îl înșfăcară de încheieturile mâinilor. Îi suciră brațele la spate și-l traseră lângă masă; Ualino își întoarse scaunul și-și ridică ochii spre el.

— Ai auzit de „cutia fierbinte”? Întrebă Ualino cu

blândețe.

Fără să vrea, Simon simți pentru o clipă un straniu fior. Căci auzise de „cutia fierbinte”, acest ultim și cel mai îngrozitor produs al ingeniozității gangsterilor. Inventarea ei i se atribuia lui Al Capone însuși: fusese replica lui față de cei trei formidabili mușchetari care introduseseră metoda răpirilor, pe vremea când alți gangsteri, care nu mai puteau folosi căile legale, fuseseră practic singurele victime; Red Melaughlin, cel care condusese istorica incursiune în inima Țării Gangsterilor – care storsese sute de mii de dolari drept răscumpărare de la ajutoarele lui Capone și fusese cât p-aci să-l răpească chiar pe șef – el a murit de acea moarte groaznică. Doar o secundă, „Sfântul” simți parcă un deget rece pe șira spinării; apoi senzația trecu, lăsându-și urma de gheață doar în albastrul ochilor.

— Da, spuse „Sfântul”. Am auzit. O pregătești pentru Viola Inselheim?

Din nou se lăsă liniștea aceea înspăimântătoare. Timp de zece secunde, nimeni nu mișcă în afară de Ualino, a cărui mână manichiurată continua să-și netezească egal, mecanic, părul.

— Deci știi și asta, mârâi el în cele din urmă.

„Sfântul” încuviință din cap. Chipul îi era lipsit de expresie; dar auzise și ultimul cuvânt de confirmare de care mai avea nevoie. Avusese o inspirație bună – stratagema lui simplă dăduse rezultatele dorite. Lăsându-se adus la Ualino ca un prizonier neajutorat, deja condamnat, i se arătase o ascunzătoare pe care altfel n-ar fi găsit-o, pe care Fernack și ofițerii lui ar fi căutat-o în zadar săptămâni întregi.

— Sigur că știi. Dar de ce credeai că le-am lăsat pe gorilele tale dresate să mă târască până aici? Nu-i

nimic atrăgător în vizuina asta în afară de conversația asupra cremelor de față pe care aveam de gând s-o port cu tine.

— E nebun, explică vag una din gorile, ca și cum ar fi căutat să se consoleze pentru propria sa judecată care-ncepea s-o ia razna.

Simon zâmbi în sinea lui și privi spre fereastra deschisă. Văzu prin ea marginea acoperișului atârând deasupra petecului de beznă și tabla îndoită a streășinei reflectând o rază de lumină de la becul de deasupra mesei. Putea s-ajungă ușor de pe pervaz; și restul depindea de capricioșii zei ai norocului... Și chiar în acel moment de groază, se pomeni întorcându-și privirea, cu o curiozitate detașată, spre fata care era probabil Fay Edwards. O vedea urmărindu-l tot timpul cu privirea, peste umărul lui Ualino: dar nu putea citi nimic în ochii ei de chihlimbar.

Ualino lăasă în jos mâna cu care-și mângâia părul, și își înfipse degetul mare în buzunarul de la vestă. Parcă s-ar fi jucat pentru ultima dată cu o fiolă plină cu răutate sadică, așa cum un copil se joacă cu o minge.

— Ce-ai crezut că ai să faci când ai s-ajungi aici? întrebă el; și privirea calmă a „Sfântului” se-ntoarse spre fața lui, cu aceeași răceală de gheață.

— Am venit aici ca să teucid, Ualino, răspunse Simon liniștit.

Unul din jucători își mișcă un picior, o carte alunecă de pe canapea și atinse podeaua cu un ușor foșnet, care răsună ca o bătaie de tobă în acel vid sonor. Era o liniște sufocantă, o liniște cum nu mai existase până atunci; o încremenire care depășea orice închipuire, o imobilitate de nepătruns în care chiar și neîncrederea

se-mbătase criță și paralizase parcă. O tăcere ce provenea din vibrațiile glasului blând al „Sfântului” și pulsa între pereți ca o sarcină de electricitate statică; și ochii albaștri ai lui Simon aruncau, cu o neîndurătoare batjocură, luciri de oțel. Nu putea dura mai mult de câteva secunde – era o tensiune înfiorătoare, de nesuportat – dar nimeni nu ar fi putut-o curma. Și glasul acela liniștit și blând vorbi din nou, cu o dulceață și o simplitate înspăimântătoare, ținându-i cu o forță adevărată și nemiloasă, pe care ei n-o puteau înțelege.

— Eu sunt „Sfântul”; și eu îmi fac singur dreptate. Azi după-amiază a murit Jack Irboll, după cum am promis. Sunt mai mult decât legea, Ualino, și n-am judecători corupți. Astă-seară, *tu* vei muri.

Ualino se ridică. Ochii lui injectați sfredeliră ochii „Sfântului” cu o licărire verzuie.

— Ești destul de spiritual, roști el cu venin; și își lانسă pumnul spre fața lui Simon.

„Sfântul” înclină calm capul într-o parte și, de fapt, mâneca lui Ualino îi mătură obrazul în timp ce pumnul trecea pe alături. O clipă mai târziu, Simon duse mâna dreaptă la prăseaua cuțitului și-l extrase din teacă – cu ambele brațe răsucite sus, la spate, era totuși mai puțin dificil decât ar fi fost în cazul în care mâna și încheietura i-ar fi fost legate în față. Ochii lui Ualino aruncară flăcări de furie turbată când își simți pumnul încheștat șuierând prin aer, fără să-ntâmpine rezistență. Își trase brațul înapoi și lovi din nou; și atunci se întâmplă parcă o minune.

Omul din dreapta „Sfântului” simți un tăiș de foc străpungându-i tendoanele încheieturii și toată forța din degete dispăru. Se holbă prosteste la șuvoiul de sânge ce țâșni din arterele secționate; și în timp ce se

holba, prin fața lui trecu ceva ca o dâră de mercur, și-l auzi pe Ualino urlând.

Cam asta a fost tot ce au auzit și au înțeles cei din jur. „Sfântul” reușise, fără luptă, să se elibereze; și în mâna lui scânteia o lamă de oțel. Zvâcni în sus descriind un arc înfiorător, și Ualino se apucă de stomac și se prăvăli cu genunchii îndoiți sub el, iar printre degete îi țâșni un oribil șuvoi purpuriu...

Nimeni n-avu timp să miște. Uluitoarea sa viteză paralizase chiar și cele mai instinctive procese de gândire – parcă ar fi trebuit să-nfrunte și să pareze un fulger... Apoi cuțitul zvâcni încă o dată în sus, prăseaua lui lovi becul de deasupra mesei și, cu o bubuitură ca de pușcă, se făcu întuneric beznă.

Simon sări spre geam.

O mână îi atinse brațul și cuțitul apăru din nou, gata să lovească. Dar, cu un efort brusc, se opri la jumătatea gestului...

Mâna nu-și înțeți strânsoarea. Oprindu-se în beznă, printre urletele și înjurăturile oamenilor înfuriați din jurul lui, nărilor sale adulmecară o undă ușoară de parfum. Ceva rece și metalic îi atinse mâna și, instinctiv, strânse degetele în jurul obiectului pe care-l recunoscă drept patul unui automat. Ușoara atingere de pe mâneca lui se topise; cu pistolul între dinți sări pe pervazul ferestrei și se avântă în sus, în spațiul de afară.

CAPITOLUL IV

ÎN CARE SIMON TEMPLAR CITEȘTE ZIARELE, IAR DOMNULUI PAPULOS ÎI SUNĂ CEASUL

1

Stătea întins pe acoperiș într-un unghi periculos de patruzeci și cinci de grade, așa cum aterizase de pe pervazul ferestrei, cu picioarele întinse spre slava cerului; doar mâinile, prinse puternic de streășină, îl opreau de la o cădere iminentă în picaj care i-ar fi zdrobit trupul de caldarâm. Zări dedesubt trunchiurile și căpățânile a două gorile, iluminate de flacăra unui băț de chibrit ținut de un al treilea, aplecați peste fereastră ca să cerceteze cu privirile încordate și speriate zona întunecoasă de sub ei. Glasurile lor răsunau ca lătraturile unor câini de vânătoare care au pierdut urma vulpii.

— Probabil a luat-o pe acolo.

— Mai bine să coborâm. Să nu se urce-n mașină...

— O să se urce pe dracu'! Cheile-s la mine.

Trunchiurile aplecate se-ndreptară și dispărură în cameră. Auzi pași grăbiți și o ușă trântită; apoi, pentru un timp, se înstăpâni din nou liniștea în noaptea din Long Island.

Simon își mută greutatea corpului, simți durerea din umeri și zâmbi sub bolta înstelată. Deși fusese o acțiune limpede, totuși avusese un moment de

tensiune, dar avea încă avantajul de a-i putea lua prin surprindere. Imaginația celor mai mulți oameni merge pe căi bătute, iar imaginația unui ucigaș profesionist în pragul morții subite e mai limitată ca oricând. Cele patru pușlamale furibunde și uluite, care în clipa aceea coborau val-vârtej scara ca să-și protejeze prețioasa mașină și să cerceteze terenul din jur, nu puteau concepe – așa cum nu putuse nici inspectorul Fernack – că orice om în situația „Sfântului”, pe deplin stăpân pe membrele sale, ar fi fost preocupat de o altă idee decât aceea de a-și căuta o scăpare, cu cea mai mare asiduitate și promptitudine. Dar ca și inspectorul Fernack, cei patru inamici publici, care cădeau în această supărătoare greșeală, se aflau la prima întâlnire cu uluitoarea sa cutezanță, care făcea din Simon Templar un factor neprevăzut în orice ecuație. Cu infinită precauție, „Sfântul” începu să se deplaseze lateral, de-a lungul acoperișului.

Era un exercițiu de gimnastică pentru care nu se stabiliseră încă reguli în niciun manual de specialitate. Se rostogolise pe acoperiș în poziția aceea pentru că fusese metoda cea mai rapidă, dar odată ajuns acolo, era practic imposibil să-și schimbe poziția. Chiar dacă ar fi reușit prin niște acrobații inimaginabile să ajungă cu tălpile la streășină și cu capul în sus, la locul lui, n-ar fi câștigat nimic, căci singurul mijloc de a-și da seama dacă a ajuns la destinație ar fi fost să arunce o privire peste streășină, spre ferestrele de dedesubt. Și destinația lui era încăperea prin fața căreia patrula, în momentul sosirii lui, tipul cu gât costeliv.

La un moment dat, o bucată de tablă desprinsă făcu din această călătorie de doi metri cea mai chinuitoare clipă din viața lui; în mai multe rânduri,

când unul din oamenii care-l căutau cercetau dedesubt, a trebuit să rămână nemișcat, cu toată greutatea pe podul palmei, până și-a simțit mușchii brațelor și umerilor pocnind de atâta încordare. Ar fi trebuit să-și concentreze fiecare fibră a ființei pentru această acțiune, dar adevărul este că șapte optimi din drum s-a gândit la Fay Edwards.

Ce făcea ea acum? Ce făcea în general, în aceea jumătate de lume însetată de sânge? Simon își dădu seama că tot nu-i auzise glasul – presupunea doar intuitiv că ea fusese cea care vorbise la telefon cu Nather. Imediat după ce cuțitul lui sfârtecăse abdomenul lui Ualino, îi văzuse chipul și nu exprima nici teamă, nici repulsie. Dar pentru o clipă în ochii de chihlimbar scăpărase parcă o licărire de cruzime pe care el n-o putea înțelege; apoi spărsese becul și o ștersese. Putea să creadă că totul a fost o halucinație, dar atunci care ar fi fost explicația faptului că strângea încă între dinți automatul? Se căznea să dezlege acest ultim și uimitor mister în timp ce se răsucea pe marginea hăului ce se căsca sub el; și când sub ochi îi apăru pe verticală fereastra către care se-ndrepta, nu găsisese încă soluția.

Cel puțin aici nu era nimic intangibil sau misterios; știa că nu exista nicio șansă ca larma asta de carnaval să se domolească înainte de a ajunge acasă în pat. După ce cercetă cu privirea terenul de dedesubt ca să se asigure că nu pândește nicio sentinelă, gata să-l prindă din zbor, „Sfântul” se lăsă să alunece în față, cu capul înainte, își întoarse cu dibăcie mâinile și își dădu drumul în bezna plină de primejdii.

Atârna cu brațele perfect întinse, cu fața spre fereastra râvnită. Era închisă, dar tatonând ușor cu

picioarul, descoperi că nu era fixată decât cu un cârlig la mijloc.

Știa ca nu va mai avea de ce să fie precaut, și că tot restul serii va trebui să gonească. Trase aer în piept și își făcu vânt înapoi; și în clipa în care, în balansul său, corpul reveni spre clădire, ridică picioarele și împinse cu tălpile drept în locul de îmbinare a canaturilor.

Cârligul slab se rupse ca o foiță, sub efectul loviturii ferestrele se dădură-n lături spre interior și izbindu-se de perete geamurile se sparseră zăngănind. Când se dădu din nou înapoi să-și facă vânt, îi ajunse la urechi un țipăt ascuțit, de spaimă; se balansa apoi în față pentru a doua oară și își arcui spatele cu o mișcare suplă în clipa când își desprinsе mâinile de streășină. Pătrunse prin fereastră cu dexteritate, alunecă pe un preș care nu era bine fixat și se opri lângă pat.

În cameră era beznă, dar ochii îi erau obișnuiți cu întunericul. O formă mică, înveșmântată în alb, cu păr negru ondulat, se uita fix la el, cu ochii mari, dilatați de groază, smiorcăindu-se încet. De la etajul de dedesubt se auzea tropăit de pași grei și sunet de glasuri aspre, dar „Sfântul” avea tot timpul. Scoase pistolul dintre dinți și trase în jos piedica cu mâna dreaptă; cu stânga mângâie fata pe umăr.

— Sărman copil, zise el. Am venit să te iau acasă.

Glasul lui era de o duioșie surprinzătoare și scâncetul copilului se domoli imediat.

— Vrei acasă, nu-i așa? întrebă „Sfântul”.

Ea dădu din cap violent; și cu un râs ușor, liniștitor, o luă pe sus, sub toarta brațului și traversă încăperea. Ușa era încuiată, după cum se așteptase. Simon o strânse mai tare sub braț.

— O să facem poc-poc foarte tare, Viola. Nu ți-e

frică, nu? Poc-poc, ca la artificii. Și de câte ori vom face poc, vom omorî unul din oamenii răi care te-au răpit pe tine.

Ea clătină din cap.

— Îmi place poc-poc, declară ea. „Sfântul” râse iar și lipi gura pistolului de broască.

Împușcătura zgudui camera ca un tunet și pe coridor se auzi o bufnitură grea. Simon dădu ușa de perete. Bufnitura fusese produsă de tipul cu gât costeliv care stătea de pază afară; era răstignit pe peretele opus, într-o poziție grotescă și era clar că n-o să mai stea nicăieri de pază. Probabil că atunci când „Sfântul” trăsesese în broască, el se uita pe gaura cheii să vadă ce se petrece; ceea ce rămăsese din fața lui nu era deloc plăcut la vedere. Copilul din brațele lui Simon scoase un chiot de bucurie.

— Mai fă poc-poc, porunci ea; „Sfântu” zâmbi.

— Mai vrei? Să văd ce se poate face.

O luă la fugă spre scară. Auzi niște pași dedesubt, dar „Sfântul” ajunsese pe palier înaintea lor aterizând dintr-un singur salt. Primul atacant muri pe loc, neștiutor, iar trupul său neînsuflețit se rostogoli și căzu, cu o bubuitură la parter. Ceilalți se retraseră în goană, iar Simon trase calm în becul din hol, lăsând ca unică sursă de lumină doar licărirea slabă de la bar și din salonul de dans.

O limbă de foc portocalie țâșni în beznă și glonteale improșcă o ploaie de mortar, doar la un metru de capul „Sfântului”. Simon zâmbi și își trecu picioarele peste balustradă. Destul de curios, „recordurile” de tir ale gangsterului de rând l-ar face pe tâlharul de odinioară să plângă în mormânt; majoritatea exercițiilor cu pistolul le face de la maximum un metru, iar pentru distanțe mai mari își scoate

mitraliera și trage câteva mii de rafale în jurul lui, cu speranța că una din ele trebuie să nimerească ceva. Era periculos să le opună rezistență, dar nu-nsemna moarte sigură. Unul din oameni se uită precaut spre ușa barului și sări repede înapoi când glonte „Sfântului” scrijeli tocul ușii la câțiva milimetri de nasul lui. Apoi Simon se desprinsese de balustradă și se lăsă pe podea ca o pisică.

Ușa de la intrare era deschisă, așa cum o lăsaseră gangsterii când dăduseră buzna înapoi, în casă. Simon făcu un calcul rapid. Din câte știa el, mai rămăseseră patru indivizi, dintre care unul păzea precis ferestrele din spate, iar altul stătea probabil de pază la parcare. Deci mai rămâneau doi de lichidat pe drum; și trebuiau lichidați imediat, cât timp moralul lor era încă zguduit de absurdele calamități la care asistaseră.

Puse fata jos și o întoarse spre ieșire. Scâncea un pic, dar frica îi va pune aripi la picioare.

— Fugi, strigă el deodată. Fugi către ușă!

Plângând de spaimă cu glăsciorul ei ascuțit, copilul fugi. Din spatele draperiilor de la intrarea salonului de dans țâșni un om; Simon trase imediat și omul se prăbuși cu un urlet. Mai trase un glonte care mătură un șir întreg de sticle din bar; apoi ieși afară, sărind peste grilajul de la intrare, și ateriză sprinten pe vârfuri. Zărea rochia albă a fetei fluturând prin întunecimea din fața lui. În fața ei apăru silueta unui bărbat care se repezi spre ea; fetița scoase un țipăt când acesta întinse degetele ca să-i apuce rochița. Pistolul lui Simon vărsă flăcări și mâna acaparatoare căzu fără viață, în timp ce un glonte moale la vârf îi sfâșia partea cea mai carnoasă a antebrăului. Atacantul se răsuci și scăpă pistolul, răgând ca un

bivol, iar Simon fugi după copilul îngrozit. Un automat păcăni de două ori în urma lui, dar gloanțele se pierdură. Fata țipă când o ajunse, dar o prinse sub brațul stâng și o strânse aproape de el.

— Gata, fetița mea, spuse el cu blândețe. S-a terminat. Acum mergem acasă.

Se lăsă brusc în jos între mașinile parcate. Știa că cea în care sosise el era încuiată; dacă și mașina lui Ualino era încuiată, va mai avea bătaie de cap. Trase de portieră și răsuflă ușurat – cheia era în contact. Ce spusese Fernack? „Umblă într-o mașină blindată”. Morrie Ualino părea să fi fost în toate privințele un tip meticulos. Și „Sfântul” zâmbi apreciativ când se urcă în mașină.

În timp ce dădea mașina înapoi printr-o curbă strânsă, o ploaie de gloanțe răpăi pe caroserie și geamul antigloanțe se crăpă, dar nu se sparse. Când mașina o porni din nou, încetini pentru a da geamul în jos cu câțiva milimetri.

— Adio, băieți, strigă el. Mulțumesc pentru plimbare.

Apoi mașina ieși în șosea, și cu un ușor zumzet se topi în noapte, în timp ce claxonul suna sincopat un batjocoritor rămas bun.

2

Simon opri mașina cu câteva blocuri înainte de Sutton Place și se uită în jos, la chipul somnoros de lângă el.

— De aici știi să te duci acasă? o întrebă.

Fetița încuviință din cap cu convingere. Plânsul ei isteric încetase de mult – peste câteva zile abia dacă-și va mai aminti ceva.

Simon luă o bucată de hârtie din buzunar și desenă o siluetă schematică, împodobită cu o aureolă mare, ușor înclinată.

— Dă-i asta tatăului tău, și spune-i că „Sfântul” te-a adus acasă. Ai înțeles? „Sfântul” te-a adus înapoi.

Ea dădu din nou din cap, el îi vârî hârtia în pumnul mititel și deschise portiera. Se uită după ea până zări silueta în rochiță albă dispărând după colț; apoi dădu drumul la ambreiaj și porni mai departe. Peste cincisprezece minute se întorcea la hotelul Waldorf Astoria iar mașina blindată a lui Morrie Ualino fusese abandonată cu șase blocuri mai încolo.

Valeross, în pijama și halat de casă, moțăia în living-room. Când se trezi, „Sfântul” îi zâmbea de deasupra lui, un pic obosit, dar pe deplin satisfăcut.

— Viola Inselheim a ajuns acasă, îl informă „Sfântul”. Am făcut o plimbare frumoasă.

Valeross îl privea cu interes, în timp ce Simon își ștergea lama cuțitului pe o batistă de mătase.

— L-ai întâlnit pe Ualino? Întrebă el. „Sfântul” încuviință din cap.

— Conform tradiției ar fi trebuit ca Morrie să odihnească alături de strămoșii săi, îi explică Simon cu multă blândețe; dar nici nu știm dacă el își cunoștea strămoșii.

Deschise biroul și scoase un carton alb. Pe el erau scrise șase nume. Unul din ele - al lui Jack Irboll - era deja tăiat. Trase o linie peste următorii doi, cu stiloul; apoi, în partea de jos a listei mai adăugă unul. Marele Boss. Ezită o clipă, apoi scrise un al optulea nume, mai jos, și trase un chenar apăsător în jurul lui Fay Edwards.

— Cine e? se interesă Valeross, uitându-i-se peste umăr.

„Sfântul” își aprinse o țigară și-și dădu părul peste cap.

— Aș vrea și eu să știu. Tot ce pot să-ți spun este că pistolul ei m-a scutit de multe încurcături și le-a dat mult de furcă bandiților... Este un început destul de acceptabil, Bill – mâine dimineață o să ai o bucurie când ai să vezi titlurile din ziare.

Orice persoană cu calități de vizionar ar fi prevăzut cu aceeași ușurință reacția presei față de isprăvile sale. În dimineața următoare, Simon Templar a avut ocazia să citească despre propria-i persoană mai mult decât și-ar fi dorit orice cetățean neînsemnat.

Modestia nu era una din calitățile „Sfântului”. Se așeză la micul dejun cu o grămadă de cotidiene new-yorkeze împrăștiate în jurul lui și tonul general al primelor pagini îl satisfăcu. E adevărat că *Times* și *Herald Tribune*, urmând politica lor tradițională de a trata cele șase sute de crime ce se comit în medie pe an la New York, drept regretabil „faux pas”, ce nu-și au locul într-o cronică serioasă a zilelor noastre, îl exilasera pe „Sfântul” într-o poziție inferioară; dar rezerva lor era din plin compensată de entuziasmul lui *Mirror* și *News*. SFÂNTUL O ELIBEREAZĂ PE VIOLA, proclamau ele cu litere negre de șase centimetri. UALINO UCIS. ULTIMA LOVITURĂ A CELEBRULUI ROMEO AL LUMII INTERLOPE. UALINO, VOELSANG, MORȚI. SFÂNTUL UCIDE DOI, RĂNEȘTE TREI. MASACRUL DE PE LONG ISLAND. BĂTĂLIA SFÂNTULUI ÎMPOTRIVA RĂPITORILOR. Erau publicate fotografii ale Violei Inselheim, împreună cu corpulentul ei tătic, fotografii ale casei în care fusese sechestrată, fotografii macabre ale morților. Era și o fotografie a „Sfântului” în persoană și Simon fu încântat să constate că era o fotografie bună.

După ce termină masa, împinse deoparte maldărul de ziare și își mai turnă o ceașcă de cafea. Dacă existaseră vreodată îndoieli ascunse asupra existenței sale reale – dacă unele creiere încete de la prefectura poliției din Center Street, sau unele inteligențe înguste de gangsteri se mângâiaseră cu visul timid și șovăielnic că „Sfântul” ar fi doar produsul imaginației înfierbântate a unui ziarist în căutare de senzații – aceste visuri și îndoieli primiseră probabil un ultim și distrugător bobârnac prin publicarea flash-urilor din dimineața aceasta. Căci nicio imaginație de ziarist căutător de senzațional, înfierbântată chiar până la punctul de topire, n-ar fi putut inventa o asemenea poveste din nimic. Simon își aprinse o țigară și se uită în tavan printr-un nor de fum, cu ochii lui albaștri, veseli și foarte limpezi, simțind în vene fiorul pătrunzător al unor zile de demult. Era foarte bine că se mai petreceau încă astfel de lucruri într-o lume vlăguită și nepăsătoare, și era și mai bine că el le declanșase cu de la sine putere. Zări capul cărunț al lui William Valeross făcându-i semn din partea cealaltă a camerei.

— Pe moment tu ești în avantaj, spunea Valeross. Ești un adversar de temut și plin de mister. Dar cât va dura asta?

— Atât cât să te coste un milion de dolari, răspunse „Sfântul” calm.

Se duse la birou și scoase cartonașul pe care trecuse punctele principale ale activității sale și se îndreptă cu el spre fereastra deschisă. Era una din acele dimineți de primăvară când New York-ul este cel mai strălucitor oraș din lume, când dinspre Atlantic vine un val de aer îmbătător ca aroma vinului rece, când vârfurile albe ale turnurilor sale se ridică

pe un cer spălat ca prin minune de orice particulă impură; una din diminețile când ți se pare că toată vitalitatea și toate aspirațiile impetuoase ale New York-ului reprezintă singurul mod de viață posibil. Își umplu plămânii cu aerul curat și rece, de munte, și se uită în jos la șirul de mașini ce se târa între stopurile automate de pe Park Avenue; zumzetul lor îndepărtat ajungea la el parcă din altă lume, în care ar fi putut coborî după plac, ca un zeu care se pogoară pe pământ; și în dimineața aceea înțelegea cruzimea și măreția acestui oraș, și înțelegea cum de poate un om să stea acolo, în olimpul creat de el însuși, îmbătat de credința în propria-i putere... Apoi „Sfântul” râse încântat de frumusețea dimineții și de el însuși, căci în loc să fie un zeu întronat, era un brigand care privea din cuibul lui și pune la cale noi incursiuni asupra întinderii de dedesubt; și poate că asta era și mai bine.

— Cine-i la rând pe listă? întrebă el și se uită la cartonașul pe care îl avea în mână.

Drept înainte, spre vest, pe Str. 49, dincolo de bulevardul VII, se discuta aceeași problemă imperioasă în camera din spate a localului „La Charley”. Clienții obișnuiți ai localului nu sosiseră încă și barul din față avea un aspect murdar și părăsit, în razele firave de lumină care se luptau să pătrundă prin draperiile grele de la ferestre, îmbrăcat în haină albă, cu fața bine rasă și de nepătruns ca întotdeauna, Toni Ollinetti ștergea de praf mesele acoperite cu sticlă și nu dădea nicio atenție zvonului de glasuri ce venea din spate. Nu părea nici vioi dar nici obosit, așa arăta la orice oră din zi sau din noapte; nimeni n-ar fi putut spune dacă abia se trezise sau dacă era nedormit de o săptămână.

În camera din spate era ceva mai multă animație. Becurile erau aprinse, scaldând asistența în lumina specifică, galbenă și rece, pe care o dă curentul electric în timpul zilei. Pe masă se afla o sticlă de whisky și un rând de pahare pentru a grăbi luarea unei hotărâri, și atmosfera era îmbâcsită cu fum de tutun de diferite calități.

— Tipul e nepun, proclamase Heimie Felder, de mai multe ori. Brațul lui drept prins într-o eșarfă făcea parcă reclamă unui sortiment special denumit „nebunia Sfântului”. Avea onoarea să fie unul din puținii oameni care se bătuseră cu „Sfântul” și totuși supraviețuise ca să povestească despre asta, dar era păcat că vocabularul lui nu era destul de adecvat tratării acestui subiect. Acordase multe gânduri dureroase evenimentelor senzaționale din noaptea precedentă, dar fusese incapabil să aducă vreo îmbunătățire primelor sale impresii. Trepuia să-l fi văzut, continuă Heimie. Cât l-am tus în camera dă zuz, d’acolo din hotel, și-și ținea gura închisă ca orice tâlhar de rând. Noi îl întrepăm: „Dă unte-ai luat piștarii?” și Pappy îi tă o scatoalcă peste fleancă, și el se-ntreaptă și încearcă să-i tea una lui Pappy, da’ așa te încet că Pappy putea să se tucă să mai joace o mână și să se-ntoarcă, și tot nu l-ar fi atins. Și Pappy îl sună pe judecătorul Nather și Nather zice: „Da, tipul a dat puzna peste mine și mi-a luat piștarii acu’ câteva ceasuri”. Așa că noi l-am tus la Morrie Ualino, acolo la Long Island, unte țin ei puștoaica; și pare-se că „Sfântul” știa și te asta. Dar nimănu-i nu-i păsa te ce știe el, fin’că toți ne-nchipuiam că atunci când o ieși te acolo, n-o să mai vină înapoi decât tacă procesiunea funerară trece prin fața casei. Tipul e nepun. Stătea acolo și-ncepuse să-l sâcâie pe Morrie

cum că e filfizon, și știți ce tare se înfuria Morrie tacă-i zicea careva asta. Vă puteți ta seama cum se înfuria Morrie tin ce în ce mai tare, tar tipul rânjea și glumea mai teparte. Vă zic eu e nepun! Apoi nu știu dacă unte pune mâna pă un cuțit și-l pagă-n mâna mea până mă forțează să-i tau trumu' apoi, pac, își înfige cuțitu' în maștele lui Morrie și sparge pecul, și în timp ce noi umplam tupă el, el nu știu cum sare te pe acoperiș și ia puștoaica! Făcuse rost te un pistol te unteva, trage cu el în urma lui și o șterge în mașina lui Morrie. Tipul e nepun, explică Heimie în încheiere.

Dutch Kuhimann își turnă jumătate de pahar de whisky și-l dădu pe gât fără să clipească. Era o imensă masă de carne, cu părul foarte blond și cu ochi albaștri spălăciți; arăta exact ca un chelner amabil dintr-o berărie bavareză. Oricine s-ar fi uitat la el în necunoștință de cauză, n-ar fi bănuir că până la abrogarea rușinoasă a amendamentului numărul optsprezece³, el era omul care aproviziona cu bere jumătate din răsăritul însetat, suveranul ce domnea impasibil peste cel mai mare regat al hameiului ilicit din istoria Americii. Nimeni n-ar fi bănuir că trupul ăsta mătăhălos și flasc era dirijat de un creier care inițiasc, consolidase și menținuse această domnie cu cruzimea unui Attila. Dosarul lui de la poliția centrală era curat; partea adversă suferise, ce-i drept, accidente, fără a avea însă vreo legătură cu Dutch Kuhimann, poate datorită faptului că, printr-o fericită coincidență, urmau aceeași cale cu ambițiile sale; dar cei care mișunau în ciudatele straturi întunecate ce ating cele mai înalte și cele mai joase zone din geologia Manhattan-ului, își trâmbițau existența, iar

³ Amendament ce interzicea consumul de băuturi alcoolice în perioada prohibiției.

camioanele lui circulau nestingherite de la Brooklyn la New Orleans.

— E o rușine ce s-a petrecut cu Morrie, spuse Kuhimann. Morrie era păiat bun.

Își scoase o batistă mare de pânză, își tamponă câte o lacrimă din colțul fiecărui ochi, și-și suflă nasul cu zgomot. Prin dispariția lui Morrie Ualino, Dutch Kuhimann devenea incontestabil capul coaliției ale cărei destine erau cârmuite de „Marele Boss”, dar nuncăpea îndoială că durerea sa era autentică. Se povestea că după ce dăduse ordin să fie trimis pe lungul drum fără întoarcere propriul său văr, care era totodată și cel mai puternic rival al său în afacerile cu bere, Kuhimann plânse toată noaptea.

A urmat un scurt moment de reculegere în amintirea defunctului Morrie - erau de față mai mulți membri ai bandei lui Ualino, căci neexistând momentan nicio inițiativă sau o personalitate care să-i ia locul, ei trecuseră automat în cohortele celui mai apropiat conducător. Apoi Kuhimann își adună masa de carne revărsată.

— Ce freau eu să știu, spuse el cu o logică de fier, este ce scoate „Sfântul” la afacerea asta?

— A scos douăzeci de miare de la Nather, îl informă Papulos. Probabil că a ridicat și o recompensă de la Inselheim fiindcă i-a adus puștoaica înapoi. Scoate el destul!

Ochii spălăciți ai lui Kuhimann se-ntoarseră încet spre vorbitor și sub privirea lor placidă, Papulos simți cum îl ia cu frig. Pentru că puteai s-o iei și așa: Morrie Ualino murise din cauză că Papulos i-l pasase pe „Sfântul” - lovit de groaznicul cuțit care nu se știe cum de le scăpase la percheziție. Și Papulos știa că cei din preajma lui tindeau să judece într-un anumit

fel astfel de situații. Mobilurile și accidentele erau subtilități ce le supuneau intelectul limitat la un efort prea mare; ei aveau în vedere doar rezultatele finale și mijloacele clar expuse prin care se ajunsese la aceste rezultate. Papulos știa că situația lui e foarte precară; își turnă whisky în pahar și înfruntă privirea lui Kuhimann cu o siguranță pe care n-o simțea.

— Da, azta-i adefărat, spuse Kuhimann în cele din urmă. Scoate o groază de bani – o groază! poate să-i împartă în trei sau chiar în patru. Lui Papulos nu-i plăcu repetarea inutilă din ultima parte a frazei. Dar asta nu-i tot. Ați auzit ce-a zis Heimie. Când l-au prins în casă, i-a zis lui Morrie: „Am venit aici ca să te omor”. Și vorbește de dreptate! Ce-nseamnă azta?

— Tipul e nepun, se răsti Heimie, enervat parcă de incapacitatea consecventă a publicului său de a accepta și de a se mulțumi cu această soluție evidentă.

Kuhimann îi aruncă o privire și ridică furios din umerii lui mari.

— Tipul nu e nepun, dacă l-a putut îmbujca pe Irboll direct în tribunal și a scăpat, izbucni el. Tipul nu e nepun dacă a putut afla într-un ceas că Morrie a răpit-o pe Viola Inselheim și că poate găsi un prost care să-l ducă tirect la casa unde ține Morrie puștoaica. Tipul nu e nepun dacă a putut scoate un cuțit în camera aia și a putut să-l ucidă pe Morrie, să scoată un pistol de te miri unte, să-l împuște pe Eddie Voelsang și să iasă din casă cu puștoaica, înlăturând cu pistolul încă patru-cinci oameni din calea lui.

Se auzi un cor de voci aprobatoare: Heimie Felder mormăi îmbufnat în barbă:

— L-au auzit vorbint, protestă el ofensat. Tipul e...

— Nebun! țipă un ascultător neînțelegător, iar

pumnul greu al lui Kuhimann se strivi de masă făcând paharele să danseze.

— Acum v-ați găsit să vă luați la harță, urlă el deodată. Nepuni sunteți voi, voi toți! Într-o singură zi, „Sfântul” i-a ucis pe Irboll, pe Morrie și pe Eddie Voelsang și a luat douăzeci de mii de tolari din banii noștri. Și voi stați aici, toți proștii grămată și vă certați, întrebându-vă dacă el e nepun sau nu, în loc să vă-ntrebați pe cine o să mai ucidă?

Din nou se lăsă tăcerea în încăperea, pe măsură ce cuvintele sale căpătau înțeles deplin; o tăcere pătrunsă de groaza de necunoscut. Și în această tăcere, răsună o bătaie în ușa.

— Intră, strigă Kuhimann, și întinse din nou mâna spre sticlă.

Ușa se deschise și apăru capul paznicului din spatele grilajului de la ușa din stradă. Avea fața albă ca varul și mâna în care ținea un cartonaș, aproape de corp, îi tremura.

— Ce este? întrebă Kuhimann nervos.

Omul întinse cartonașul.

— Adineauri a sunat soneria, bolborosi el. Am tras grilajul și-am văzut o mână care ținea asta. A trebuit s-o iau, dar când am văzut ce e, am deschis repede ușa. Da' n-am văzut p-afară decât oamenii care trec de obicei prin fața casei. M-am gândit că ar fi bine să vezi ce mi-a dat, Dutch.

Glasul plângăreț al portarului îl implora, dar Kuhimann nu răspunse imediat.

Privirea ochilor albaștri se-ncețoșă și îngheță, pe când se holba la cartonașul pe care-l smucise din mâna tremurătoare a omului. Pe el era desenată copilărește o siluetă, încununată cu o aureolă simbolică; și dedesubtul ei era scris, ca un răspuns

direct la întrebarea pe care o pusese: *Urmează Dutch Kuhimann.*

3

Își ridică brusc privirea spre chipul portarului; și doar un ochi foarte atent ar fi descoperit că nu mai era calmă și ursuză ca de obicei. Aruncă pe masă cartonașul ca să se repeadă ceilalți asupra lui, și își extrase un trabuc din buzunarul de sus de la vestă unde erau înșiruite mai multe. Îi tăie capătul cu dinții și-l scuipă, fără să-și schimbe direcția privirii.

— Vino încoace, Joe, spuse el aproape afectuos; și omul făcu un pas nesigur înainte. A vost păiat bun Joe.

Portarul își umezi buzele și zâmbi timid; Kuhimann aprinse un chibrit.

— Tu i-ai dat trumul „Sfântului” noaptea trecută, nu-i așa?

— Păi, uite cum a fost, Dutch... Tipul sună și-ntreabă de Fay și eu îi zic că Fay n-a venit încă, dar că poate s-o aștepte dacă vrea...

— Și i-ai dat trumul s-aștepte înăuntru, nu?

— Păi, uite cum a fost, Dutch... Tipul a zis că poate bea și el ceva cât așteaptă și mie nu mi s-a părut suspect, că se vedea că nu-i curcan, și nu știu de ce, dar nu m-am gândit la „Sfântul”...

— Ta' la ce te-ai gândit, Joe? întrebă Kuhimann binevoitor.

Portarul își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— M-am gândit că poate tipul e vreun fraier pe care-l ține Fay pe lângă ea. Treaba mea e să stau la ușă și să las oamenii să intre sau să iasă, da' eu nu știu tot ce se-ntâmplă. Așa că m-am gândit că-s

destui băieți înăuntru și tipul n-ar putea face nimic, chiar dac-ar sări la bătaie, iar dacă-i un fraier pe care-l țin pe lângă ei, n-ar fi bine pentru mine să-nchid ușa și să-l gonesc...

— Și i-ai dat trumul, ai?

— Da, i-am dat drumul. Vezi...

— I-ai dat trumul, chiar după ce ți s-a spus de atâtea ori să nu dai trumul tecât celor pe care-i cunoști sau care vin însoțiți de unul sau doi băieți. Așa e?

— Bine, Dutch, dar...

Kuhimann pufăi din trabuc până se formă un cerc roșu în vârful lui.

— Cât ți-a dat, Joe? Întrebă el jovial, de parcă ar fi râs împreună cu un prieten intim de o glumă porcoasă.

Omul înghiți în sec, simțind un nod în gât. Căscă gura pe jumătate și duminindu-se brusc, pupilele ochilor i se dilată de groază, în timp ce se uita fix la zâmbitorul munte de grăsime prăvălit în fotoliu.

— Asta-i o minciună! țipă el brusc. Nu se poate să mă batjocorești în halul ăsta! Nu mi-a dat nimic. Nu-l mai văzusem în viața mea...

— Vino încoace, Jos, spuse Kuhimann cu glas mângâietor.

Se-ntinse și-l apucă de încheietura mâinii, trăgându-l spre fotoliu, exact cum ar face un unchi în vârstă cu un școlar încăpățânat. Deodată ridică mâna dreaptă; și portarul se smuci din strânsoare urlând cu glas sugrumat, când vârful înroșit al trabucului îi sfredeli obrazul.

Nimeni nu mișcă. Kuhimann îi dădu drumul și râse încântat, îndepărtând câteva particule de scrum de pe genunchi. Își examinează trabucul, scăpără un chibrit

și-l aprinse din nou.

— Ești un păiat bun, Joe, spuse el jovial. Așteaptă afară până trimit după tine.

Omul se trase de-a-ndăratelea spre ușă, ținând mâna apăsată pe obrazul pârlit. Ochii lui erau măriți de o spaimă paralizantă, dar nu scoase o vorbă. Ceilalți nici nu se uitară la el – parcă se aflau la câteva mile depărtare și-i ignorau existența pe aceeași planetă cu ei. Ușa se închise în urma lui iar Kuhimann cuprinse cu privirea celelalte chipuri din jurul mesei.

— Mă tem că-l vom pierde pe Joe, spuse el; și de supărare i se puse brusc un nod în gât când își dădu seama, se pare pentru prima oară, ce-nsemna asta.

Papulos își atinse nervos paharul. Degetele îi tremurau și câteva picături din lichidul gălbui ca chihlimbarul se revărsară peste buza paharului și i se prelinseră pe policar. Privirea îi era ațintită spre Kuhimann, dându-și seama în clipa aceea că lipsea foarte puțin ca să i se acorde aceeași atenție de care se bucurase portarul.

— Stai un pic, Dutch, începu el deodată. Toate privirile din încăperea se-ntoarseră brusc spre el, și, sub căutătura lor rece, trebui să facă un efort ca să-și dreagă glasul. Izbucni într-un nejustificat acces de panică. N-are rost să lichidezi un om pentru o greșeală. Dacă ar fi încercat să ne trădeze era altceva, dar de unde știm noi ca n-a fost chiar așa cum a spus el? Ce dracu', fiecare are scăpări...

Papulos înțelese că făcuse o greșeală. Ochii albaștri spălăciți ai lui Kuhimann se întoarseră spre el aproape imperceptibil.

— Ce contează dacă ne-a trădat sau dac-a făcut o greșeală? întrebă un alt participant la adunare, de

undeva, din stânga lui Papulos. Rezultatul e același. Ne-a dat de gol. Nu ne putem permite să-l lăsăm nepedepsit. Nu putem risca din cauza lui.

Papulos nu se uită în jurul lui. Nici Kuhimann; dar clătină ușor din cap, gânditor, fixându-l tot timpul pe Papulos cu privirea. Gândurile pe care Papulos încercase cu disperare să le abată prindeau viață, creșteau în creierul acela greoi, metodic. Papulos vedea cum stau gata să capete grai, în mod implacabil, ca năvala unui potop, și simți un gol în stomac. Izbucnirea lui atrăsese atenția asupra propriei sale persoane; dar știa că și fără acea intervenție pripită n-ar fi fost trecut cu vederea.

Ridică paharul, încercând să-și stăpânească tremurul mâinii. Un strop de whisky pică pe masă formând o pată lucitoare – în mintea otrăvită de frică, lichidul vărsat deveni deodată stacojiu, ca o picătură de sânge scursă dintr-un torace sfâșiat de gloanțe.

— Așa e, spuse Kuhimann fără grabă, și tu ești un păiat bun, Pappy. Te ce l-ai trimis pe „Sfântul” direct la Morrie?

Lui Papulos i se tăie brusc răsuflarea! Cu o mișcare rapidă își turnă pe gât băutura arzătoare și cuvintele abia rostite ale celuiilalt îi sfredeliră creierul ca niște gloanțe.

— Te ce l-ai trimis pe „Sfântul” direct la Morrie, ca și cum fusese deja percheziționat, și l-ai lăsat cu un cuțit și un pistol asupra lui?

— Ești nebun! izbucni Papulos tăios. Sigur că l-am trimis la Morrie. Știam că Morrie vrea să-l vadă. Când a plecat de la mine n-avea nici cuțit, nici pistol. Poate să-ți spună și Heimie. Heimie l-a căutat...

Felder sări în sus.

— Ești un...

— Stai jos! răcni Papulos. Într-o clipă de nebunie întrezări o speranță și ridică glasul. Nu zic nimic de tine. Eu zic că Dutch e nebun. În curând o să vrea să te bage și pe tine la apă! Și de unde știi că o să se oprească aici? O să spună că orice individ care s-a aflat vreodată în apropierea „Sfântului” e un trădător – o să-ncerce să vă acuze pe toți care-ați mai rămas înainte de a termina cu el.

Glasul i se frânse, pițigăiat și strident; ședea cu gura căscată pe jumătate și nu mai scotea o vorbă.

Privea drept în gura pistolului lui Dutch Kuhimann, îndreptat spre el peste masă; și căldura whisky-ului pe care-l băuse se risipi în contact cu greutatea rece pe care o simțea în stomac.

— Vorpești prea mult, Pappy, îl avertiză Kuhimann blând. Noroc că nu vorpești serios.

Celălalt schiță un zâmbet.

— Să nu mă-nțelegi greșit, Dutch, pledă el neconvingător. Vreau să spun că dacă trebuie neapărat să radem pe cineva, de ce să nu-l radem pe „Sfântul”?

— Ai treptate, interveni Heimie Felder. O să-l ratem pe „Sfântul”. De ce nu v-ați gândit niciunul la asta pân-acum, măi teșteptilor? Am să-l rat chiar eu, personal.

Dutch Kuhimann zâmbi fără să clintească pistolul.

— Ai dreptate. O să-l ratem pe „Sfântul”, ca să nu mai facă nimeni nicio greșală. Ești păiat bun, Pappy. Du-te afară și așteaptă-ne, Pappy – avem de discutat o mică afacere.

Zvâcniturile din pieptul greului încetară și deodată înțepeni, stors de vlagă. Oftă obosit, cunoscând prea bine inutilitatea oricărei discuții ulterioare. Îl auzise prea des pe Kuhimann pronunțând condamnarea la

moarte exact cu aceste cuvinte, zâmbind prietenos și jovial în timp ce spunea: „Ești păiat bun. Du-te afară și așteaptă-ne...”

Se ridică, făcând o firavă încercare să pară degajat, ca să fie la înălțimea așteptărilor celorlalți.

— Bine, Dutch, zise el. Să ne vedem cu bine.

La ieșirea lui din cameră se lăsă o liniște mormântală; și în clipa când închise ușa, scurta demonstrație de demnitate se-ncheie brusc. Simon Templar l-ar fi recunoscut cu greu pe fanfaronul mios și sigur de el pe care-l întâlnise cu douăsprezece ore în urmă.

Portarul ședea într-un colț retras și răsfoia paginile unui ziar. Tresări, și când apăru Papulos își ridică privirea, dar greul nu-i dădu nicio atenție. Condamnat el însuși la moarte, urmând probabil să moară pe același drum fără întoarcere, o mândrie grosolană îl făcea să fie distant. Se-ndreptă spre bar și bătu în tejghea; Toni apăru, cu fața lui netedă, fără expresie.

— Brandy, spuse Papulos.

Toni îl servi fără o vorbă, fără să-i arunce măcar o privire întrebătoare. În afară de cei aflați în camera din spate, de unde tocmai ieșise Papulos, nimeni nu știa ce se-ntâmplase; viața-și urma cursul fără nicio schimbare. Nimeni n-ar fi putut spune ce gândea sau ce bănuia Toni. Fața sa măslinie părea să nu posede un registru emoțional. Poate că și el era vizat; îl servise pe „Sfântul” și-l îndreptase spre hotelul Graylands, înainte de a da peste ei beleaua asta – poate că-și promisese deja condamnarea în camera din spate, cu trei ceasuri în urmă. Dar nu spuse nimic și cât timp Papulos bău, stătu cu spatele la acesta.

Greul simți crescându-i un gol sub stern, pe care

două duști de coniac nu reușiră deloc să-l umple. Chiar în timp ce bea, era deja un om mort, știind perfect că nu exista o curte de apel a gangsterilor care să-i găsească o vină revocabilă și să-i salveze astfel viața. Știa că peste câteva ceasuri, inutile pentru el, moartea îl va reclama cu siguranță, de parcă asta ar fi fost dintotdeauna scris în cartea destinului său. Știa că n-ar găsi niciun aliat în încercarea de a submina autoritatea lui Kuhimann – nimeni nu l-ar ajuta, nimeni nu l-ar salva de răzbunarea bandei...

Și deodată îl străfulgeră o idee nebunească, iluminând o pată întunecată din memoria lui.

Văzu în minte chipul unui om. Un chip bronzat, cutezător, cu ochi albaștri trufași ce surâdeau parcă batjocoritor. Silueta zveltă, musculoasă, a unui bărbat atât de sigur pe el, încât nu se temea de răzbunarea tuturor armatelor gangsterești. Bărbatul căruia i se spunea „Sfântul”...

În clipa aceea, Papulos își dădu seama că exista totuși un om care putea face ceea ce nu era în stare toată poliția New York-ului – care ar avea puterea să abată din calea lui moartea ce-l aștepta.

Fără sa scoată o vorbă, își împinse paharul în față, se uită cum e din nou umplut, și-l dădu pe gât. Pentru prima oară în dimineața aceea, simți-n stomac căldura alcoolului brut. Portarul nu știa nimic; Toni Ollinetti nu știa nimic – n-avea cum să știe. Dacă Kuhimann iese din cameră și află că a plecat, banda îl va urmări ca o haită de copoi, și-l va găsi în mod inevitabil, chiar dacă ar fugi până-n capătul cel mai îndepărtat al continentului; dar atunci va fi poate prea târziu.

Papulos azvârli o bancnotă pe tejghea și se-ndreptă

fără să mai aștepte restul. Mișcările sale erau mișcări de automat, lipsite de orice efort de voință sau deliberare, impuse doar de o revoltă furibundă, instinctivă, împotriva înaintării oarbe a morții. Flutură brusc mâna, degajat, în semn de salut.

— Să ne vedem cu bine, zise el. Toni dădu din cap și zâmbi fără nicio expresie. Portarul osândit își ridică privirea când trecu pe lângă el și peste ochii lui încețoșați trecu o umbră de disperare. Papulos simțea ce era în mintea lui. Invidia prostească, râca unui om condamnat care-și vede tovarășul evadând spre dulcea libertate a vieții de afară; dar grecul trecu pe lângă el fără să-i arunce vreo privire.

Aerul tare al dimineții îi biciui simțurile, amintindu-i nemilos de scurta frumusețe a vieții, grăbindu-i pașii în timp ce ieșea în stradă. Mișcările sale aveau forța disperată a unui om care se-neacă. Dacă o armată i-ar fi stat în cale, ar fi scos pistolul și ar fi căzut luptându-se pentru a pătrunde prin rândurile ei.

Mașina lui era trasă la bordură. Se urcă și apăsă pe demarorul automat. Înainte ca motorul să se fi încălzit, Papulos îl forță puternic ca să-l ducă în josul străzii, departe de osânda ce-l aștepta în localul lui Charley. N-avea niciun plan. Nu știa cum o să-l găsească pe „Sfântul”, când toate organele de poliție din oraș nu reușiseră. Știa doar că Simon Templar era unica lui speranță de scăpare și că și-ar fi pierdut mințile dacă ar fi așteptat inert execuția, ca un bou dus la tăiere. Dacă era să moară, mai bine să moară fugind de dușmani, luptându-se pentru viață, decât să aștepte exterminarea ca un șobolan prins în cursă. Când coti în bulevardul VII se uită în oglinda retrovizoare și nu văzu pe nimeni urmărindu-l.

Dar văzu altceva.

Din fundul mașinii se ivi o mână – o mână osoasă, arsă de soare, care se agățase de spătarul scaunului, chiar lângă umărul lui, iar în urma ei apăru un om. I se făcu inima cât un purice și sub mâinile încleștate pe volan mașina viră brusc. Apoi văzu fața acelui om și simți mii de furnicături pe șira spinării.

Omul se extrase de acolo cu îndemânare, trecând pe scaunul din față, și începu calm să cerceteze bordul în căutarea unei brichete cu care să-și aprindă țigara.

— Salut, Pappy, spuse „Sfântul“.

CAPITOLUL V

ÎN CARE DOMNUL PAPULOS E SUPRIMAT, IAR HEIMIE FELDER SUFERĂ NOI NENOROCIRI

1

Papulos îndreptă cu stângăcie mașina și trecu ca fulgerul pe sub privirea indignată a unui agent de circulație, care tot căutând termenii cei mai plastici cu care putea descrie doi ticăloși ce goneau de parcă aveau număr de poliție, îi pierduse de clienți. Furnicăturile de pe șira spinării începură încet să-i dispară.

— Mă bucur că te văd, spuse el cu un glas ce-i hârâia bizar în gât. Tocmai voiam să te caut.

Cu bricheta scânteind la capătul țigării, Simon se întoarse pe jumătate ca să-i arunce o privire.

— Da, Pappy? Îngână el agreabil. Ce coincidență! Te pomenești că noi doi suntem frați de suflet, purtați de valurile vieții cu inimile la unison. Mai spune-mi povești de-astea de adormit copiii. Îmi plac.

Papulos înghiți în sec. Apariția aproape miraculoasă a „Sfântului” îl surprinsese înainte de a apuca să se gândească cum ar trebui să-i vorbească; și pentru prima oară de când se năpustise afară din localul lui Charley, pornind la vânătoarea asta nebunească, deveni conștient de obstacolele de netrecut care se iveau abia odată cu apariția vânatului. Și iată că,

nechemat și nepoftit, vânatul lui, îndatoritor, îl găsisese; aproape că-l lovi damblaua într-un acces de isterie, aflându-se în situația unui pasionat vânător care s-ar trezi la picioarele lui cu o vulpe culcată pe spate, dând din coadă, plină de speranțe.

În cazul de față, deosebirea era că vânatul era mult mai mare, mai șiret și mai periculos decât o vulpe; ochii săi albaștri, metalici aveau o licărire de batjocură răutăcioasă în ei, și când această privire limpede și strălucitoare îl cercetă zeflemitor, Papulos își aminti, printr-un capriciu absurd al memoriei, că ultima dată când se văzuse cu vânatul nas în nas, în prezența unui număr considerabil de gorile înarmate, el, Papulos, avusese proasta inspirație să-i dea una peste fleancă sus-numitului vânat. De aceea nu păreau să mai existe șanse de a se ajunge rapid la o înțelegere frățească, așa cum mizase el plin de exuberanță, entuziasmat de ideea ce-i venise.

— Da, te căutam, repetă crispat. M-am gândit că am putea sta de vorbă.

— Mi-am dat seama că ardeai de nerăbdare să-ți exersezi maxilarele, remarcă „Sfântul”. Când ai pornit, ți-ai smucit limuzina de credeam că-i rămâne fundu-n drum. Cine te fugărește?

La auzul acestui glas blând și ironic, grecul simți că-l furnică ceva până-n rărunchi. Respira greu, îi hârâia pieptul.

— Vrei să știi cine mă fugărește? se repezi el. Un glonte! O rafală-ntreagă de gloanțe.

— Gloanțele cad în rafale? întrebă „Sfântul” cu interes. Nu știam că te pricepi la meteorologie.

Papulos înghiți în sec.

— Nu glumesc, izbucni el disperat. M-au luat la ochi din cauza ta. Eu te-am trimis la Morrie, cu cuțitul

asupra ta, și ei zic că i-am trădat. Trebuie să m-ascuți, „Sfântule”! Am dat de dracu’!

„Sfântul” ridică din sprâncene.

— Și te-ai gândit că dacă ieși până afară și te-ntorci cu capul meu pe tavă s-ar putea să te ierte – așa-i? rosti el rar. Vai, Pappy, e o idee formidabilă; dar am și eu un soi de ambiție morbidă de a fi înmormântat într-o singură bucată...

— Îți spun că nu glumesc! imploră Papulos. Trebuie să discut cu tine. Am să-ți vorbesc pe șleau. Poate că facem un târg.

— De cât credit crezi că te bucuri de când m-ai pocnit ieri noapte? întrebă „Sfântul”.

Papulos încercă din nou să-nghită, dar reuși cu greu. Ochii lui injectați și desperați își alegeau mecanic drumul printre celelalte mașini.

— Pentru numele lui Dumnezeu, găfâi el, îți vorbesc deschis. Încerc să fac un târg cu tine.

— Nu cumva vrei să-ți acord „azil”?

— Ba da, dacă ăsta-i cuvântul.

Ochii „Sfântului” se îngustară. Zâmbetul lui deveni deodată foarte sceptic.

— Pare teribil de amuzant, murmură el. Cum jucăm jocul ăsta?

— Cum vrei. Sunt sincer cu tine, „Sfântule”! Nu vreau să te trădez! Joc cinstit, „Sfântule”! Banda vine după mine. Vor să mă bage la apă – tu ești singurul tip din lumea asta care m-ar putea scăpa... E adevărat că ți-am ars un pumn ieri noapte – dar atunci era altceva. Poți să-mi arzi și tu unul – poți să-mi arzi și douăzeci! Nu te opresc. Dar ce naiba! Doar n-o să lași să fie lichidat un om numai fiindcă ți-a ars un pumn...

Simon cugeta calm; dar sub aparenta sa blândețe

se vedea clar că-l privea pe grec cu neîncredere și dezgust.

— Știu eu, Pappy? spuse el gânditor. Alții au fost lichidați pentru mai puțin – pentru mult mai puțin.

— Eram nervos. „Sfântule”, atâta tot. Dar n-avea nicio-nsemnătate. Cred că și tu ai fi făcut la fel. Uite ce, eu te-aș putea ajuta mult, dacă ai trece cu vederea noaptea trecută și m-ai ajuta...

— Și ce primesc în schimb? întrebă „Sfântul”, și glasul lui era și mai puțin încurajator decât înainte.

Papulos își umezi buzele.

— Aș putea să-ți spun niște lucruri. Doar nu dau eu singur loviturile. Știu că m-așteptai ca să mă înhați când ies, dar...

Pentru prima oară de când se afla acolo, „Sfântul” râse, dar asta nu-l liniștea deloc pe Papulos, așa cum nu-l liniștise nici glasul blând sau zâmbetul lui plăcut; dar „Sfântul” râdea.

— Te crezi prea grozav, Pappy. Nu ești o persoană chiar atât de importantă. Ești doar un obiect pe care-l călcăm în picioare ori de câte ori ne-apare în cale – și cu asemenea obiecte nu ne dăm întâlniri speciale. Am crezut că asta-i mașina lui Dutch. Dar dacă s-a întâmplat să fii tu aici, mă tem că va trebui să mă mulțumesc cu tine. După cum ai avut amabilitatea să-mi amintești, avem de pus la punct câteva mici chestiuni...

— Îl vrei pe Dutch, nu? Îl vrei pe Dutch mai mult decât pe mine, așa-i? Ei bine, eu te-aș putea ajuta să-l înhați. Pot să-ți spun tot ce face, când, unde se duce, și cum e păzit. Te-aș putea ajuta să înhați toată banda, dacă îi vrei pe toți. Ascultă, „Sfântule”, trebuie să mă lași să vorbesc!

Simon zâmbi agreabil. Fața lui exprima toleranță și

amabilitate, dar Papulos nu vedea asta. El vedea doar scăpărarea metalică din ochii albaștri și reci, în care se reflecta parcă moartea care-i lovise pe Irboll, Voelsang și Ualino. Papulos auzea nota aspră care se ascundea sub aparenta dulceață a glasului său și știa că încă nu-l convinsese pe „Sfântul” de fantastica lui sinceritate.

„Sfântul” se uita la el printre rotocoalele groase de fum; mâna lui stângă nu se clinti din buzunarul de la haină, unde stătea din momentul în care apăruse acolo, în mașină.

O carieră plină de neprevăzut și de pericole contribuise mult la risipirea duioasei încrederi cu care ochii albaștri ai lui Simon Templar priviseră pentru prima dată lumina zilei. Cu regret, recunoscă că amarele deziluzii ale vieții își lăsaseră pecetea asupra lui. Credința omului nu supraviețuiește prea mult; așa i-e dat. Și orice individ care a fost traumatizat serios în copilărie aflând crudul adevăr despre zâne și despre Moș Crăciun, nu poate fi condamnat dacă mai târziu, în viață, puritatea feciorelnică a inocenței sale începe să fie întinată de îndoieli și de cinism. Simon mai cunoscuse oameni de felul lui Papulos; știa ce hram poartă. Nu credea că Papulos era omul pe care frica morții l-ar putea împinge să încalce codul nescris al bandei.

Dar uita că majoritatea oamenilor trăiesc cu o înspăimântătoare frică de moarte - o frică îngrozitoare de neagra uitare care îi va priva de pofte și plăceri într-o singură clipă de chin. Uita că un individ ca Papulos, deși e-n stare să lupte ca un nebun în bătăliile gangsterilor și să înfrunte fără pic de teamă ploaia de gloanțe amenințătoare, șuierând pe străzile deschise, poate s-ajungă un laș, mort de

frică în fața pericolului de a fi suprimat cu sânge rece, fără de replică. Nici măcar panica puternică ce se citea în ochii grecului nu-l convinse.

— Nu te mint, bolborosi Papulos răgușit. Sunt cinstit cu tine. N-am nimic de câștigat. Nu trebuie să-mi promiți nimic. Trebuie să mă crezi.

— De ce? întrebă „Sfântul” aspru.

Papulos întoarse mașina la Columbos Circus și se îndreptă orbește spre est. Avea o față răvășită de disperare.

— Crezi că ăsta e un pretext - nu crezi că joc cinstit?

— Da și nu, zise „Sfântul”.

— Ce vrei să spui?

— Da, frățioare, spuse „Sfântul” explicit. Cred că e un pretext. Nu, frățioare, nu cred că joci cinstit... Apropo, Pappy, spre ce cimitir te-ndrești? S-ar face mare economie dacă am face treaba pe aici, pe aproape. Desigur poți să ți-l alegi, dar întotdeauna mi s-a părut că, dintre toate, cimitirul „Porțile Raiului, Walhalla⁴, New York” e cea mai indicată adresă în asemenea cazuri.

Papulos se uită în ochii lui albaștri, neîndurători, și se simți mai aproape de moarte ca niciodată.

— Trebuie s-asculți, spuse el, aproape în șoaptă. Dau totul în vileag! Lasă-mă să vorbesc și pe urmă poți să te hotărăști dacă spun adevărul sau nu. Lasă-mi măcar o șansă, „Sfântule”. Joc cinstit cu tine.

⁴ „Sala celor aleși de pe câmpurile de luptă”. În mitologia germanică, castelul sau sala cea mare a lui *Odin* (părintele zeilor) din *Asgard* (ținut sacru unde locuiau și își țineau castelele zeii Aseni, zei nordgermanici), unde Odin aduna vitejii căzuți în luptă și îi pregătea pentru bătălia cea mare din ziua „Amurgului Zeilor”.

Simon ridică din umeri.

— Ai destul timp de aici până la Walhalla, remarcă el afabil. Dă-i drumul.

Papulos trase aer în piept dar parcă tot nu i se umpluse golul din plămâni. Transpirația i se prelinge pe față ca picăturile unui țurture de gheață, iar gura îi înțepenise în asemenea hal încât cu mare caznă rostea fiecare cuvânt în parte.

— Îți spun adevărul, zise el. Răpirea puștoaicei a fost un accident. Nu mai e bună afacerea asta, - e prea riscantă și nu-i nevoie de ea. Șantajul e o afacere bună, înțelegi? Îi spui unui tip ca Inselheim: „Ne dai atâtea parale, ori dacă nu, va fi rău de puștoaica ta, înțelegi?”. Inselheim a făcut pe nebunul la ultima plată. A zis că nu mai vrea să plătească; așa că am pus laba pe puștoaică. Nu i-ai făcut niciun bine ducând-o înapoi.

— Nu mai spune! zise „Sfântul” încet; dar glasul lui era sever și atent.

Papulos continua să bolborosească. Se chinuise destul timp, ca să poată să discute cu „Sfântul”; acum, că reușise, cuvintele-i țâșneau din gură ca un șuvoi dintr-un dig spart. Peste câteva minute doar, putea fi prea târziu.

— N-ai făcut bine. Inselheim și-a primit fata înapoi, dar tot trebuie să plătească. N-o mai înhățăm o dată. Data viitoare îi facem felul. I-am telefonat lui dis-de-dimineată: *Dă-ne biștarii, că altfel n-o să mai ai nicio fiică pe care să ți-o salveze „Sfântul”*. Nici măcar unul ca tine nu poate duce înapoi o puștoaică, dacă e moartă.

— Foarte interesant, observă Simon. Ca să nu zicem sângeros. Dar tot nu văd cum o poveste ca asta, Pappy, te poate scăpa de „Porțile Raiului”. Va

trebui să vorbești mult mai repede dacă la urmă va trebui să cădem unul în brațele celuilalt și să uităm tot ce-a fost.

Mâinile grecului se încleștară pe volan.

— Îți spun tot ce vrei să știi! Îngână ei disperat. Întreabă-mă orice vrei – și o să-ți spun. Numai dă-mi o șansă...

— Ai putea să-mi divulgi un singur lucru care ar merita să ne târguim pentru viața ta dezgustătoare, specimen oribil ce ești, spuse „Sfântul” rece. Și anume – cine e „Marele Boss”?

Papulos se-ntoarse, cu fața albă, cu ochii holbați.

— Nu-mi poți cere asta...

— Zău?

— Nu se poate! Ți-aș spune dacă aș putea, dar nu pot.

Nimeni din bandă nu ți-ar putea spune, în afară de însuși „Marele Boss”. Ualino nu știa. Kuhimann nu știe. Într-un singur fel se poate vorbi cu el, prin telefon. Și un singur tip are numărul.

Simon trase ultimul fum din țigară și o aruncă pe fereastră.

— Atunci e mare păcat că nu ești tu tipul respectiv, Pappy, spuse el cu înțelegere; și Papulos se chirci în colțul cel mai îndepărtat al scaunului la auzul glasului său calm și nemilos.

— Dar pot să-ți spun, cine e „Sfântule”! Mărturisesc! Așteaptă o clipă! Trebuie să mă lași să vorbesc...

Ridică deodată glasul țipând strident, ascuțit – țipătul unui om înnebunit de groază, care-l făcu pe „Sfântul” să întoarcă brusc capul, micșorându-și ochii, concentrați la maximum.

Într-o secundă văzu ceea ce văzuse Papulos.

O mașină trăsesse în dreptul lor, pe partea cealaltă – o mașină mare, închisă, care apăruse fără ca vreunul din ei s-o observe și își luase poziția cu o abilitate extraordinară. În ea se aflau trei oameni. Geamurile erau deschise și din ele ieșeau afară țevile negre, strălucitoare, ale mitralierelor. Simon înregistrează scena dintr-o ochire rapidă și se trânti jos, pe podeaua mașinii. După încă o clipă, rafala sacadată a armelor îi răsuna în urechi, iar în jurul lui răpăiau gloanțele pe caroserie, ca o ploaie a morții.

2

Sub ploaia de gloanțe geamul din dreapta lui se făcu țândări și cioburile de sticlă căzură peste el, dar nu-l răniră. Era conștient că mașina dansa amețitor, și peste o clipă o izbitură puternică îl propulsă sub bord, făcut ghem; capul îi răsuna de parcă în craniu erau închiși o duzină de țânțari. Și după asta se făcu liniște.

Abia după câteva secunde ajunseră la el alte sunete, de parcă veneau prin ceață. Auzi forfota invizibilă a mașinilor, scrâșnetul frânelor, țignalul fluierului unui polițist, țipătul unei femei de undeva de aproape. Creierului său istovit îi mai trebuiră câteva secunde ca să perceapă cauza fundamentală a acestei ciudate impresii de liniște; păcănitul asurzitor al mitralierelor încetase. Era ca și cum o furtună tropicală ar fi lovit o mică ambarcațiune, ar fi strivit-o cu sălbăticie într-o secundă, și s-ar fi deplasat apoi mai departe. „Sfântul” se ridică de jos. Mașina era înclinată pe partea dreaptă și văzu că botul ei se izbise de un stâlp de electricitate de la marginea trotuarului. Începuse deja, să se adune lume; și

femeia care urlase înainte, țipă din nou când îl văzu mișcându-se. Mașina care-i atacase dispăruse la fel de brusc cum apăruse.

Se uită după Papulos. După acel vaiet brusc, sugrumat, omul nu mai scosese niciun sunet și Simon înțelese îndată de ce. Izbitura îl proiectase pe grec prin geamul de la parbriz; zăcea răstignit pe capotă, cu un braț atârând fără vlagă, dar era evident că murise cu mult înainte de ciocnire. „Sfântul” se uită lung la el timp de o secundă, în tăcere.

— M-am înșelat, băiatule, spuse, el cu blândețe. Se pare că într-adevăr te urmăreau.

Nu mai era cazul să-și ceară scuze față de defunct. În depărtare Simon zări o siluetă îmbrăcată în albastru care înainta spre el, suflând în fluier în timp ce fugea; și mulțimea creștea. Se aflau pe strada 57, aproape de întretăierea cu bulevardul V și era destul material senzațional în jur care să alcătuiască un public mult mai numeros decât și-ar fi dorit „Sfântul”. Se gândi că părăsirea cât mai rapidă a acestei zone era una din cele mai urgente necesități ale zilei respective.

Deschise portiera de lângă el și ieși afară. Mulțimea șovăi; majoritatea citeau ziarele în mod curent, ceea ce le permitea să deducă faptul că a sta în calea unui bandit înarmat care fuge, este o îndeletnicire foarte sever condamnată de majoritatea companiilor de asigurări; și „Sfântul” băgă o mână-n buzunarul de la haină cu speranța că le va reaminti acest fapt. Gestul avu efectul scontat. Mulțimea se topi din fața lui; iar el o luă la fugă, dispăru după un colț și sprintă spre sud, pe bulevardul V, fără ca cineva să-ncerce să-l împiedice. Sări pe scara unui taxi ce abia se târa pe lângă el, și deschise portiera înainte ca șoferul s-

apuce s-accelereze. După o secundă, geamul despărțitor din spatele șoferului se deschise și gura rece, de neconfundat, a unui pistol apăsă ușor ceafa omului.

— Vezi-ți de drum, Sebastian, îl sfătui „Sfântul”, citind calm numele șoferului pe permisul dinăuntru, și n-o să pățești nimic.

Șoferul își văzu de drum. Conducea taxiuri în New York de un număr considerabil de ani și adoptase o filosofie fatalistă.

— Încotro, amice? se interesă el impasibil.

— Grand Central, comandă „Sfântul”. Și nu-ți bate capul cu luminile.

O luară la stânga pe Str. 50 chiar pe sub nasul unei limuzine în viteză. Șoferul își întoarse capul pe jumătate.

— Ești „Sfântul”, nu-i așa, amice? îl întrebă acesta.

— De unde știi? răspunse Simon cu precauție.

— Păi cred că te-am recunoscut, spuse șoferul cu oarecare satisfacție. Am văzut poze d’ale dumitale p’în ziare.

Simon își cumpăni pistolul.

— Și ce-i cu asta? îl provocă el prietenește.

— Nu-i nimic. Doar că-mi pare bine că te cunosc, asta-i tot. Da’ faină lovitură ai dat ieri noapte în Long Island!

„Sfântul” zâmbi.

— Trebuia să ne fi cunoscut mai demult, Sebastian, murmură el.

Șoferul încuviință din cap.

— Sigur, am citit dă dumneata! Mi-a plăcut treaba aia. Așteptam să-l văd pe Morrie Ualino încasând-o încă d’acu trei ani, dă când a trebuit să-i plătesc taxă fiin’că el conducea afacerile cu taxiuri. Da’ a fost o

bușeală grozavă acolo... Au încercat niște tipi să te radă?

— Încercat.

Șoferul clătină din cap.

— Nu știu unde-o s-ajungă orașul ăsta, mărturisi el. Dar nu te-au doborât, așa-i?

— Nu atât cât ar fi vrut ei.

Se uită la mașinile pe care le lăsaseră în urma lor. Șoferul se întrecuse pe sine. După ce trecuse de primele intersecții aglomerate, nu mai conducea chiar atât de extravagant, deși nu pierduse niciun pic din măiestria cu care vira pe neașteptate și revenea pe propriile sale urme. Se părea că scăpaseră de orice urmărire care ar fi fost pornită în timp util pentru a fi eficace; nici măcar în depărtare nu se auzea sirena vreunei mașini a poliției. Omul de la volan părea să găsească instinctiv porțițele de scăpare și își făcea treaba fără a-și diminua vreo clipă măcar fluenta debitului verbal.

În timp ce parcurgeau ultima porțiune din bulevardul Lexington spuse:

— Intri pe aici sau prin Strada 42?

— Gata, spuse „Sfântul”. Și-ți mulțumesc.

— N-ai dă ce, spuse șoferul binevoitor. Să știi că nu m-ar deranja să fac o treabă pentru unul ca dumneata. Oricând ai nevoie dă unu' ca mine, sună la Columbus 9-4789. Acolo mănânc aproape-n fiecare zi, pe la două.

Simon deschise portiera, în timp ce taxiul opri și vârî o hârtie de douăzeci de dolari în gulerul șoferului.

— Poate o să te sun într-o zi, spuse el și coborî în stația de metro, auzindu-l în urma lui pe șofer spunând: „Pă curând, amice!”

Ca să nu riște, mai întârzie un timp prin galeriile

metroului, se opri într-o toaletă pentru a-și aranja ținuta ușor deranjată din cauza accidentului, și, în cele din urmă, se hotărî să iasă în Park Avenue, pentru a merge până la Waldorf pe drumul pe care era cel mai puțin expus. Încă o dată demonstrase cât de ușor se poate pierde într-un mare oraș un proscris îndrăzneț. În provincie ar fi fost supravegheat, discutat și cercetat ca orice străin; dar un oraș mare e plin de străini, și aproape toți sunt ocupați. Niciunul din bărbații sau femeile care treceau în grabă pe lângă el, în mașină sau pe jos, nu erau interesați de persoana lui; își continuau preocupăți drumul spre propriile lor treburi, și domnul bătrân și distrat care se ciocni efectiv de el, și trecu mai departe îngânând o scuză, n-a aflat niciodată că-l atinsese pe omul căutat de toată poliția și de toți gangsterii.

Valeross veni pe la ora mesei. Simon se tolănise leneș pe canapea și citea un ziar de după-amiază; își ridică ochii spre bătrân și zâmbi.

— Nu te așteptai să mă întorc așa de repede - asta voiai să spui, nu-i așa?

— Mai mult sau mai puțin, recunosc Valeross. Ce s-a întâmplat?

Simon își coborî picioarele de pe canapea.

— Nimic, și în același timp totul, spuse el, aprinzându-și o țigară. Un anume domn Papulos, pe care-l cunoști, a fost suprimat; dar de fapt nu era pe lista noastră. Din păcate, domnul Kuhimann este încă în libertate.

Își expuse relatarea succint, dar complet.

— În general, un complex nefericit de împrejurări, conchise el. Deși n-are mare importanță, din câte spunea Pappy chiar înainte de a ne întrerupe muzica mitralierelor. Pappy era gata să dea totul în vileag,

dar ceea ce vrem noi, nu știa. Totuși, în strânsă colaborare cu baba aceea cu coasa care se-mbracă numai în giulgiuri de prost gust, am putea remedia omisiunile.

Valeross ridică ușor din sprâncene, în timp ce turna de băut.

— Riști foarte mult, Simon. Vezi că s-ar putea ca baba de care vorbeai să-și îndrepte coasa într-o direcție nedorită.

— Dacă va face astfel, spuse „Sfântul” cu gravitate, am să mă feresc. Apoi, purtând cu ea o discuție sobră și înțeleaptă, mă voi strădui să-i dovedesc că procedează greșit. După care ea va izbucni în lacrimi, îmi va cere iertare și vom lua împreună firul de la capăt.

— Ce fir?

Simon se încruntă.

— Ce rost are să mai vorbim despre asta? protestă el. Să fiu al naibii dacă știu. Dar mă gândesc, Bill, că va trebui să fim mai atenți în privința suprimării celorlalți tipi de pe lista noastră - dacă dispar toți ca Pappy, n-o să mai rămână niciunul care să ne poată duce la „Marele Boss”, și țin foarte mult să-l cunosc pe individul ăsta. Dar dacă Papulos vorbea serios, s-ar putea ca nenorocirile ce-l pasc pe Zeke Inselheim să ne dea o indicație; de aceea am venit acasă.

Valeross îi aduse un pahar plin.

— Îți satisface pretențiile? întrebă el spiritual.

„Sfântul” zâmbi.

— Una din ele o satisface în mod sigur, Bill. Cealaltă e ceva mai dificilă. Parcă mi-ai spus odată că tu suporti cheltuielile acestei distracții.

Celălalt îl privi o clipă, apoi scoase un carnet de cecuri și un stilou.

— Cât vrei?

— Nu vreau bani, vreau o mașină. O mașină obișnuită, drăguță, neagră, care să prindă ceva viteză. Un tip sport ar fi bun; poate să fie și de ocazie, aproape nouă. Dar am să te las pe tine s-o cumperi din motivul pe care chiar tu l-ai menționat – evenimentele s-ar putea precipita la „Château Inselheim” și aș prefera să fiu de față.

N-avea un plan foarte clar în minte; dar penultima destăinuire a răposatului domn Papulos i se întipărise adânc în memorie. Se gândi la ea toată după-amiaza, până ce ziua se stinse și New York-ul se-mpodobi cu bijuteriile sale electrice și se trezi la viață.

Ajunse la o singură concluzie și anume, că dacă în următoarele douăzeci și patru de ore avea să se-ntâmplesce ceva, acel lucru urma să se-întâmplesce probabil noaptea; și era întuneric bine când porni cu extravagantul automobil cumpărat de Valeross. După ce ziua se sfârșește și muncitorii se-ntorc în sânul familiilor lor, Broadway-ul devine el însuși; gangsterii și acoliții lor, pentru care apusul înseamnă zori de zi, și pe care nu-i entuziasmează deloc viața de familie, ies la iveală din ascunzătorile lor ca să facă și să pună la cale noi escapade; și dacă domnul Ezekiel Inselheim și progenitura lui se mai aflau încă în atenția lor, probabil că vor trece imediat la acțiune.

Era de altfel una din acele nopți plăcute, înmiresmate, în care viața de familie are o putere de atracție cu valoare de simbol. Deasupra, o lună plină își risipea razele peste un oraș insensibil la generozitatea ei. O adiere răcoroasă trecea peste Hudson și zvânta granitul încins al puternicei metropole. În Brooklyn, un oarecare domn Theodore Bungstatter a fost atât de impresionat de farmecul

noptii încât a cerut-o în căsătorie pe bucătăreasa lui și a leșinat când aceasta a acceptat; iar „Sfântul” își gonia mașina prin scânteietoarele canioane ale New York-ului cu ferma credință că va fi o seară la fel de distractivă ca și cele precedente.

În ciuda aparențelor, nu pornise în această expediție orbește. Informațiile furnizate de răposatul Papulos declanșaseră un raționament pe care, cu cât îl aprofunda, cu atât mai mult era convins că-l va conduce neapărat undeva. Eficacitatea unei organizații ca cea descrisă de Papulos se bazează aproape exclusiv pe teamă – o teamă aproape superstițioasă față de atotputernicia și infailibilitatea șefilor ei. Răpirea nereușită din noaptea precedentă tulburase în mod evident această atmosferă și numai un contraatac prompt și ferm mai putea restabili situația. Suferințele domnului Inselheim abia începeau – un calcul precis și cuprinzător ar fi stabilit asta în proporție de unu la două sute; dar trebuie să mărturisim că socotelile lui Simon Templar s-au verificat mult mai curând cât se aștepta.

Când coti în Sutton Place, văzu o limuzină care costase o sumă exorbitantă în fața clădirii în care locuia domnul Inselheim. O remarcă mecanic, odată cu silueta unui tip solid care pierdea vremea într-un mod foarte activ prin vecinătate. Simon puse maneta de viteze la punctul mort și lăsă mașina să alunece ușor pe lângă trotuar, studiind amplasamentul teatrului de acțiune și căutând poziții strategice pentru propria sa tabără; și tocmai se hotărâse asupra unui loc, când o formă întunecată, durdulie, ieși din clădire și se opri o clipă lângă solidul pierdevară de pe trotuar.

Mașina se opri brusc și privirea ageră a „Sfântului”

se încordă ca să vadă prin bezna nopții. Observă că silueta durdulie avea sub braț un pachet voluminos învelit în hârtie de împachetat; iar după ce încheie scurta conversație cu acel pierde-vară, silueta se-ntoarse spre limuzină și razele unei lămpi de stradă dezvăluiră trăsăturile accentuate, de neuitat, ale domnului Ezekiel Inselheim.

Simon ridică din sprâncene și se privi solemn în oglinda retrovizoare.

— Oho, remarcă el contemplându-și chipul. Sau mai degrabă aha! Când sosește domnul Templar, pleacă domnul Inselheim. Se pare că am venit la țanc.

În orice caz, motivul prezenței solidului pierde-vară era elucidat, și nu era ceea ce crezuse „Sfântul” la început, își dădu seama imediat că după evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, poliția, procedând cu inspirata sa operativitate la încuierea porții grajdului după ce calul a fost furat, postase bineînțeles, un paznic la reședința lui Inselheim; și astfel hoinarul cu picioare mari fu iertat de orice intenții funeste.

Nevinovăția domnului Inselheim nu era însă la fel de clar stabilită și Simon se încruntă gânditor în timp ce băgă din nou mașina în viteză și-l urmări pe Inselheim suindu-se în mașină. Câteva clipe, cât se încălzi motorul limuzinei, reflectă dacă n-ar fi fost o tactică mai subtilă rămânând în locul unde progenitura domnului Inselheim ar putea crea un focar de tulburări mai grave. Astfel că, atunci când limuzina se desprinsese de lângă bordură, dădu cu banul în gând, iar „banul” căzu pe imaginea unui anumit pachet învelit în hârtie de împachetat. Ridicând ușor din umeri, scoase o tabacheră și o jonglă cu dibăcie într-o mână, în timp ce cu cealaltă

apăsa pe accelerator.

— Ei, fir-ar să fie! se adresa „Sfântul” atrăgătoare sale imagini. Ezekiel se lasă condus de instinct și cred că nu-i un reper chiar atât de rău.

Stopurile limuzinei se retrăgeau spre nord și Simon se apropie până ajunse la mai puțin de douăzeci de metri în spatele ei, ținându-se după ea printre celelalte vehicule, atât de constant, de parcă cele două mașini fuseseră legate cu niște frânghii invizibile.

3

După câțva timp, clădirile înghesuite din centru se răriră, făcând loc căsuțelor mici, modeste, de la periferie, așezate la distanțe egale. Aici luna părea că strălucește și mai tare, iar stelele erau ca niște cioburi de gheață care înviorau seara de vară, răspândind de sus răcoare. „Sfântul” oftă ușor. Avea și el o anumită tendință înnăscută spre echilibrul sufletesc cu care fusese binecuvântat omul nostru, domnul Theodore Bungstatter din Brooklyn: o noapte ca aceasta îi dădea o senzație de liniște și pace care de obicei îi era complet străină. De aceea trase concluzia că într-o lume bine organizată într-o seară ca aceasta ar fi găsit altceva mai bun de făcut decât să urmărească un individ care se lăuda cu numele de Inselheim și care avea o înfățișare pe potriva numelui său. Ar fi fost cu totul altceva dacă misterioasa și frumoasa Fay Edwards, care apăruse de două ori, cu un efect atât de surprinzător, la orizontul acestei escapade new-yorkeze, ar fi condus limuzina din față...

Își înfipse între buze o a doua țigară și scapără un chibrit. Pentru o secundă, flacăra îi dezvălui fața și-n

lumina ei ochii albaștri și nepăsători scânteiară rece – dându-i în vileag firea, lucru care l-ar fi interesat foarte mult pe Dutch Kuhimann, dacă acest ins crud și sentimental totodată ar fi fost de față. „Sfântul” avea și el regretele sale romantice, dar acestea nu-i abăteau cu nimic atenția cu care urmărea desfășurarea evenimentelor.

Stinse chibritul scuturând mâna, apoi se aplecă în față și întrerupse lumina farurilor. În traficul aglomerat din centru părea foarte normal să urmeze, fără vreun motiv special, același drum cu mașina din fața lui, dar pe arterele mai puțin populate acest devotament de lipitoare ar fi putut provoca unui om mai nervos o agitație iscoditoare, pe care Simon Templar n-avea interes s-o stârnească. Își balansă agale brațul stâng peste portieră în timp ce mașina tăie o curbă cu douăzeci de kilometri la oră cinstiți și goni mai departe spre nord-vest.

Drumul era o fâșie netedă de beton, așternută ca o panglică de argint sub luna care apunea. Mergea mai departe, în plasa limuzinei care lumina drumul, încântându-și auzul cu foșnetul regulat al cauciucurilor pe macadam, relaxat și liniștit. Peste zumzetul motoarelor se înălța un sunet vag, destul de melodios. Simon Templar făcea serenade stelelor...

Cântecul se-ntrerupse brusc.

În colțul ochilor simți o străfulgerare – o lumină intermitentă ca de lanternă. Licări de trei ori cu precizia unui far; apoi din nou se așternu întunericul.

Simon își fixă mâinile pe volan, opri motorul și debreie din două mișcări rapide, simultane. Își deplasă piciorul de pe frână și opri mașina cât de repede putu ca să nu dea cauciucurilor posibilitatea să scârțâie în semn de protest.

Pe ultimii doi, trei kilometri, la drum întins, rămăsese puțin în urmă și acum îi părea bine că procedase astfel. Stopurile limuzinei deveniră brusc și mai strălucitoare, semn că Inselheim apăsase tare pe frână, trăgând mașina la marginea drumului în timp ce își încetinea mersul. Apoi, lanterna străluci din nou, chiar lângă ea.

Plasat la o distanță sigură, Simon văzu un obiect întunecat ieșind printr-un geam lateral al limuzinei, descriind un arc prin aer și dispărând în tufișurile de lângă șosea. Apoi limuzina o luă din loc ca un iepure speriat și se topi în noapte de parc-ar fi văzut o fantomă; dar între timp, „Sfântul” coborâse din mașină și alerga pe drum fără să facă niciun zgomot.

Pachetul pe care-l aruncase Inselheim rămăsese lângă drum, acolo unde căzuse, și Simon recunoscuse imediat pachetul pe care-l purtase milionarul sub braț când plecase de acasă. Chiar și acest unic aspect era demn de interes, iar felul în care fusese predat îl desemnă drept un fapt ce trebuia investigat fără-ntârziere – deși Simon putea face o presupunere subtilă și precisă în privința conținutului său. Dar prudent ca de obicei, își încetini pașii înainte de a ajunge la el, și se pierdu în întunecimea de sub un copac, fără să facă mai mult zgomot decât o nălucă rătăcitoare. Și pentru scurt timp se lăsă liniștea, întreruptă doar de foșnetul ușor al frunzelor în adierea nopții.

Pachetul zăcea pe un petec de pământ luminat de lună, solitar și părăsit ca o sticlă de bere pe un teren de picnic al cercetașilor. Cu ochii fixați pe el; „Sfântul” scoase cu dreapta pistolul din buzunar, și, fără zgomot, desprinsе stângaci siguranța. Din întuneric se ivi o mână înmănușată care se-ntinse

după pachet. Simon spuse calm:

— În locul tău, eu nu l-aș atinge, Ferdinand.

Se auzi găfăitul cuiva în întuneric. În condiții normale, unicul răspuns ar fi fost o împușcătură, sau zgomot de pași retrăgându-se rapid și hotărât; dar împrejurările erau oarecum excepționale.

Frunzele se mișcă și pe deasupra frunzișului apără o șapcă. Șapca fu urmată de un chip, chipul de o pereche de umeri, umerii de un piept și de un abdomen. Apariția acestei forme umane înălțându-se treptat din beznă de parc-ar fi fost ridicată de un lift ascuns, avu un efect cât se poate de macabru, diminuat doar de fizionomia spectrului și de croiala hainelor sale. Lui Simon nu prea-i venea să creadă că o ființă astrală ar purta obiecte de îmbrăcăminte atât de țipătoare, dar se uită destul de admirativ la fantomă.

— la uită-te! remarcă el. Vechiul meu amic din facultate, care poartă și acum cravata bătrânului colegiu! Mai știi vreo scamatorie de-astea, Heimie? E amuzant să fii păcălit, dar e și mai amuzant să știi trucul!

Heimie Felder se holbă la el proteste. Evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore îi supuseseră intelectul redus la un mare efort – solicitarea nervoasă și șocul produs de ele îi răpiseră mult din spontaneitate și din acea „joie-de-vivre” care-i erau caracteristice. Scăldat până la talie în clarul de lună, chipul lui reflecta o paloare verzuie care nu se datora numai razelor lunii.

— Toamne tumnezeule! exclamă el, exprimându-și emoțiile în termenii cei mai blânzi posibili.

„Sfântul” zâmbi.

— Într-un an, doi, o să te obișnuiești să mă vezi

prin preajma ta, nu crezi? remarcă Simon pe un ton de conversație. Asta, dacă mai trăiești. Banda din care faci parte pare să fie foarte bănuitoare și pripită, de felul ei, din câte-mi spunea Pappy...! Scuză-mă dacă adun eu asta.

Se aplecă sprinten și ridică pachetul învelit în hârtie maron de pe locul luminat de lună. Heimie Felder nu încercă să-l împiedice - puterea de a protesta părea să-l fi părăsit pentru totdeauna. Doar buzele sale rostiră cu stupefacție un comentariu format dintr-un singur cuvânt, ultima dovadă imuabilă de judecată sănătoasă în universul său care se cam clătina.

— Nepun, spuse Heimie cu glas sec.

„Sfântul” nu se simți jignit. Își îndesă pachetul sub braț.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, murmură Simon. Dar sunt sigur că ne vom reîntâlni în curând. Se pare că suntem destinați unul... Glasul i se stinse la auzul unui zgomot de pași venit de undeva din dreapta sa. În ochii bulbucați ai omului din fața lui zări o licărire bruscă de speranță; zâmbi arătându-și dinții foarte albi în lumina lunii. Nu te-aș sfătui, spuse el cu blândețe.

Mișcă ușor pistolul, astfel încât o rază să cadă pentru o clipă pe țeava lui; și Heimie Felder tăcu. „Sfântul” se deplasă în liniște prin beznă, până ce automatul cuprinse pe jumătate în bătaia lui ținta vizibilă, fiind în același timp gata să se-ndrepte în direcția drumului tenebros de lângă el; și un alt glas vorbi din întuneric.

— L-ai luat, Heimie?

Heimie răsuflă din greu, dar nu scoase un cuvânt. Răspunse „Sfântul” în locul lui. Glasul lui pluti eteric

prin noapte.

— Nu, frăţioare. Nu l-a luat Heimie. L-am umflat eu – şi l-am umflat şi pe Heimie. Avansează încetişor cu mâinile mult deasupra capului, că dacă nu, s-ar putea s-o încasezi şi tu.

Pentru a treia oară în noaptea aceea, astrul selenar îşi arată prietenia. În dreapta lui, „Sfântul” desluşi o siluetă întunecată, vagă, deşi nu-l putea vedea clar pe noul venit din cauza copacilor de pe marginea şoselei. Dar o rază răătăcitoare dansă pe un obiect metalic care scânteie în mâna intrusului; şi glasul răsună cu duşmănie:

— Să te ia dracu’!

Pistolul pocni în mâna lui, vărsând în beznă un jet veninos de flăcări portocalii, şi glonte trecură ca săgeata printre frunze şi se izbi de copacul lângă care stătea „Sfântul”. Ochii lui Simon se concentrară asupra cătării pistolului cu o atenţie atât de încordată de parcă ar fi tras în serie; arătătorul i se arcui pe trăgaci şi obiectul metalic pe care dansa raza de lună se-nvârti nebuneşte în mâna omului şi zbură peste drum. Sunetul produs de metal pe macadam fu acoperit de un urlet de durere şi de o înjurătură ce nu poate vedea lumina tiparului, şi aceeaşi voce strigă:

— Prinde-l, Heimie!

În secunda următoare, o matahală neagră se aruncă peste el. Simon apăsă din nou calm pe trăgaci; dar nu se-ntâmplă nimic – percutorul căzu pe un cartuş defect. Scăpă pachetul de sub braţ şi încercă să-nşface jacheta care-i luneca printre degete, dar până să bage un alt glonte în magazia pistolului, individul se prăvăli cu toată greutatea peste el.

Simon se izbi de copac, cu o forţă care-i strivi parcă

și plămânii. Icnii, și când se avântă din nou, inert, ca un sac cu nisip, își simți pumnul lovindu-se de un piept tare ca un butoi. Apoi brațele omului îl încheștară rapid și se prăbușiră amândoi, rostogolindu-se greoi peste terenul accidentat.

Cerul era întretăiat de dâre de culoare țipătoare în timp ce o beznă mai adâncă decât bezna nopții se lupta să-nvăluiască mintea „Sfântului”. De pe urma acelei îngrozitoare izbituri nu-și mai simțea pieptul de durere, și la fiecare inspirație se chinuia să introducă-n el aerul cu forța, de parcă ar fi avut pe față o pernă grea care-l asfixia. Numai printr-un efort titanice de voință își menținea puterea de luptă și luciditatea. Individul care-i strivea pieptul era mai greu decât el cu aproape patrusprezece kilograme și știa că dacă Heimie Felder își revenea din paralizia superstițioasă care pusese stăpânire pe el și localiza repede centrul luptei, doar o lespede de marmură sculptată va mai marca locul unde un proscris arogant se bazase încă o dată prea mult pe norocul lui.

Se tăvăliră printre tufișurile pitice și alunecară pe o pantă ușoară, dând cu pumnii și cu picioarele, încăierându-se ca niște pisici sălbătice. Individul solid își făcu loc printre brațele lui Simon și îl apucă de cap, lovind cu dușmănie. Capul „Sfântului” se lovi de două ori de brazda tare și el văzu dârele de culoare țipătoare amestecându-se într-un vârtej amețitor. Deodată trupul i se lăsă moale și individul scoase un chiot de bucurie.

— L-am prins, Heimie! L-am prins! Unde ești?

Simon văzu clar, timp de o secundă, o scăfârlie ca un glonte, tunsă scurt, profilându-se neagră pe cerul înstelat. Roti automatul inutilizabil pe care-l ținea încă strâns, și izbi cu sete; strânsoarea care-i încheșta

capul slăbi. Cu un nou val de forță, „Sfântul” se ridică răsturnându-l pe cel care înjura și după ce îl imobiliză cu picioarele, începu să lovească cu patul pistolului în materia lipicioasă și întunecată care molfăia înjurăturile...

O mână aspră care nu aparținea omului de sub el încercă să-i încercuiască beregata pe la spate; Simon deduse că efectivul complet al opoziției se adunase în sfârșit pe câmpul de luptă. Înjurăturile încetaseră și trupul greu al primului său adversar zăcea moale și nemișcat sub el; „Sfântul” lăasă jos pistolul. Întinse mâna dreaptă peste umăr și-l înșfăcă pe noul atacant de ceafă.

— Scuză-mă, Heimie, dar am treabă, spuse „Sfântul” gâfâind puțin.

Îndoi piciorul, împinse-n sus cu genunchiul și trase în jos cu mâna dreaptă. Heimie Felder fu ridicat ușurel de pe pământ; bustul lui trecu încet peste brațul „Sfântului”; apoi Simon răsuci mâna, își îndreptă picioarele cu o mișcare bruscă, și Heimie fu proiectat peste umăr în jos, atingând pământul cu capul. În afară de zgomotul produs de această lovitură solidă și soporifică, nu se auzi niciun sunet; și liniștea se așternu din nou peste câmpul de luptă.

„Sfântul” își curăță hainele de praf și reintră în posesia automatului. Îl șterse atent cu batista de mătase a lui Heimie, azvârli cartușul defect care-i produsese toate necazurile, și băgă altul în magazie. Apoi porni în căutarea pachetului care stimulase o discuție atât de amicală, și-l duse înapoi în mașină, fără a mai arunca vreo privire celor doi războinici adormiți lângă șosea.

CAPITOLUL VI

ÎN CARE SIMON TEMPLAR DISCUTĂ CU DOMNUL INSELHEIM, IAR DUTCH KUHLMANN PLÂNGE.

1

Nu credem că mai e necesar să menționăm că domnul Ezekiel Inselheim era evreu. Era un bărbat îndeajuns de solid, cu o țeastă cheală, lucioasă, înconjurată de păr negru, cu ochi căprui, plăcuți, și un zâmbet destul de atrăgător; dar nasul lui i-ar fi provocat lui Hitler un acces de arianism beligerant. În fața acestei nerușinate trompe semitice, niciun nazist bine instruit n-ar fi putut fi vreodată convins să creadă despre el că e un om cinstit și cumsecade, că e șiret fără a recurge la duplicitate, că a ajuns la situația actuală prin mijloace proprii și fără aroganță, că e bogat fără ostentație jignitoare. Astfel de ipoteze fantastice au perforat întotdeauna cu greu celulele atrofiate ale creierului unor cruciați de categoria a doua, și o mie de ani de civilizație proprie n-au reușit să amelioreze tipul de fanatic nordic și nici un alt tip de debil mintal perfid.

Sedea doborât de oboseală la masa din bibliotecă. Lumina albă a lămpii de birou făcea ca fața lui gălbejită să pară și mai palidă decât era de obicei; mâinile încleștate neputincios i se odihneau pe o

sugativă, și se uita fix la ele cu o durere surdă, aproape copilărească, care-i săpa cute adânci în carne, de fiecare parte a gurii.

Sus, fiica lui dormea liniștită, odihnindu-se din nou în patul ei, cu siguranța lipsită de griji a copilăriei; și pentru acest privilegiu fusese forțat să plătească prețul, în ciuda faptului că acel ciudat Robin Hood al secolului XX, care se numea „Sfântul“, i-o adusese înapoi fără nicio taxă, Inselheim știa că, în continuare, securitatea fetei depindea tot de propria sa abilitate de a face față plăților ce i se vor pretinde. Știa că fiica lui fusese răpită mai degrabă în chip de avertisment, decât pentru a fi cu adevărat răscumpărată, știa că existau și arme mai îngrozitoare decât răpirea, pe care Teroarea n-ar ezita să le folosească la primul semn de revoltă; și dacă avusese vreodată îndoieli în această privință, ele fuseseră risipite de vocea rece, guturală, care-i vorbise la telefon în dimineața aceea; tocmai fiindcă știa aceste lucruri, pumnii lui neexersați se încleștaseră și acel sentiment amar și dureros de neputință îi umbrise privirea.

Ezekiel Inselheim se întreba, așa cum se întrebaseră înaintea lui alții la fel de bogați și de celebri, de ce în țara cea mai civilizată din lume din punct de vedere material, un cetățean respectabil și pașnic trebuia să plătească încă tribut unei clii de gangsteri organizați, ca țăranii din Evul Mediu care erau jecmăniți de seniorul feudal. Se întreba, din ce în ce mai revoltat, de ce poliția, care aplică amenzi pentru încălcarea regulilor de circulație și depune mărturii false împotriva unor femei nenorocite cu o promptitudine impresionantă, e atât de jalnic de incapabilă de a-i ține-n frâu pe escroci. Dar cunoștea prea bine răspunsul.

La fel cu întreaga Americă, știa că dacă ar fi existat legiuitori onești, o poliție și un aparat judiciar incoruptibile, gangsterul, ca specie, ar fi dispărut de mult, întocmai ca ticălosul din western. Știa că fără colaborarea pasivă a unui public resemnat și lipsit de conducători, fără lașitatea înăscută a unei populații terorizate, gangsterii și liderii politici venali care-i protejează ar fi fost șterși de pe fața peisajului american la un preț de o sută de ori mai mic decât tributul pe care-l încasează ei anual. Mai ales cunoașterea acestor ultime fapte îl îndurera profund, brăzdându-i și mai adânc chipul și încleștându-i pumnii cărnoși până ce pielea de pe ei se albi. Dar asta nu-i dădea înapoi banii care-i fuseseră storși cu sânge și nici nu-i aducea vreun pic de liniște sau de siguranță; îi dădea doar senzația dureroasă de degradare a cancerosului, concretizată într-un acces inutil de furie deznădăjduită. Dacă în clipa aceea i-ar fi apărut în față bandiții care-l șantajau, ar fi încercat să-i înfrunte, deși știa că biata sa rezistență solitară nu putea să aibă decât un singur rezultat...

Și chiar în acea clipă, prevenit de un al șaselea simț, întoarse capul, cu un icnet de spaimă provocat de nervii suprasolicitați care-i paralizau gâtul.

O siluetă impecabilă, degajată, se rezema grațios de pervazul ferestrei, cu un picior introdus neglijent în cameră și cu celălalt rămas afară, în noaptea răcoroasă. O pereche de ochi albaștri, insolenți, îl cercetau curioși, și un zâmbet cu o umbră de batjocură înflorea pe buzele vesele ale străinului. Zâmbetul avea umor, dar nu era pe de-a-ntregul comic, iar licărirea amuzată din ochii albaștri nu era provocată de sursele obișnuite de amuzament. Când vorbea, glasul avea un ton zeflemitor sub care se

simțea însă o asprime și o răceală cum Inselheim nu mai auzise – îi evoca parcă o sabie înghețată sclipind sub luna polară.

— Bună, Zeke, spuse „Sfântul”.

La auzul acelui glas, toată furia patetică adunată-n el se domoli de parcă s-ar fi scurs printr-un robinet, lăsând în urmă doar un gol îngrozitor. Sus era copilul lui – care dormea... Și redeveni brusc un bătrân speriat, privind fix, cu ochii măriți de groază, cum se reîntrupa amenințarea care-i distrugea respectul de sine.

— Am plătit! se repezi el isteric. Ce vrei? Am plătit! De ce nu mă lăsați în pace...?

„Sfântul” își trecu și celălalt picior în cameră și coborî placid de pe pervaz.

— Nu, n-ai plătit, spuse el grav. N-ai plătit deloc, frățioare.

— Dar am plătit! Vocea bancherului era sălbatică, cuvintele se-nvălmășeau unele peste altele cu teribila incoerență a panicii. Probabil s-a întâmplat ceva. Eu am plătit... am plătit astă-seară, așa cum mi-ați spus. Trebuie să fie o greșeală. Nu-i vina mea. Am plătit...

Simon băgă mâinile în buzunare, și scoase, teanc după teanc, bancnote de cincizeci de dolari ordonat stivuite, aruncându-le unul câte unul pe birou, de parcă nu se mai terminau, ca un scamator care scoate iepuri dintr-o pălărie.

— Sunt banii tăi, Zeke, remarcă el vesel. 90.000 de dolari, dacă vrei să-i numeri. Mi-am alocat personal o mică recompensă de 10.000, ceea ce sunt sigur că vei recunoaște că e un comision foarte modest. Așa că vezi că n-ai plătit deloc.

Inselheim privi grămezile de bani de pe birou cu un fior de groază. Nici nu-ncercă să le atingă. În schimb,

se uită fix la „Sfântul”, cu ochi împietriți de groază.

— De unde... de unde i-ai luat?

— Cred că i-ai aruncat, explică Simon calm. Din fericire, te-am urmărit. I-am ridicat de pe jos. Nu trebuie să te superi că am pătruns pe scara de incendiu – îmi place și mie din când în când un pic de variație. Spre norocul tău, spuse „Sfântul” pe un ton amuzat, sunt un om cinstit și banii nu mă tentează niciodată – prea mult. Dar am impresia că nu-ți face bine să ai atâta bănet, Zeke, din moment ce singura metodă pe care ai găsit-o ca să scapi de ei este să-i presari în dreapta și-n stângă, cum ai făcut tu.

Inselheim înghiți cu greu. Fața i se făcuse albă ca varul.

— Vrei să spui... că i-ai adunat din locul unde i-am aruncat?

Simon încuviință din cap.

— Asta era treaba pe care voiam să ți-o explic. Poate că n-am fost destul de clar. Când te-am văzut cum arunci distrat găleți cu „cartoafe” în zare...

— Prostule! exclamă Inselheim, cu buzele tremurânde. M-ai ucis – asta ai făcut! Mi-ai ucis fata! Ridică glasul sufocat de groază. Dacă ei nu primesc banii ăștia – vor ucide!

Simon se încruntă. Se așează pe brațul fotoliului.

— Zău? întrebă el, cu ușor interes.

— Dumnezeule! gemu omul. De ce a trebuit să intervii? Ce importanță are pentru dumneata? Cine ești?

„Sfântul” zâmbi.

— Sunt păsărica, spuse el, care ți-a adus fiica acasă ultima oară.

Inselheim sări ca ars.

— „Sfântul”!

Simon se înclină în semn de confirmare. Întinse brațul, trase un sertar de la birou, în care o îndelungată experiență îl învățase că se găsesc deseori trabucuri, și se servi.

— Ai dat lovitura, Zeke. Sună soneria și o trupă-ntreagă îți aduce bănișorii înapoi! O adevărată plească, nu?

Străpunse capătul rotunjit al trabucului cu un băț de chibrit manevrat cu-ndemânare, întoarse bățul și scăpără foc din el cu unghia policarului, ignorând reacțiile gazdei sale uluite.

În aceste condiții poate că o să-ți dai seama brusc de ce am această predilecție excentrică pentru scările de incendiu. Suflă fumul spre tavan și zâmbi din nou. Cred că-mi ești foarte îndatorat, Zeke; dar dacă-mi dai o picătură de Bourbon bun, am să-ți șterg cu plăcere datoria din cont.

Inselheim se uită lung la el pentru o clipă, în tăcere. Șocurile pe care le suferise unul după altul îi blocaseră și-i volatilizaseră intrările minții, astfel încât gândurile ce clocoteau în „anticamerele” conștiinței să nu poată străbate decât unul câte unul. Dar o idee pătrunsese mai puternic și mai persistent decât toate celelalte.

— Știu, spuse el, cu efort. Iartă-mă. Cred că... îți sunt îndatorat - din plin. N-am să uit asta. Dar... nu înțelegi. Nu poți rămâne aici. Dacă ei te-ar găsi la mine - ne-ar ucide pe amândoi.

— Nu pe amândoi, negă „Sfântul” cu blândețe.

Îl privea fix pe Inselheim, curios și ușor amuzat, ca un critic dramatic versat care asistă cu bunăvoință la reprezentația unei melodrame, deși își dă seama cu o vagă autoironie că a mai văzut-o o dată. Dar tocmai această privire cu care-l cântărea candid lovea fără

milă o coardă rănită ce vibra dureros în adâncul inimii zdrobite și umilite a evreului – disprețul pentru propria slăbiciune și neputință, aceeași coardă sensibilă, care reacționase în tăcere, forțându-l să-și strângă mâinile moi, încleștându-i pumnii înduioșător de neputincioși, înainte de venirea „Sfântului”. Lumina albastră, senină, a acelor ochi îndrăzneți și zeflemitori îl pătrundea parcă pe Inselheim până-n profunzimile sufletului; dar strălucirea lor era prea bruscă și prea puternică, iar privirea lui nu era încă destul de limpede ca să poată înțelege ce dezvăluia această lumină.

— De ce ai venit aici? Întrebă Inselheim.

Simon suflă un inel de fum, apoi formă altul în centrul lui.

— Ca să-ți aduc înapoi „mărunțișul” – după cum vezi. Ca să fumez o havană și să beau băutura pe care eziți atât de neospitalier să mi-o oferi. Și ca să văd dacă ești în stare să m-ajuti.

— Cum aş putea eu să te ajut? Dacă vrei bani...

— Puteam să mă servesc și singur.

„Sfântul” aruncă o privire teancurilor de bani de pe birou, cu o sprânceană ridicată disprețuitor și cu o privire amuzată.

— Pare-se că numai noroace de-astea am avut în ultimul timp. Îți mulțumesc totuși, dar am deja un milionar care mă finanțează, și banca lui n-a dat încă faliment. Nu, Zeke, de la tine aş vrea niște confidențe ca de la om la om.

Inselheim clătină încet din cap, nu în chip de refuz deliberat, ci mai degrabă cu un gest automat.

— Nu pot să-ți spun nimic.

Simon aruncă o privire spre ceas.

— O hotărâre cam pripită, murmură el. N-aș vrea

să crezi că te flatez. Dacă m-aș lua după ce știi tu, aș trece prin viață într-o stare de ignoranță fără fund. Totuși, ai destul timp să te răzgândești...

„Sfântul” se ridică alene de pe scaun și rămase în picioare privindu-și de sus gazda; mișcările lui rămaseră la fel de lente și firești, iar glasul avea aceeași intonație rece și suavă; dar încetineala lui leneșă și amabilitatea glacială impuneau mai mult decât orice manifestare zgomotoasă.

— Știi, Zeke, vorbi el mai departe afabil, a te răzgândi înseamnă a fi un om cu vederi largi. Înseamnă că ai acumulat înțelepciune și experiență. Înseamnă că ești lipsit de încăpățănare, mândrie și de alte păcate capitale. Nici oamenii de știință nu mai sunt dogmatici – sunt întotdeauna gata să recunoască dacă au greșit și să-nceapă totul de la capăt. O atitudine splendidă, Zeke – splendidă!

Se desfășurase pe întreaga lui înălțime, destins și dinamic, ca un piseu care se-ntinde; dar nu făcu nicio mișcare amenințătoare, nu spuse nimic primejdios... nimic.

— Sunt sigur că ai înțeles, Zeke. Și dintr-un anumit motiv, fără nicio bază concretă, Inselheim știa că gangsterii de care se temea și pe care-i ura n-ar putea fi niciodată mai cruzi decât acest tânăr cu maniere blânde, cu ochi albaștri batjocoritori, care se cățăraseră pe fereastra lui cu numai câțva timp în urmă.

— Ce-aș putea să-ți spun? Întrebă Inselheim cu glas tremurat.

Simon se așeză pe marginea biroului. Atitudinea lui nu exprima nici triumf, nici autosatisfacție – nimic care să indice că ar fi conceput vreodată o altă replică finală. Avea aproape blândețea unui psihanalist care

stoarce confesiuni de la un pacient nervos; și încă o dată Inselheim simți lumina aceea bizară pătrunzând în cotloanele ascunse ale ființei lui, pe care el nu voia să le vadă.

— Spune-mi tot, Zeke.

— E ceva ce nu știi? protestă Inselheim firav. Au răpit-o pe Viola fiindcă am refuzat să plătesc taxa de protecție...

— Taxa de protecție, repetă Simon alene. Da, asta știam. Cel puțin bine că am început. Continuă, unchiule.

— Toți trebuie să plătim taxa de protecție. Nu există cale de scăpare. Ai adus-o pe Viola înapoi, dar cu asta n-ai salvat-o. Dacă nu plătesc acum – vor ucide. Știi asta. Ți-am spus. Ce mai...

— *Cine* sunt? întrebă „Sfântul”.

— Nu știu.

Simon îl privi ironic.

— Poate nu. Sub privirea răbdătoare a acelor ochi lucizi, subconștientul lui Inselheim se luminează mai tare. Dar trebuie să ai vreo idee. Trebuie să fi existat la un moment dat un contact oarecare. Nu cred că ți-a vorbit un glas din tavan care ți-a spus să plătești. Și chiar și un tip cu atâtia „bani” ca tine nu s-ar duce să împrăști o sută de miare pe câmp numai pentru că așa-i spune la telefon un descrieriat de care nici n-a auzit vreodată. Ăsta-i numai unul din lucrurile pe care vreau să le lămuresc. Bănuiesc că nu dorești să plătești în continuare sute de mii de dolari acestui glas necunoscut, până apare iar luna nouă. Bănuiesc că nu dorești să-ți petreci restul vieții întrebându-te în fiecare zi ce pretenții vor mai avea și ce-i vor face fiicei tale pentru a te constrânge. Bănuiesc că dorești puțină liniște și pace – și chiar mai presus de asta,

poate ai vrea să vezi schimbându-se câte ceva în orașul tău. Cred că vitejia ta nu se limitează doar la faptul că porți pantaloni, și iată că eu îți ofer ocazia să ți-o manifesti.

Inselheim înghiți greu. Lumina dinăuntru lui era orbitoare, îl dureau ochii. Îl îngrozea. Se ridică-n picioare agitat și începu să se plimbe prin cameră.

Simon îl urmărea curios. Știa ce luptă se dădea în acest om și într-un fel îl înțelegea... În clipa în care ajunse la peretele opus, Inselheim întinse mâna și apăsă pe un buton. Se întoarse și îl înfruntă pe „Sfântul” sfidător.

— Acum, spuse el cu un glas ciudat de gros, ieși afară! L-am sunat pe unul din paznicii mei. Nu-ți doresc niciun rău – îți datorez totul – deocamdată. Dar nu pot – nu pot să-mi semnez singur condamnarea la moarte – sau a Violei...

— Nu, spuse Simon cu blândețe. Sigur că nu.

Se dădu jos de pe birou, fără grabă, și se îndreptă spre fereastră. Își trecu piciorul lung peste pervaz și privirea sa de azur, neschimbată, se întoarse pentru a-l fixa pe Inselheim.

— Poate îmi vei povesti restul altă dată, spuse el calm.

Bancherul clătină din cap violent.

— Niciodată, bolborosi el. Niciodată. Nu vreau să mor. N-am să-ți spun nimic. Nu mă poți obliga. Nu poți!

Afară, în hol, se auziră pași grei. Inselheim rămase cu privirea fixă, pieptul zvâcnindu-i fără suflare, cu gura întredeschisă de parcă se speriasse de înțelesul propriilor sale cuvinte, cu mâinile crispate. Lumina din mintea lui izbucnise deodată. Se aștepta la dispreț și se pregăti plin de curaj pentru o ripostă în care să-și

stoarcă ultima picătură de mândrie, dar în ochii calmi ai „Sfântului” nu văzu decât o compasiune sinceră și infinită, mai groaznică decât cea mai amară batjocură. Inselheim icni și simți deodată un gol în stomac când își dădu seama că pierduse tot.

Dar „Sfântul” se uită la el și zâmbi.

— Ne mai vedem noi, spuse el. Auzind o ciocănitură în ușă și vocea paznicului care cerea răspuns, se lăsă în jos sprinten, până la scara de incendiu, și își văzu de drum.

Profitul acestei vizite fusese practic nul – de fapt, făcând un calcul mercantil, putea fi considerată chiar ca o imensă pierdere, de 90.000 de dolari – dar fusese vina lui. În timp ce aluneca agil pe scara de fier, se blestemă pentru clipa de neatenție care-i permisesese lui Inselheim să pună degetul pe sonerie. Totuși, fără șocul pe care-l suferise la vederea „Sfântului”, fără acea izbucnire finală de panică prostească, poate că bancherul nu s-ar fi trezit niciodată de-a binelea. Și Simon avea presimțirea că dacă Inselheim va mai avea vreo ocazie, rezultatul ar fi un pic diferit.

În mod ciudat, preocupându-se numai de acest aspect al misiunii „Sfântul” uitase că poate și pe alții îi interesa Sutton Place în noaptea aceea. Coborî de pe ultima treaptă în aleea îngustă, cufundându-se în bezna neagră ca tușul, fără a presimți vreun pericol imediat, și auzi prea târziu o mișcare ușoară în spatele lui. Se întoarse pe călcâie, repezindu-și mâna dreaptă spre buzunar, dar înainte de a atinge pistolul, un braț puternic îi înconjură gâtul pe la spate și în spinarea lui se înfipse gura de oțel a unui automat. O voce care jubila de bucurie, îi suflă la ureche: „Vino un pic cu noi, amice, te rog...”

„Sfântul“ nu se simți nicidecum stânjenit când trecu pragul camerei din spate de la „Charley“. Se opri o clipă să privească chipurile din fața lui. În acel moment auzi tăcănitul zăvorului când se-nchise ușa; clienții, când temnicerii lui îl îmbrânciră înăuntru, se ridicară de la locurile lor, veniră după el și se aliniară de-a lungul pereților. Se adunaseră în încăpere mai mult de doisprezece oameni. Mai mult de două duzini de ochi erau pironiți asupra lui cu aceeași privire cercetătoare – ochi duri și ficși ca niște bile colorate, ochi goliți de orice expresie de omenie.

Era neînarmat. Nu avea asupra lui niciun obiect mai mare decât un ac de gămălie care să poată fi folosit drept armă de atac. I se luase pistolul, și aproape la fel de repede fusese îndepărtat și cuțitul pe care-l purta în mânecă, pentru că în ziua precedentă lăsase în viață câteva persoane care ar fi putut povesti despre efectele sale fatale. Teama disperată că „Sfântul“ ar fi putut avea arme ascunse, frică inspirată de faptele sale anterioare, determinase banda să-i facă o percheziție cu mult mai atentă decât socotise necesar răposatul domn Papulos – percheziție care nu lăsase neatins niciun milimetru din persoana sa, prin care i se confiscaseră până și briceagul și tabachera ca surse posibile de pericol. Minuțiozitatea percheziției îi furnizase pe moment „Sfântului“ o distracție sinistă, dar nu pierdu nicio clipă din vedere semnificația ei. Totuși, comportarea sa nu fusese nicicând mai degajată și mai calmă, iar lucirea de oțel a ochilor batjocoritori nu fusese niciodată mai abil mascată ca acum când saluta

zâmbind adunarea, ca un actor care face plecăciuni.

— Frații mei cu fețe palide, murmură el. S-a adunat sfatul, deși pipa păcii nu e la vedere. Ei, da' văd că de fiecare dată când ne întâlnim inventați alte jocuri. Ce jucăm astă-seară?

O lumină stranie se ivi în ochii lui Heimie Felder, care ședea la masă cu un bandaj proaspăt în jurul capului. Se aplecă peste masă și-i șopti lui Dutch Kuhimann.

— Nepun, spuse el aproape rugător, tipul e nepun. Ai auzit ce zice?

Pupilele micșorate ale lui Kuhimann erau fixate pe chipul „Sfântului”. Nu zise nimic. Și după prima trecere în revistă a congregației în care fusese inclus, „Sfântul” nu se mai uită la el. Căci toată atenția îi fusese absorbită de figura fetei care ședea și ea la masă.

Era ciudat că ori de câte ori îi ieșise în cale, fata aceasta îi făcuse o impresie adâncă. Își dădu seama că nici măcar acum nu știa nimic despre ea. Auzise, sau presupunea că auzise, glasul ei la telefon; o văzuse, sau presupunea că o văzuse, pe posesoarea acelui glas fără trup în casa din Long Island, unde fusese ținută Viola Inselheim și unde murise Morrie Ualino; și o dată simțise atingerea degetelor ei în întuneric când îi strecurase pistolul în mână. Dar întotdeauna percepușe prezența ei printr-un singur simț; și el știa, cu fermă convingere, că fata aceasta zveltă, blondă, cu ochi de chihlimbar, de nepătruns, era misterioasa Fay Edwards de care vorbise Fernack; nu se baza decât pe intuiție. Și totuși, chiar și atunci când creierul îi fusese absorbit în special de mecanismul concret al răzbunării sale, imaginea ei nu se-ndepărtase niciodată prea mult de gândurile lui.

Văzând-o în încăperea aceea - unica licărire de culoare și frumusețe în cercul fioros de oameni tăcuți - „Sfântul” își puna din nou întrebările pe care și le mai pusese în legătură cu ea. Toate întrebările se retrăseseră în același vid nebulos al îndoielilor în care speranța într-un răspuns clar era mai confuză decât capătul curcubeului; dar faptul că o revedea într-un asemenea moment îl făcea să simtă o emoție plăcută, pentru care nu exista justificare logică. Când fusese la ananghie ea îl ajutase; poate nu va afla niciodată de ce. Acum era din nou la strâmtoare și se întreba ce gândea și ce va face ea. Chipul fetei nu exprima nimic - doar o scânteie, căreia nu-i înțelegea semnificația, scăpără pentru o clipă în ochii ei și apoi se stinse.

Dutch Kuhimann se-ntoarse spre ea.

— Asta e „Sfântul”? o întrebă el.

Ea răspunse fără să-și dezlipească privirea de pe figura lui Simon.

— Da. Acesta este omul care l-a omorât pe Morrie.

Era prima oară când o vedea și o auzea în același timp, prima confirmare precisă că intuiția lui fusese corectă; și, la auzul vocii ei, simți un fior ciudat. Parcă ar fi fost fascinat de un tablou, și acel tablou ar fi căpătat dintr-odată viață.

— Bună seara, Fay, spuse el.

Se mai uită la el o clipă, apoi își scoase o țigară din poșetă și aprinse un chibrit. Mișcarea aceasta îi ascunse ochii, iar scânteia pe care crezuse că o zărește în ei existase poate doar în imaginația lui.

Kuhimann făcu un semn cu capul unui individ care stătea lângă perete, acesta deschise încă o ușă. Prin ea pătrunseră, după o scurtă pauză, alți doi indivizi.

Unul din ei era un tip mare, solid, cu păr cărunt și cu fața rumenă, pe care ieșeau ciudat în evidență,

negre și stufoase, sprâncenele, de parcă ar fi fost lipite acolo de un machior distrat. Celălalt era un omuleț chel, cu o mustață neagră, bogată, și cu un pince-nez cu rame de aur, a cărui purtare curioasă și agitată îi amintea în mod irezistibil „Sfântului” de o nevăstuică. Văzuți împreună, semănau mai degrabă cu un cuplu de operetă, care, din întâmplare sau intenționat fuseseră obligați să împartă recuzita destinată inițial numai unuia din ei și care se ciondăniseră copilărește din cauza aceasta; posedau împreună materialul pentru două persoane de dimensiuni obișnuite, cu pilozitate normală, dar din cauza neînțelegerii dintre ei ieșiseră amândoi cu niște inegalități extravagante. Simon simțea o dorință ireverențioasă de a scoate sprâncenele celui solid și de a le lipi cu clei acolo unde păreau mai potrivite, deasupra mustății luxuriante a celui scund. Comportarea lor era ușor diferită de cea a celorlalți indivizi adunați în încăpere; Simon dăduse, doar pentru o secundă, frâu liber imaginației sale îndrăznețe, căci îi recunoscuse de cum intraseră, și știa că adunarea era aproape completă. Unul din ei era procurorul Marcus Yeald; iar celălalt șeful politic al Orașului New York, Robert Orcread în persoană – cunoscut, din propria lui dorință, sub numele de „Bob cel cinstit”.

Îl studiară pe „Sfântul” cu interes vizibil, în timp ce în jurul mesei se eliberau niște scaune pentru ei. Yeald îl cerceta de la o distanță sigură, ițindu-se nervos prin ochelari – Simon abia rezista tentației de a-i striga: „Bau!” – ca să vadă dacă-ntr-adevăr va sări atât de departe pe cât părea pregătit. Pe de altă parte, Orcread înconjură masa, dar nu se așeză.

— Deci tu ești tipul pe care-l căutăm, spuse el și

„Sfântul” zâmbi.

— Bănuiesc că știi pe cine cauți, „Bob cel cinstit”, spuse el.

Chipul lui Orcread se înăspri.

— De unde știi cum mă cheamă?

— Ți-am văzut caricatura în *New Yorker*, săptămâna trecută, frate, explică „Sfântul” și înțelese îndată că desenul nu fusese apreciat de dictatorul districtului Tammany.

Orcread mestecă mukul trabucului stins și își agăță unul din policari de răscoiala vestei. Îl măsură pe Simon de sus în jos cu o privire nemiloasă.

— Aș zice să nu te obrăznicești prea tare, îl sfătui el. Vreau să discut cu tine, dar am să fac eu pe spiritualul. Ne-ai dat destul de furcă. Cred că știi că pentru ce-ai făcut până acum ai putea ajunge pe scaunul electric.

— Probabil, recunosc „Sfântul”. Numai din ignoranță. Când am venit prima oară aici, nu știam că trebuie să obțin o autorizație oficială ca să omor oamenii.

— Trebuia să te fi gândit la asta mai devreme, zise Orcread. Avea glasul puternic și agreabil al oratorului de profesie, dar auzul sensibil al „Sfântului” detectă și o notă aspră, de încordare. Cred că e greu pentru un tip care vine aici cu ideea că poate curăța singur orașul. Știi ce-ar trebui să fac acum?

Surâsul „Sfântului” era foarte nevinovat.

— Asta pot să ghicesc. Ar trebui să chemi un copoi și să mă predai. Dar ar fi un gest cam necugetat din partea ta, nu? Fiindcă lumea s-ar întreba ce cauți tu însuși aici.

— Știi de ce nu chem niciun copoi?

— Probabil din cauză că-i primăvară, încercă

„Sfântul”. Sau poate că azi a fost ziua bunicii tale și privind chipul ei blând și drag ai simțit cum carapacea dură pe care o porți în lume, și care ascunde firea ta bună, se înmoaie ca o banană prea coaptă.

Orcread își scoase mukul trabucului din gură și-l frecă între degete. Fărămiță și mărunți frunzele cu mâna lui greoaie, dar nu ridică glasul.

— Eu încerc să fac ceva pentru tine, spuse el. Nu ești chiar așa de bătrân, nu? Și cred că n-ai vrea să dai de bucluc. E păcat s-ajungi pe scaunul electric la vârsta ta. E păcat s-ajungi pe lumea aialaltă. Și ce rost ar avea?

— Nu mă-ntreba pe mine, spuse „Sfântul”. Dacă-mi amintesc bine, sugestia-ți aparține.

Aș putea face multe pentru unul ca tine. Dacă veneai întâi la mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar toate câte le-ai făcut, ne-au încurcat nouă treburile. Nu zic că-ți purtăm pică. Irboll nu era decât un tâlhar de rând, iar lui Ualino oricum nu-i mai ajungea nimeni la nas – cred că-l păștea de mult soarta asta. Dar o iei prea repede și faci prea multă zarvă. Chestiunile astea nu-s pentru public și datoria mea este să-l împiedic să afle. E și datoria domnului Yeald – nu-i așa, Mark?

— Desigur, rosti glasul sec al avocatului, ca un papagal care repetă o lecție. Trebuie să punem capăt acestei situații. Și-i vom pune!

Orcread îl bătuse pe „Sfântul” pe piept.

— Asta este! spuse el solemn. Ne-am dat cuvântul în fața alegătorilor că vom lichida asemenea stări de lucruri și trebuie să ne ținem de cuvânt. Dar nu vrem să fim prea aspri cu tine. De aceea i-am zis lui Mark: „Ascultă, „Sfântul” ăsta trebuie să fie un tânăr rezonabil. Hai să-i facem o ofertă”.

Simon dădu din cap înțelegător, dar cuvintele lui Orcread îi absorbeau doar periferic atenția. Încearca să găsească motivul pentru care Orcread și Yeald veniseră aici, și căutând acest motiv, făcu o descoperire remarcabilă. Aproape pentru prima oară în cariera lui își subestimase cu totul propria lui persoană. Știa că apariția sa spectaculoasă pe scena new-yorkeză produsese o serioasă frământare în anumite cercuri, așa cum și fusese prevăzut; dar nu-și dăduse seama că eforturile sale modeste pot produce atâta vâlvă pe cât părea s-o indice prezența lui Orcread.

Și atunci începu să înțeleagă că o perturbare cât de mică poate să scoată din funcțiune o mașinărie complicată, atunci când această mașinărie se sprijină pe un fundament instabil, format din mistificare, indiferență și șiretenie, iar acum intervenise o asemenea perturbare. Titlurile din ziare, care-i procuraseră o plăcere egoistă, îi fulgerară prin minte cu un nou înțeles. Nu se gândise, până nu-i spusese Orcread, că apariția omului potrivit la momentul potrivit, cuplată cu entuziasmul înfocat al Lumii Noi, ar putea înălța figura „Sfântului“, aproape peste noapte, pe o culme unde imaginația publică îl vedea regrupând forțele și ridicând stindardul marilor schimbări. Nu se gândise că încercările sale dezinteresate de a înviora atmosfera din Manhattan și Long Island ar putea stârni un val proaspăt de ambiție civică, ale cărui prime unde se simțiseră deja sub tronurile fragile ale conducătorilor politici.

Îl asculta pe Orcread cu un interes redeșteptat.

— Deci vezi că suntem destul de generoși. Două sute de mii de dolari e o sumă frumușică pentru oricine. Și te scoatem dintr-un impas greu. Pleci de

aici fără să te simți măcar jenat – te duci în Anglia sau oriunde ai chef. Un băiat tânăr ca tine s-ar putea distra de minune cu două sute de miare. Și-ți spun eu că o să-ți meargă excelent.

Simon Templar se uită la el cu un zâmbet indiferent și amăgitor. Licărirea de amuzament din ochii „Sfântului” era foarte slabă.

— Aproape că mă faci să mă simt sentimental, Bob, zise el grav. Și ce mic serviciu am făcut pentru a obține toate aceste avantaje?

Orcread azvârli trabucul mutilat și își agăță degetul mare astfel eliberat de răscoiala de la vestă. Se balansă pe călcâie, spre spate, cu pântecul său prosper împins în afară și spuse radios și cordial:

— De fapt, nimic. Noi nu vrem decât să punem capăt acestei situații. Bineînțeles că n-ar avea niciun rost să te expediem dacă lucrurile ar continua la fel. Așa că tot ce-ți cerem noi este să ne spui cine anume te susține – spune-ne cine-s ceilalți tipi din banda ta – ca să le facem și lor același gen de propunere, și cu asta se va sfârși totul. Ce zici? Facem târgul?

„Sfântul” scutură din cap cu regret.

— Poți să-i zici „târg” dacă vrei, spuse el cu blândețe, dar din păcate eu îi zic... apă de ploaie. Drept cine mă iei, drăguțule?

— E nepun, spuse cu încăpățănare Heimie Felder, într-o liniște profundă, și Orcread oscilă spre el furios.

— Închide pliscul ăla afurisit!

Se întoarse din nou spre „Sfântul”, cu expresia de amabilitate încremenită încă pe chip, de parcă începuse s-o șteargă și uitase să-și termine treaba, cu bărbia împinsă înainte și cu ochii scânteietori îngustați.

— Uite ce e, mârâi el. Nu glumesc, și dacă ți-ai

cunoaște interesul, ai renunța la chestia asta. Îți dau ocazia să te retragi și să-ți salvezi pielea. Găsești ceva suspect în asta?

— Nimic, răspunse „Sfântul” suav, numai că nu prea ai nimerit-o. Nu mă susține nimeni și n-am nicio bandă – așa că ce pot să fac? N-aș vrea să-ți văd accesele de tandrețe topindu-se odată cu tine, dar...

Un val de furie întunecă chipul lui Orcread.

— N-ai de gând să vorbești ca oamenii? Țipă el. Nu te-ai ținut de afacerea asta numai ca să-ți omori timpul. Ce-ți iese din asta și cine te plătește?

Simon dădu din umeri plictisit.

— Am încercat să vă spun. Nu mă susține nimeni și nu am nicio bandă. Întreabă pe oricare din corul tău de frumuseți dacă m-a văzut vreodată cu cineva. Eu singur reprezint toată mașinăria. Eu sunt roțile, șasiul, pompa care picură ulei la articulații. Eu sunt omul-orchestră. Așa că tot ce ai de făcut este să-mi înmânezi cele două sute de miare, să mă săruți și să-mi spui adio.

Orcread se mai uită o clipă lung la el, apoi se întoarce brusc. Traversă camera și se prăbuși într-un fotoliu între Yeald și Kuhimann. În pauza mută care urmă se văzu cum buzele lui Heimie Felder rosteau neîncetat lozinci despre nebuni.

„Sfântul” zâmbi în sinea lui și ceru o țigară de la cel mai apropiat membru al auditoriului. Mulțumi impasibil. Fumând cu un aer visător, își roti privirea peste chipurile dure, insensibile de sub lumini și își dădu seama, cu destul calm, că dacă pe el situația de față îl amuza, asta se datora în exclusivitate iresponsabilului său simț al umorului.

Nu că era împotriva situațiilor limită sau a jocurilor periculoase – de fapt, toată viața lui se compunea

dintr-un lung șir de asemenea situații. Dar îi trecu prin minte că etapa rentabilă și amuzantă a seratei – dacă existase într-adevăr o astfel de etapă – se încheiase acum definitiv. Stabilise, dincolo de orice îndoială, că Orcread și procurorul erau implicați până-n gât în afacerile gangsterilor, dar confirmarea acestui fapt avea o importanță pur academică. Mai importantă era dezvăluirea concretă a preocupării lor, surprinzător de insistentă, față de propriile sale acțiuni. Judecata la adevărata valoare, diplomația de hipopotam a lui „Bob Orcread cel cinstit” nu merita altceva decât un hohot prelungit de râs. Simon nu se amăgise nicio clipă cu gândul că vreunul din indivizii prezenți l-ar fi lăsat să primească două sute de mii de dolari sub nasul lor, sau că după această ceremonie l-ar fi escortat până la primul transatlantic, exprimându-și reciproc filantropia și bunele intenții – dar însuși faptul că propunerea fusese făcută și că Orcread considerase că merita să-și folosească pentru asta geniul său oratoric, dădea de gândit. Și în mod sigur existau în New York locuri mai prielnice meditațiilor filosofice, decât locul în care se afla în prezent. Pe scurt, nu vedea ce rost avea să mai întârzie „La Charley”, și dificultatea reală era cum să-și ia rămas bun.

Din crâmpiele de conversație care ajungeau la el dinspre masă, deduse că se făceau eforturi altruiste de a i se rezolva situația. Glasul bubuitor al lui „Bob Orcread cel cinstit”, deși fusese coborât până la ceea ce posesorul său credea că e o șoptă vapoasă, era destul de penetrant ca tema generală a discuției să fie percepută de urechile „Sfântului”.

— De unde știm că nu e o înscenare? îl auzi repetând. Un singur tip nu poate face toate astea.

Procurorul își țuguie buzele și când răspunse, parcă foșniră niște frunze uscate.

— Eu personal cred că spune adevărul. L-am urmărit tot timpul. N-a fost văzut cu altcineva.

— Azta-i adevărat, încuviință Kuhimann. E doar un tip cu foarte mult noroc, care-i ia pe toți prin surprindere. Pot să mă ocup eu de el.

Ocread era supărat și se chinuia să găsească o soluție.

— Sper să ai dreptate. Dar asta nu rezolvă nimic. Trebuie să facem ceva care să dea satisfacție publicului. Dacă faceți din el un martir, o să fie și mai rău. Dacă am putea să-l aducem în fața tribunalului și să-l batjocorim, am putea spune: „Noi ne-am făcut datoria. L-am prins pe individul care pricinuia toate relele. Acum uitați-vă la el”. Am putea aranja în așa fel încât să nu se bucure deloc de simpatie.

— Mă-ndoiesc, spuse Yeald. Odată ajuns în fața tribunalului, e greu să-l oprești să vorbească. Eu n-aș îndrăzni să țin ședință deschisă; toți reporterii or să vrea interviuri și nu poți să-i gonești.

— Eu cred că ar trebui să dăm un exemplu. Ce-ar fi să...

Mormăiala și șușoteala continuau, în timp ce „Sfântul” își fuma țigara fără să dea semne de interes. Dar nu încetase nicio clipă să fie conștient că bătrâna doamnă cu coasa, pe care se străduise să și-o facă aliată, era foarte aproape de el în noaptea aceea. Totuși, zâmbetul lui era neumbrit, iar ochii îi erau imobili ca apa de mare înghețată, urmărindu-i degajat pe cei ce examinau în șoaptă cum ar putea să răstălmăcească procedurile juridice pentru a le servi propriilor scopuri. Și simțea crescând în el și mai mult disprețul profund care-l cuprinsese încă de la

începutul acestei aventuri.

În camera aceea se aflau mai mult de o duzină de oameni al căror țel în viață era jaful și omorul, mercenarii celei mai uimitoare legiuni de criminali cunoscută de civilizația modernă. Dar furia lui nu se îndrepta atât împotriva lor, cât împotriva celor ce le tolerau mârșăviile – cei care dețineau posturi de încredere, pe care un public orb îl lăsase să pună mâna pe astfel de posturi, ale căror salarii erau plătite din buzunarele cetățenilor de rând, cinstiți, a căror complicitate permitea ca furtul și crima să rămână nepedepsite și chiar să fie lăudate. Legea nusemna nimic; în afară de cazul când constituia un instrument oportun pentru favorizarea unui nou jaf.

Afară, dincolo de încăperea în care se afla el, se întindea un mare oraș, un monument din cărămidă și granit închinat ingeniozității omului; și în acel oraș, șapte milioane de oameni plăteau tribut câtorva persoane fără scrupule. „Sfântul” nu visase niciodată să fie glorificat în chip de erou; la urma urmelor era și el un mercenar, angajat de Valeross să facă o treabă de proscris; dar dacă ar fi avut vreodată îndoieli asupra justetei cauzei sale, noaptea asta i le-ar fi risipit. Chiar dacă recunoștea sau nu, chiar dacă ei știau sau nu, el era reprezentantul a șapte milioane de oameni și înfrunta moartea în odaia asta tainică pentru ceva ce niciunul din cele șapte milioane nu ar fi putut probabil să exprime prin cuvinte; și niciodată nu i se păruse a fi mai vital ca acum să iasă de acolo viu, pentru a continua bătălia...

Și atunci, în chip de răspuns, glasul lui Orcread se infiltră din nou în conștiința lui și-l trezi din visare.

— Ai auzit tot ce-am avut de spus, „Sfântule”. Nu există pentru tine decât două căi de scăpare – a mea

sau a ta. Poți să te mai gândești dacă vrei.

— M-am gândit destul, zise „Sfântul” calm.

— Bine. Altă șansă n-ai să mai ai.

Se ridică greoi și rămase privind-l pe „Sfântul” cu același aer perplex, îngrijorat; nu-l mulțumea faptul că auzise adevărul – nu înțelegea cum de amenințarea care atacase bazele dominației sale putea fi atât de simplă – dar opinia publică se ridicase acum împotriva lui. Marcus Yeald își închise servieta, se ridică în picioare și își agită mânușile. Aruncă o privire speculativă spre ușa, în felul său cercetător și nerăbdător, și unul din indivizi i-o deschise.

Orcread se răsuci, ridicându-se în silă, și-i făcu semn din cap lui Kuhimann.

— Bine, Dutch, spuse el, și ieși urmat de Yeald. Ușa fu din nou închisă și încuiată, și odată cu plecarea celor doi în cameră se simți cum scade tensiunea. Întrunirea propriu-zisă se încheiase...

— Vino încoace, „Sfântule”, îl chemă Kuhimann gutural.

După ușoara agitație produsă de ieșirea lui Orcread, camera se încărcase din nou cu tensiune electrică – o tensiune oarecum deosebită de cea care tocmai se descărcase. Vorbele rostite de Kuhimann cu răceală nu destinaseră atmosfera. Dimpotrivă, întinseră parcă și mai mult coarda; dar „Sfântul” părea că nu simte. Calm, relaxat, senin, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unor prieteni intimi, făcu sprinten câțiva pași înainte și rămase-n picioare în fața gangsterului.

Știa că acolo nu putea face nimic. Era o conjunctură imposibilă. Dar stătea zâmbind liniștit în timp ce Kuhimann îl privea de jos, drept în față.

— Ești un păiat bun, spuse Kuhimann. Ne-ai cam

dat te furcă și asta-i rău. Dar nu putem încheia discuția aici. Așa că... înghiți un nod și izbucni... așa că ieși afară și așteaptă-ne un minut.

Niște brațe puternice îl înșfăcă ră pe Simon de încheieturile mâinilor și-l răsuciră, dar el nu se luptă. Îl duseră spre ușă; și în timp ce ieșea, Kuhimann făcu semn din cap, clipind, către doi din oamenii care stăteau în picioare lângă perete.

— Tu, Joe. Și tu, Maxie – aranjați-l. Și pe urmă ne întâlnim iar aici.

Fără o urmă de expresie pe față, cei doi oameni se dezlipiră de perete, și-l urmară pe „Sfântul” afară, cu mâinile pipăindu-și automat buzunarele. Ușa se închise în spatele cortegiului și pentru o clipă nimeni nu mișcă.

Apoi Dutch Kuhimann își scoase batista sa mare, albă, și își tamponă cu ea ochii. În încăpere răsună clar un hohot de plâns; și pistolarii rămași înăuntru se uitară pe furiș unul la altul cu zâmbete aproape sfioase. Dutch Kuhimann plângea.

3

Luna care își răspândise lumina peste primele ore ale serii, și care zămislise idila domnului Bungstatter din Brooklyn, dispăruse. Între pământ și stele atârnavă nori, și noaptea se cuibărise neagră peste oraș. O bătaie puternică se auzi dinspre Turnul Metropolitan anunțând trecerea unei ore după miezul nopții.

La marginea orașului somnul îi învăluia pe oamenii cinstiți. În Bronx și în zonele mai apropiate din Long Island, în Hoboken, Peekshill și Poughkeepsie, familii întregi dormeau pașnic. În Brooklyn, domnul Theodore Bungstatter dormea cuprins de o fericire

extatică – și, trebuie să mărturisim, sforăia. Iar Simon Templar fu scos pe trotuarul din fața localului „La Charley” – cu pistolul lui Maxie înfipt între coaste – și fu introdus într-o mașină care aștepta.

Joe se cuibări în partea cealaltă și un al treilea individ trecu la volan. Țeava unui alt pistol se înfipse și din cealaltă parte în coastele „Sfântului” și ochii celor din escortă, încordați și reci, indicau că degetele lor erau strânse pe trăgaci. În escapada asta nu voiau să riște.

Simon se uită pe geam în timp ce șoferul apăsa cu piciorul pe demaror. Puținii pietoni care trecură abia dacă le aruncară o privire. Chiar dacă s-ar fi uitat, n-ar fi văzut nimic extraordinar, și chiar dacă ar fi văzut ceva extraordinar, reflectă „Sfântul” cu un zâmbet strâmb, ar fi fugit să-și salveze pielea. Se băgase într-un joc în care trebuia să joace și să se ajute singur, căci nu va primi niciun ajutor de la nimeni... Dar tocmai când se uită înapoi zări silueta zveltă a lui Fay Edwards încadrată de ușa prin care fusese adus el; și din nou îi năvăliră-n minte vechile întrebări.

Borul pălăriei îi arunca o umbră peste ochi și de aceea el nu-și dădea seama dacă ea se uita în direcția lui. Nici nu vedea de ce s-ar fi uitat. În tot timpul discuției lui cu Orcread stătuse ca un spectator neatent, fumând, și gândindu-se la ale ei. Când Kuhimann pronunțase sentința, ea își aprinsese o altă țigară; nici măcar nu-și ridicase privirea, iar mâinile nu-i tremuraseră. Când îl scoaseră din încăpere, își ridicase ochii pentru a-l privi din nou, cu o privire calmă, impersonală, care pentru el nu însemna nimic mai mult decât imaginea ei de acum.

— Uită-te bine, îl sfătui Maxie.

În glasul lui nu era zeflemea sau amărăciune – era

pur și simplu sinistra aducere aminte a faptului că Simon Templar era condamnat să nu mai vadă lucruri atractive.

„Sfântul” zâmbi și o văzu pe fată pornind să traverseze strada prin spatele mașinii, fără să se uite înapoi, apoi Joe se întinse și trase perdelele.

— Ai de ce să te uiți la ea, murmură Simon, și ridică dintr-o sprânceană la adresa perdelelor trase care-i împiedicau privirea. Harabaua asta arată deja ca un dric.

Joe bombăni ininteligibil, mașina se desprinsese de lângă bordură și înconjură blocul. În față se arătă pentru o clipă strălucirea Broadway-ului, ca oglindirea unui foc din cer; apoi mașina întoarse și o luă spre vest, iar „Sfântul” se instalează cât mai comod posibil.

Dar situația în care se afla nu prea oferea condiții de confort. Pentru cei care-l țineau prizonier, era parcă o afacere ca oricare alta, pe care o tratau hotărâți și siguri pe ei; și-n sufletul „Sfântului” se strecură îndoiala, simțind un fior rece prin șira spinării. În afară de faptul că brațul invizibil dar puternic al legii nu consfințea această bizară condamnare, în rest ea semăna uluitor cu ritualul nemilos al unei execuții legale.

Mai fusese și altă dată la strâmtoare, și legea l-ar fi putut salva dacă ar fi strigat după ajutor; dar nu strigase niciodată. Intervențiile plicticoase, greoaie ale legii nu-l atrăsese niciodată și, în acest caz special, posibilitățile sale îl atrăgeau și mai puțin. O intervenție, chiar dacă ar fi reușit, ar fi însemnat arest și judecată; și scurta lui întrevvedere cu Orcread și cu Yeald fusese suficientă pentru a-i arăta la câtă dreptate se putea aștepta. Problema dreptății nu era o chestiune vitală în cazul lui. Cel mai incoruptibil

tribunal din lume - era nevoit să recunoască - nu putea decât să-l condamne la vreo patruzeci de ani de închisoare, dacă nu mergea pân-acolo încât să ordone o execuție și, în general, prefera să-și încerce norocul cu o sentință ilegală. N-ar fi fost pentru prima oară când intra într-un joc pe viață și pe moarte, jucându-și cartea cu o mână sigură, indiferent de capriciile norocului; și acum o va face din nou, deși în acel moment n-avea nici cea mai vagă idee ce metodă va folosi. Totuși, pentru prima oară în atâția ani se întreba dacă nu cumva își asumase o sarcină mult prea mare.

Dar pe față nu i se citea nimic din ceea ce se petrecea în sufletul lui. Se lăsă nepăsător pe spate, cu privirea calmă, de parcă ar fi fost într-un cerc de prieteni în drum spre casă. Și nici când se opriră lângă puntea unui bac, nu se mișcă. Îi făcu ștremgărește cu ochiul lui Maxie.

— Deci de data asta distracția va fi la Jersey, nu?

— Da. Ne-am gândit că ți-ar face plăcere o schimbare, spuse gangsterul, cu umor sinistru.

O patrulă în haină albastră stătea, cu aer competent, la numai câțiva metri de ei; dar lipsa unui al șaselea simț sau a vreunei bruște presimțiri de clarvăzător nu-l făcu să observe limuzina neagră, strălucitoare, în șirul de mașini care-și așteptau rândul să urce pe bac. El se gândea la visul lui de a ajunge inspector într-un cartier bine populat cu cetățeni, care, plini de mărinimie, ar fi nerăbdători să-i ofere bani gheață și credit ca nu cumva să se surmeneze muncind prea mult; și „Sfântul” nu încercă să-l întrerupă. Șoferul plăti taxa și își ocupară locul pe bac, așteptând să pornească.

Simon se uita la apele ca de cerneală ale

Hudsonului și se-ntreba într-o doară de ce oare plecarea unui bac stârnește întotdeauna de două ori mai multă agitație și neliniște decât plecarea în larg a unui pachet; și găsi un motiv de amuzament destul de morbid, chiar și în acest incident trăit de el însuși. Auzise multe și cugetase și mai mult asupra metodei atât de eficiente a americanilor de a îndepărta o anumită victimă; dar în ciuda remarcilor sale obraznice față de Valeross, nu se așteptase să aibă acest unic prilej de a afla din sursă directă senzațiile celui care joacă rolul principal în această dramă. Simți că, în cazul de față, țara care adoptase ca sport național pentru week-end-urile ploioase „răpirea-n scopul asasinării”, se cam întrecea cu gluma în râvna sa de a-i arăta atât de repede și de cuprinzător tot mecanismul acestei operații care-i stârnea un profund interes profesional, în ciuda situației sale precare. Și iată, simțea tot timpul lipsa atingerii liniștitoare a lamei de cuțit care ar fi trebuit să fie lipită comod de antebrâu; privirea îi era foarte rece și strălucitoare când își azvârli mucusul de țigară prin geamul deschis din față, și-l urmări cum țâșnește prin întuneric ca un cartuș roșu trasor...

Maxie cotrobăi prin buzunare cu mâna rămasă liberă, extrase un pachet de țigări mototolit și i-l întinse politicos.

— Mai vrei una?

— O ultimă țigară pentru condamnat?

La fel de curtenitor și senin, „Sfântul” apucă un Chesterfield și-l extrase cu grijă. Maxie îi întinse bricheta și își aprinse și el o țigară; dar niciuna din mișcările cerute de această minuțioasă respectare a regulilor etichetei nu oferea victimei posibilitatea unui atac prin surprindere. Simon simți cum automatul lui

Joe își mărește aproape imperceptibil presiunea asupra coastelor lui în timp ce schimbul de amabilități continua, și își dădu seama că însoțitorii săi studiaseră toate posibilitățile unor astfel de situații chiar înainte de a începe să se bărbiezească. Oftă și se lăsă din nou pe spate, exalând două șuvițe de fum.

— Fata aia, Fay, ce e? întrebă el indiferent, reluând un șir normal de idei din penultima remarcă a gangsterului.

Maxie își dădu pălăria mai pe spate.

— Cum ce e? E o păpușă.

Simon analizează dificultățile de a introduce în mintea lui Maxie subiectul care-l preocupa. Știa mai bine decât oricine că femeia fascinantă, plină de mister, care prin farmecele ei feminine conduce cu o mână de fier bandiți feroși și care, cu inteligența ei scilpitoare, îi păcălește pe criminali și pe detectivi cu egală ușurință, e doar eroina romanelor picante, și că în lumea gangsterilor din New York ea constituie cea mai rară curiozitate. Pentru tâlharul și gangsterul american, femela umană are o singură funcție, rezervată orelor de relaxare și pentru asta n-are nevoie nici de inteligență și nici de personalitate evidentă. Când el o numește „păpușă”, vocabularul său o descrie foarte adecvat. Ea este o jucărie pentru distracția lui, cu care-și poate irosi dolarii lesne câștigați ca să-și etaleze bogăția, față de care se poate lăuda și lăudându-se, își hrănește orgoliul și se simte un tip important; dar ea nu e cuprinsă-n angrenajul profesiei lui decât ca spioană, ca ademenitoare de fraieri, sau ca simplă unealtă pentru a băga la apă un rival; dar în discuțiile lui, ea n-are ce căuta.

„Sfântul” nu întrevedea o cale ușoară de abordare

a problemei din acest unghi. Totuși continuă:

— E adevărat că-ți face plăcere să te uiți la ea, dar nu văd la ce altceva v-ar putea folosi. Eu n-aș lăsa o fată să se bage în treburile mele - nu poți avea niciodată încredere în ele.

Maxie îl privi cu milă.

— Da' prost mai ești! Muierea asta are ceva aici, zise el ciocănindu-se în zona unde se presupunea că rezidă creierul său. Are mai multă minte decât tine sau oricare altul ca tine.

Simon ridică din umeri a îndoială.

— Tu știi mai bine. Dar eu n-aș face-o. Cu cât femeia e mai deșteaptă, cu atât e mai primejdioasă. Niciodată nu poți fi sigur de ele. Sunt alături de tine un timp și pe urmă te trezești deodată că le-a căzut altul cu tronc și fac tot ce pot ca să te trădeze.

— Ea? privirea lui Maxie se umplu până-n străfunduri de indignare și dispreț. Cred că Heimie avea dreptate - trebuie să fii nebun. Pe cine să trădeze? Ea e reprezentanta „Marelui Boss”.

Chipul „Sfântului” era lipsit de expresie.

— Reprezentanta lui? repetă el rar.

— Da. Ea vorbește în numele lui. Dacă el are ceva de spus, ea vorbește. Dacă noi avem ceva de spus, ea îi transmite. Ea e singura din bandă care știe tot ce se-ntâmplă.

Simon nu se clinti. Ședea perfect nemișcat, privind cum începeau să alunece în întuneric luminile de pe malul râului, pe măsură ce bacul se-ndepărta de chei. Gravitatea situației în care se afla îi dispăru din minte, de parcă s-ar fi deschis brusc o trapă, lăsându-i o senzație de gol prin care se infiltra un straniu fior de emoție. Expansivitatea francă a lui Maxie aproape că-i tăiase râsularea.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat în această escapadă. Apoi, peste o clipă, își dădu seama care era explicația. Încrederea brutală a călăilor săi era o atitudine care de obicei se baza pe reciprocitate; dar o situație definitivă, irevocabilă, ca cea de față permitea purtarea unor discuții care altfel n-ar fi putut avea loc. În alte împrejurări, amenințările, tortura sau chiar pericolul morții sigure n-ar fi primit ca răspuns decât o tăcere totală și fălci încheștate, conform codului stoic al bandei, al cărui exponent atât de neloial fusese răposatul domn Papulos; dar pistolarul avea voie să discute cu un prizonier condamnat, în drum spre locul de execuție, găsind chiar o plăcere în asta, întrucât își zgândărea orgoliul și-i furniza o dovadă a inteligenței și importanței sale – moartea se profila în mod inevitabil, și morții nu vorbesc. Pe „Sfântul” îl cuprinse un ciudat sentiment al fatalității, dându-și seama că devenise inutil înainte de a mai putea face vreun pas înainte în ancheta sa; dar chiar dacă și-ar fi văzut sfârșitul cu ochii, tot nu l-ar fi părăsit instinctul de a afla tot ce se putea afla atât timp cât i se oferă informații. Și nici în acest stadiu nu-și pierduse speranța.

— Îmi pare rău că nu l-am cunoscut pe „Marele Boss”, spuse el, fără cea mai mică variație a tonului său egal, de conversație ocazională. Cred că merită să-l cunoști.

— Și așa ai ajuns prea aproape, îi răspunse Joe pe un ton indiferent, Nu trebuia să te bagi, băiete.

— Pare a fi un tip deosebit, recunosc Simon; și Maxie își scoase țigara pentru a putea rânji cu toată gura.

— Cu asta n-ai spus nimic. „Deosebit” nu e cuvântul potrivit. Nici n-ai habar ce buni suntem noi

cu tine. Ai avut noroc că ai scăpat de Morrie Ualino – Morrie te băga precis la „cutia fierbinte”.

Ca și cum s-ar fi simțit cuprins de un val de mândrie lucidă, descoperind că și el contribuise la acest act de omenie atât de neobișnuit, scoase din nou pachetul de Chesterfield și-i oferă țigări. Simon luă una și acceptă un foc, procedura fiind însoțită de aceleași amabilități și precauții ca mai înainte.

— Da, spuse el gânditor, „Marele Boss” al vostru pare un individ cu care nu e de glumit.

— Cam târziu ai aflat, încuviință Maxie laconic.

— Cu toate astea, continuă „Sfântul” cu un vag aer de uimire, nu prea pricep de ce tu și tot restul bandei primiți ordine de la unul care nu lucrează-n branșa voastră – un tip pe care nici măcar nu l-ați văzut la față. Adică, ce-aveți de câștigat din asta?

Maxie se-ntoarse brusc și își ciocăni din nou scăfârlia cu arătătorul pătat de nicotină, cu gestul acela ocult care pentru el părea să fie sinonim cu un omagiu adus inteligenței.

— Ascultă... tipul ăsta are cap. Și dacă un tip are cap, trage bine cu pistolul și face rost și de biștari, eu primesc ordine de la el. Și asta-i valabil pentru Joe și Heimie și Dutch, și pentru tot restul bandei. Biștarii nu se mai câștigă așa de ușor de când s-a dat drumul la băutură, pricepi?

„Sfântul” se încruntă mirat ca să-l facă să vorbească; și Maxie, plin de bunăvoință, se strădui să-și clarifice punctul de vedere.

— Când exista prohibiția, traficantul de pileală și banda lui o duceau foarte bine, pricepi? Încălcau legea, dar era o lege de care nu-i păsa nimănui. Toată lumea, chiar și cetățenii onorabili, ca cei de pe Park Avenue și alții de genul ăsta, îi știau pe traficanți, îi

sunau la telefon, stăteau de vorbă cu ei și erau mândri că-i cunoșteau. Tipii se-mpăunau cu traficanții lor, așa cum se lăudau cu medicii sau cu avocații lor, și chiar se luau la ceartă și la bătaie între ei, fiecare lăudându-se că tipul lui e cel mai bun. Nouă ne dădeau biștarii fără să cârtească, fiindcă știau că noi riscăm ca să facem rost de marfa de care aveau ei nevoie; și copoii erau un fel de inamici publici, fiindcă uneori încercau să ne împiedice să facem rost de marfă. Nimeni n-ar fi depus mărturie împotriva unui individ care-i făcea rost de pileală, în favoarea altuia care încerca să-l împiedice să pună mâna pe ea. Pricepi?

— Hmm, mormăi „Sfântul” plin de îndoieli, mai mult pentru a puncta cele spuse.

— Ei, când s-a terminat, cu prohibiția, totul s-a schimbat. Pricepi? Traficantul nu mai era prietenul nimănui. Devenise un gangster care încerca să urce prețul unei mărfi pe care oricine o putea cumpăra legal, iar copoiul devenise un tip care încerca să-l scoată din funcție pe gangster și să mențină prețuri mici; și, brusc, toți au uitat ce făcusem pentru ei în anii de „secetă”, și s-au întors împotriva noastră.

Maxie se încruntă posomorât la gândul șubrezeniei gratitudinii omenești.

— Păi trebuia să facem ceva, nu? Omul trebuie să trăiască.

— Cred că da, răspunse Sfântul”, dar depinde de om...

Maxie strâmbă din nas.

— O groază de tipi au dat de bucluc în perioada aia, spuse el nostalgic. Se pornise o campanie de reforme și ne hăituiau tot timpul. Era din ce în ce mai rău. Multora nu le intra în capățână că nu mai era rost

de câștigat ușor parale și a fost păcat de ei. Trebuia să ai aici ce-ți trebuie. Din nou se pipăi misterios la frunte. Afacerile nu mergeau bine, așa că n-aveam lovele ca să-i plătim pe copoi; iar copoii neprimind bani, începuseră din nou să se ia de noi și situația se înrăutățea.

Maxie oftă cu nostalgie.

— Și atunci a apărut „Marele Boss“, spuse el înveselindu-se, și totul a fost iarăși fain.

— De ce? întrebă Simon, cu același aer de ingenuă.

— Păi el ne face rost de parale grase, pricepi?

— Tot cu aceleași afaceri?

— Da, dar el are cap. Și informații. Merge-totdeauna la sigur. Când spune: „Planul e așa și pe dincolo și trebuie să acționăm așa și pe dincolo“, noi știm că va fi exact așa cum spune el. De aia nu facem greșeli.

Luminile de pe mal încetaseră să se miște și pasagerii începuseră să se agite, pregătindu-se să-și continue drumul. Șoferul se urcă înapoi în mașină și se așează comod, așteptându-și rândul în șirul de mașini care erau debarcate.

Păstrându-și cuminți locul în convoi, urcară drumul șerpuit care la Jersey o ia-n sus și după scurt timp goneau prin Jersey Meadows. Călătoria lor deveni o cursă monotonă printr-un ținut necunoscut - fâșiile drepte de șosea puteau foarte bine să se-ntindă și pe suprafața lunii, dacă Simon era să se ia după indiciile pe care le putea distinge; luminile răzlețe ale unor orașele neidentificabile, farurile orbitoare ale altor mașini care țâșneau din beznă și treceau vâjâind pe lângă ei într-o clipă, fiind apoi înghițite de abisul de întunecime din urma lor. Puternica limuzină, manevrată cu dibăcie de șoferul tăcut, zbură cu o

viteză nebunească prin ținutul de țară, încetinind ușor din când în când, pentru a nu depăși viteza legală în localități, ca apoi să țâșnească iar înainte pe o altă bucată bună de drum întins. Cu toată viteza cu care mergeau, drumul părea interminabil: senzația completei izolări, sentimentul ruperii de tot restul lumii în acel proiectil de serie, care trecea val-vârtej prin noaptea plină de mistere, ar fi avut un efect soporific copleșitor dacă ținta lor n-ar fi fost un loc de execuție.

„Sfântul” n-avea cum să știe cât mai era până la destinație și, din fatalism, prefera să nu-ntrebe. Știa că nu putea fi foarte departe – știa că i se apropie clipa și că situația lui era din ce în ce mai disperată și că n-avea nicio posibilitate de salvare. Vigilența însoțitorilor săi nu slăbise deloc și dacă ar fi făcut vreo mișcare suspectă, cât de mică, nu s-ar fi jenat să-l împuște pe locul unde ședea și să-i azvârle cadavrul din mașină fără ca măcar să micșoreze viteza.

Ar fi putut face asta oricum, poate chiar se pregăteau s-o facă. Nu știa de ce-și închipuise că era dus într-un loc anume de execuție, pentru a fi ucis acolo, conform unui crud ritual al bandei; dar tocmai pe asta se bazau singurele sale speranțe de scăpare.

Se uită cu coada ochiului la Maxie. Gangsterul stătea nepăsător pe locul său, cu pălăria împinsă spre ceafă, ceea ce-i sublinia și mai bine trăsăturile plate, inexpressive iar într-un colț al gurii sale cărnose molfăia un trabuc neaprinș. Dacă am spune că nu era deloc impresionat de grozăvia faptei pe care urma s-o facă, n-am descrie decât foarte superficial atitudinea sa. El era, de fapt, destul de plictisit.

Simon se căznea să-și păstreze calmul aparent.

Drumul lung, lipsa forțată de acțiune într-o stare de tensiune atât de cumplită, îi măcinau încet nervii; dar trebuia să rămână stăpân pe sine cu orice preț. Știa că șansele lui sunt și așa destul de anemice, dacă vor exista; și cea mai vagă crispă de panică, cea mai slabă perturbare a comenzilor precise, rapide și calme ale creierului și brațului, ar elimina definitiv și aceste șanse. Și între timp, un gând îndepărtat și complet detașat din mintea lui, asemănător cu luciditatea flegmatică a unui om de știință care-și notează propriile simptome pe patul de moarte, dezvolta ideea că Maxie va mai continua poate să discute cu un om pe care-l credea fără speranță...

„Sfântul” își dresese glasul și încercă să reînnoade conversația cu același ton de mirare și inocență – ca și cum n-ar fi fost întreruptă. Trebuia să încerce în continuare să obțină informații pe care poate nici nu va apuca să le folosească, trebuia să aibă o preocupare care să slăbească încordarea impusă de severul său auto-control.

— Cum adică, a apărut „Marele Boss”? spuse el. Dacă nici măcar nu lucra în branșa voastră, dacă până atunci nu știați că există și nici cum arată la față – de unde știați că puteți avea încredere în el? De unde știați că o să vă fie de vreun folos?

— De unde știam că o să ne fie de vreun folos? Păi ne-a arătat el. Faptele sunt fapte. Calculase fiecare mișcare.

— Da, știu; dar trebuie să fi pornit și el de undeva. Cum a intrat în legătură cu voi. Când ați auzit prima oară de el?

Maxie mării și-și aținti privirea înainte, prin parbriz.

— Cred că la asta ai să te gândești singur – o să ai timp destul; spuse el; și Simon se uită afară și simți

că mașina își încetinește mersul.

CAPITOLUL VII

ÎN CARE DUTCH KUHLMANN VEDE O FANTOMĂ; IAR SIMON TEMPLAR SE ÎNTOARCE ACASĂ

1

La început „Sfântul” nu văzu nimic în afară de o fâșie de șosea pustie care părea că se întinde la nesfârșit kilometri-ntregi; apoi șoferul întoarse volanul brusc la dreapta, și mașina ricoșă de pe șosea pe un drum îngust.

Simon nu se miră că nu reușise să-l detecteze. Crengile joase ale copacilor aproape că se uneau deasupra drumeagului accidentat, nefolosit; frunzișul lor zgâria capota mașinii și se freca fâșâind de portiere, în timp ce înaintau pe drumul lateral cu viteza considerabil redusă. După ce parcurseră vreo cinci metri, nu mai puteau fi văzuți de nicio mașină care ar fi trecut pe artera principală.

Cu ambele mâini încleștate pe volanul care zvâcnea și trepida ca o ființă vie, șoferul înainta pe pista îngustă. Dacă, adunate la un loc, trupurile lui Joe și Maxie n-ar fi format un sistem de proptețe umane care să-l ținutiască bine de perne, „Sfântul” ar fi fost proiectat de pe scaun de fiecare dată când cauciucurile dislocau bolovanii de la locul lor.

Simon Templar era conștient că i se-nțețiseră

bătăile inimii. Avea gâtul uscat și o senzație vagă de apăsare pe piept, din care cauză respira ceva mai tare ca de obicei. Dar respirația era calmă, regulată și domoală, nu era respirația întretăiată, iute și superficială produsă de spaimă. Nervii lui erau atât de încordați încât nu mai reacționau – erau încremeniți într-o groaznică imobilitate, la fel de efemeră ca nemișcarea unui arc comprimat. Așteptarea și tensiunea luaseră sfârșit; acum nu mai rămăsese decât să ajungă la capătul drumului și să încerce să-și salveze viața dacă soarta-i va oferi ocazia. Și dacă nu i se iva niciun prilej, acesta va fi sfârșitul aventurilor sale.

Poteca se îngusta din ce în ce pe măsură ce avansau; copacii și tufișurile de pe ambele părți o năpădeau. Era evident abandonată de ani de zile; nivelatoarele șoselelor de macadam trecuseră pe lângă ea și o lăsaseră doar pentru călătorii de felul celei întreprinse de ei, și destinația ei, dacă avusese vreodată una, își găsise de mult alte căi de comunicare mai rapide cu lumea exterioară. În sfârșit, când mașina, cu toată forma aerodinamică, n-a mai putut înainta, șoferul apăsă pe frână și opri hurducăind mașina. Apoi stinse farurile, lăsând să licărească doar luminile de parcare pentru a ilumina teatrul operațiunilor.

Un loc destul de bun pentru o crimă, fu silit „Sfântul” să recunoască; și se întrebă câți alții își atrăseseră mânia lui Dutch Kuhimann și a „Marelui Boss”, plătind pentru îndrăzneala lor în această pustietate. Zgomotul produs de oprirea motorului absorbi parcă orice alt sunet al nopții, ca și cum pământul fusese înfășurat într-un balot gros de lână: nici dacă ar fi trecut alte mașini pe șoseaua din care

tocmai ieșiseră, n-ar fi ajuns până la ei zumzetul lor îndepărtat. Atât cât putea „Sfântul” să vadă, în jurul lor nu era decât un desiș de copaci și tufișuri răspândite pe un teren pietros, denivelat; aici putea muri un om fără ca lumea din afară să audă vreun sunet, iar cadavrul putea să zacă săptămâni întregi până ce un trecător întâmplător s-ar fi împiedicat de el, iar ziarele ar fi publicat știrea cu titluri țipătoare pe prima pagină. Deodată „Sfântul” ghici de ce fusese dus atât de departe și cu atâtea precauții, în loc să fie azvârlit pe orice stradă din New York și ciuruit de gloanțe în timp ce mașina s-ar fi îndepărtat. Pentru alte victime fusese suficientă metodă asta, dar acum era un caz aparte. Rezolvarea lui se lega de anumite lucruri pe care le discutaseră Orcread și Yeald. „Sfântul” nu trebuia să devină un martir și nici măcar o senzație; el trebuia să dispară, la fel de rapid și de neobservat pe cum apăruse, ca o cometă, și toate întrebările ce se vor pune vor rămâne poate pentru totdeauna fără răspuns și publicul nestatornic va uita repede...

În spatele mașinii scârțâi ceva, tulburând liniștea; Maxie se trezi. Coborî din mașină fără grabă și îndată ce ajunse afară se întoarse din nou, cu automatul scânteind ușor în lumina estompată. Îl balansă cu înțeleș spre Simon.

— Jos, amice.

„Sfântul” simți în spinare apăsarea pistolului lui Joe, ca o subtilă întărire a ordinului.

Simon se ridică încet de pe banchetă. Acum, când ajunsesse la punctul terminus al drumului, încetase să mai cugete asupra reacțiilor unui condamnat. Fiecare celulă din creierul lui ager, fiecare nerv și fibră din trupul său erau treze, în alertă. Mintea nu-i

funcționase niciodată mai limpede și mai armonios, trupul nu fusese niciodată într-o formă fizică atât de perfectă ca în clipa aceasta, când umbra morții se apropia. Era imposibil să crezi că numai în câteva momente, printr-un singur șoc zdrobitor, viața care palpita cu atâta forță ar putea fi stinsă, acea minte strălucită – întunecată pe veșnicie, toate emoțiile și plăcerile vieții precum și bucuria dulce de a trăi – înghițite de neantul negru de unde nu există întoarcere.

Coborî încet pe scara mașinii. La un metru de el, automatul lui Maxie era îndreptat ferm către pieptul său; din spate, pistolul lui Joe îl împungea la fel de ferm în spinare. Îi trecu prin minte ideea nebunească să facă un salt disperat, aruncându-se de pe scara mașinii asupra lui Maxie, bazându-se pe faptul că luându-l prin surprindere îl va neutraliza înainte ca el să poată trage, și sperând că întunericul binefăcător va avea grijă de restul. Dar în clipa următoare își dădu seama că nu era nicio speranță în direcția asta. Deși părea greoi, Maxie îl pândea ca o pisică; și își calculase distanța perfect. Dacă „Sfântul” ar fi sărit, ar fi nimerit direct într-un glonte și probabil că în același timp l-ar fi împușcat și Joe de la spate.

Cu chipul împietrit, „Sfântul” coborî, se îndreptă, iar privirea lui înfruntă calm privirea lui Maxie.

— Aici ne oprim? Întrebă el.

— Ai ghicit, consimți Maxie tăios.

În spate, Simon auzi pantofii lui Joe scârțâind pe pământ; în urma acestuia coborî și celălalt gangster și portiera se-nchise din nou cu un țcănit brusc. Țeava pistolului i se lipi iar de spinare. Era prins între două focuri potențiale, la fel de eficace ca-n strânsoarea unor clești adevărați; și pentru a doua oară îl cuprinse

cumplita temere care-i întorcea tot stomacul pe dos. Nu mai văzuse niciodată o asemenea siguranță calculată și o vigilență atât de neabătută în fiecare mișcare ce se efectua. Nu i se mai întâmplase să-l țină cineva într-o mașină atâta timp, vorbind cu el și aprinzându-i țigările, fără a-i da o clipă ocazia să-l scoată din funcție. Nu i se mai întâmplase să fie luat și dus undeva, fără a i se oferi măcar o porțiță cât de mică de scăpare. Știuse întotdeauna, în subconștientul lui, că într-o bună zi își va găsi nașul – că o dată, undeva, norocul, care-l însoțise, atât de credincios în toată activitatea sa, i se va întoarce împotriva, așa cum se-ntâmplă în viața oricărui jucător și aventurier care nu cunoaște limite. Dar nu se gândise că se va întâmpla aici – așa cum niciun om nu crede că va muri mâine deși știe că va trebui să moară într-o zi... O umbră firavă a vechiului său zâmbet îi atinse buzele, dar n-ajunse până la ochi.

— Sper că veți respecta toate formalitățile de rigoare, spuse Simon cu blândețe. Știți... m-am întrebat deseori cum se procedează. Aș fi teribil de dezamăgit dacă nu m-ați lichida în cel mai autorizat stil.

În spatele lui, Joe își înghiți o înjurătură; dar Maxie rămase neimpresionat.

— Sigur, consimți el afabil. O să-ți facem o demonstrație. Dar nu-i mare brânză. E o chestie obișnuită-n meseria noastră, pricepi?

— Pricep, răspunse „Sfântul” calm.

Totala nepăsare, duritatea brutală dar amabilă a răspunsului lui Maxie îi înghețase parcă străfundurile inimii. Mai înfruntase moartea – moartea care se dezlănțuise asupra lui cu o ură violentă, clocotitoare, moartea, care amenința impasibilă să-l anihileze ca

un eveniment de oportunitate rece. El însuși provocase moartea, în diferite chipuri. Dar niciodată nu cunoscuse un om care să-ncerce să suprima viața altuia atât de nepăsător, lipsit de orice sentiment personal, ca acest ucigaș fără milă care se pregătea să-i trimită un glonte în inimă – „o chestie obișnuită-n meseria noastră”...

„Sfântul” avea regulile lui proprii de joc; dar în clipa aceea uită de ele. Dacă va scăpa din capcana în care era ținut, dacă destinul îi va oferi cea mai mică șansă să fugă și să intre din nou în joc, atât timp cât va mai dura aventura asta va proceda așa cum procedau adversarii lui: fără cruțare. Va fi la fel ca ei: fără milă și fără scrupule. Va avea un singur leac pentru toate erorile – același ca al lor.

În lumina slabă, ochii lui își pierduseră orice expresie. Se micșoraseră, devenind o crăpătură îngustă ce scânteia ca gheața fărâmițată.

— Acolo, lângă copacul ăla, i se adresa Maxie pe un ton de conversație. Acolo-i cel mai bun loc.

Felul în care rostise cuvintele avea parcă un tâlc sinistru; fuseseră încercate multe alte locuri din acea zonă și se pare că alegerea acestuia se baza pe rezultatele unor îndelungi cercetări; dar era o aluzie absolut inconștientă. „Sfântul” părea chiar mai indiferent decât dacă ar fi fost pus să pozeze.

Simon se uită la el o clipă, apoi se-ntoarse. N-avea ce face. Se-ntrebase uneori de ce chiar și când se-ndreaptă spre o moarte sigură, omul se mai supune amenințării unui pistol; acum, având o îngrozitoare revelație, știa răspunsul. Până-l lovește moartea cu adevărat, până în clipa finală de anihilare definitivă, orice om se agață de speranța că o minune îl va mântui; ascultând de un instinct orb, illogic, de

autoconservare, el nu va face nimic care să-i grăbească sfârșitul. Sub amenințarea pistolului lui Maxie, „Sfântul” se îndreaptă spre trunchiul unui falnic ulm, și apoi se întoarce din nou cu fața. Joe încuviință din cap, și la un semn de-al lui Maxie se apropie pentru a pregăti victima de execuție, în conformitate cu codul bandei.

Descheie metodic haina lui Simon și o dădu în lături; apoi începu o operație similară cu cămașa.

— Unii au început să poarte veste speciale împotriva gloanțelor, explică Maxie binevoitor.

Nervii lui Simon erau încordați până la ultima limită suportabilă; trupul îi era rigid ca o bară de oțel. Acum îl păzea numai Maxie; Joe era cu desăvârșire captivat de macabru ritual, iar șoferul fără glas ridicase capota mașinii și părea absorbit de cine știe ce defecțiune pe care o detectase în mecanismul ei. Dacă era să aibă vreo șansă, acum era momentul.

Se mișcă ușor, chipurile pentru a-l ajuta pe Joe la descheiat. Apoi, cu o mișcare rapidă, ridică mâna stângă. Joe simți strânsoarea unor degete cuprinzându-i încheietura mâinii în timp ce se căznea să descheie cămașa „Sfântului”, și niște mușchi de oțel, încordându-se brusc, îl azvârliră în lături, îl dezechilibrară și-l răsuciră cu o sută optzeci de grade prin pârghia formată de brațul său întins. Pistolul din mâna lui dreaptă fu îndreptat în altă direcție; Simon auzi pocnetul exploziei și văzu flacăra ucigătoare țâșnind din țeava pistolului, dar glonte devie cu nouăzeci de grade față de traiectoria pe care ar fi trebuit s-o urmeze.

Pumnul lui Simon se ridică fulgerător și izbi în ceafa gangsterului, exact la baza craniului, lovind carnea tare și osul cu atâta sălbăticie că ar fi putut să-i

disloce oasele din încheieturi. Omul icni amețit și se înclină în față; dar „Sfântul” îi prinse partea de sus a trupului cu brațul stâng, ținându-l ca pe un scut uman, în timp ce cu dreapta îi imobiliză mâna în care ținea pistolul pentru a-l împiedica pe Joe s-o răsucescă la spate și să tragă orizontal. În iureșul acestei acțiuni palpitante n-avusese timp să se-ntrebe ce ar putea face Maxie; când îl observase ultima dată era la trei metri depărtare și un pic la stânga lui; dar când Joe fusese proiectat în linia de tragere, poziția aceasta devenise inutilă. Simon se uită după el peste umărul lui Joe, dar nu-l văzu. Târî de jur-împrejur scutul viu cu o mișcare violentă și atunci auzi un automat descărcându-se asurzitor undeva aproape și simți o lovitură înfiorătoare în partea dreaptă a spatelui, sub umăr.

„Sfântul” se poticni și-și pierdu răsuflarea, căci în punctul unde primise groaznica lovitură îl săgetă o durere cumplită, de parcă-l ardea cu fierul roșu; și în aceeași clipă, trupul lui Joe i se zvârcoli convulsiv în brațe devenind o greutate inertă. Mâna dreaptă îi era paralizată până-n vârful degetelor din cauza durerii. Se-ntoarse târându-l pe Joe după el, auzi o bufnitură surdă când automatul din mâna mortului alunecă dintre degetele fără vlagă și căzu jos, dar nu putu s-ajungă la el. Dacă ar fi-ncercat, având un braț inutilizabil, ar fi însemnat să renunțe la unicul său mijloc de apărare; și știa că n-ar fi avut timp să parcurgă distanța respectivă și să apuce arma căzută în întuneric. Își ridică privirea și văzu chipul necruțător al lui Maxie, ca o pată albă în lumina firavă.

— Ai două minute să-ți spui rugăciunile, „Sfântule”, cârâi Maxie pentru prima oară cu ură-n glas.

Își potrivea pălăria și strigă tare:

— Hei, Hunk, fir-ai tu să fii de prost! Unde ești?

Atunci Simon își aminti de șoferul mașinii, și-și dădu seama că șansa pe care i se păruse că o întrevede era doar o himeră, o ultimă farsă sadică din partea norocului care-l părăsise. Nu-i putea urmări și nici nu se putea apăra de amândoi odată. Unul din ei îl va ataca pe la spate, cu ușurința cu care ar fi înconjurat o masă, fără risc și fără efort, și asta va fi sfârșitul.

„Sfântul” nu se rugă. N-avea la ce zeități să apeleze, în afară de primitivii zei păgâni ai luptei și morții subite care, după ce-l acoperiseră de favoruri, îl lepădaseră-n această fundătură, lăsându-l să-și achite singur ultimele socoteli. Dar se uită în sus, la cerul întunecat și văzu că norii se risipiseră și la milioane de kilometri depărtare, într-un petec albastru de cer, licărea o stea. O adiere ușoară trecu peste islaz, stârnind miresmele fragede ale nopții; și înțelese că oricare ar fi rezultatul, nu și-ar fi dorit o altă viață.

— Hunk! strigă din nou Maxie, tăios.

Nu-ndrăzni să se uite înapoi de frică să nu-l piardă din ochi pe „Sfântul”; dar „Sfântul” privea dincolo de el și văzu un lucru ciudat.

Șoferul nu mai cotrobăia prin măruntaiele mașinii. Nici măcar nu se apropia de ei tropăind, pentru a se azvârli greoi și tăcut în băătălia inegală. „Sfântului” îi trebuiră câteva secunde ca să descopere unde se află – peste alte câteva secunde își dădu seama că forma neclară, întinsă lângă mașină, era șoferul, care zăcea cuprins parcă de somn.

Apoi mai văzu ceva – o siluetă subțire, grațioasă, care avansa fără zgomot în spatele lui Maxie. Și în clipa când acesta o văzu, silueta grăi:

— „Marele Boss” spune s-aștepți o clipă, Maxie.

Maxie făcu ochii mari, surprins și indignat, cu gura căscată în mod ridicol. Automatul însă nu-i tremura. Continua să țintească de parcă creierul lui refuza cu încăpățănare să accepte ceea ce n-registrase auzul; iar privirea uluită nu se dezlipi de „Sfântul”.

— Ce... ce-a fost asta? Îngână el.

— Eu sunt, Fay, spuse fata.

Simon Templar respiră adânc pentru a-și ușura plămâni. Aerul dulce și răcoros al câmpului îi pătrunse în plămâni ca un nectar diafan, și-i puse din nou sângele în mișcare prin venele amortite. Își înălță capul și privi la steaua sclipitoare, singuratică, din spărtura aceea mică din bolta neagră de nori, și, prin abisul de o mie de milioane de ani lumină, steaua păru să clipească spre el. Trăia.

Nu există cuvinte pentru a descrie ce simțea în acel moment. Când un om a coborât până în cele mai adânci abisuri, când umbra neagră a morții a astupat ultima geană de lumină și răsuflarea ei rece i-a atins fruntea – nu într-un accident neașteptat sau în focul anestezic al pasiunii, ci în mod deliberat, fără cruțare, făcându-l să-și piardă ultimele rezerve de autocontrol, cu fiecă secundă care trece, cunoscându-și sfârșitul – întoarcerea sa la viață nu poate fi cuprinsă în cuvinte. Dacă am spune că i se ridică de pe umeri povara morții, că slăbirea încordării îi destinde fiecare nerv eroic disciplinat până atunci, lăsându-l liber și inert ca o ață ruptă, că reacția prețioasă a fiecărui simț i se pare insuportabil de frumoasă, oprindu-i răsuflarea, ar însemna să nu spunem nimic. E ca un om orb din naștere, căruia i se dă darul vederii în miezul vieții; dar e mult mai mult decât atât. A fost mut și surd, lipsit de gust, miros și auz, de minte și de mușchi; și

toate astea i s-au dat în același timp.

Ca prin vis, „Sfântul” auzi din nou vocea consternată, năucită a lui Maxie.

— Cum ai ajuns aici?

— Am venit pe jos, răspunse fata cu răceală. Ai auzit ce ți-am spus? „Marele Boss” a dat ordin să-l lăsați în pace.

— Dar... dar... Ros de îndoieli, Maxie simțea că-i fuge pământul de sub picioare. Dar l-a ucis pe Joe, reuși el să rostească dintr-o răsuflare.

Fata înaintase calm, până ajunsese lângă el. Se uită pieziș la forma fără viață prinsă în brațul stâng al „Sfântului”.

— Și...?

Monosilaba aluneca de pe buzele ei cu o seninătate transparentă golită de orice urmă de interes. Nu-i păsa ce se întâmplase cu Joe. Nu vedea nicio legătură între moartea lui și scopul pentru care se afla ea aici. Maxie se căznea să deschidă gura.

„Sfântul” își dădu seama că automatul lui Joe zăcea încă aproape, în locul unde căzuse.

Începea să-l doară brațul din cauza greutateii inerte pe care o suporta. Săltă cadavrul și îl apucă din nou, în timp ce scruta întunericul cu ochii lui ageri. Rana îi zvâcnea de durere și când respira îl înțepa în piept, dar abia dacă observa această jenă. Deodată zări o licărire slabă de metal, undeva în fața lui, în stânga.

Se îndreptă spre ea, centimetru cu centimetru, cu o răbdare infinită. Instinctul îl îndemna să lase povara care-l stânjenea și să se arunce iute, disperat spre pata albă de lumină, dar știa că șansele ar fi fost categoric împotriva lui. Stăpânindu-și perfect fiecare mușchi, își croia drum cu mișcări atât de domoale și studiate, încât nu puteau fi observate. Avea de

parcurs doar un metru jumătate, dar parc-ar fi fost zece kilometri. Și în sfârșit, Maxie își recăpătă glasul.

— Ce vrea „Marele Boss” să facem? întrebă el aspru. Să-l pupăm?

— „Marele Boss” a zis să-i dați drumul.

Lucirea mată de metal se afla acum la numai cincisprezece centimetri. Simon întinse prudent piciorul, simți obiectul, îl trase ușor spre el. Era pistolul pe care-l căuta. Brațul drept era încă inutilizabil; dar dacă l-ar putea lăsa jos pe Joe și cu stânga să se repeadă la pistol, în clipa când atenția lui Maxie ar fi sustrasă de altceva, așa cum va fi în curând...

— Să-i dăm drumul? Maxie avea privirea rățăcită și gura strâmbă. O să-i dau drumul la dracu'! Trebuie să fiți nebuni! L-a ucis pe Joe. Maxie își încordă brațul și pistolul din mână lui se mișcă ușor. Ai întârziat, Fay – am făcut treaba înainte de a ajunge tu aici. Uite așa o să-i dăm drumul, trădător nenorocit și...

— Nu fi prost!

Într-o clipă, fata îi prinse mâna și-i trase brațul în jos; și în momentul acela „Sfântul” profită de ocazie. Smucind brusc umărul sănătos, lepădă cadavrul ce-i slujea drept scut, împingându-l departe de el și se repezi cu mâna spre automatul pe care ținea încă piciorul. Strânse degetele pe patul armei și se ridică cu ea în mână.

— Cred că e un sfat foarte bun, Maxie, spuse el cu blândețe.

Glasul lui își recăpătase întrucâtva nota caracteristică de batjocură triumfătoare, simțindu-se din nou puternic și sigur pe el de îndată ce mâinile atinseră metalul armei. Maxie se holba la el încremenit, cu brațul drept întins încă-n jos în

strânsoarea fetei, și cu țeava automatului îndreptată inutil spre pământ. Degetul lui Simon tremura de nerăbdare pe trăgaci. Jurase să fie fără milă. Indiferența călăilor săi îi secătuiseră și ultimele rămășițe de milă.

— Parcă aveam două minute ca să ne spunem rugăciunile, nu-i așa, Maxie? șopti el.

Gangsterul se uită urât la el, cu ochii holbați. Luminându-se brusc la minte, păru că înțelege situația - „Sfântul” era viu și liber, și roata sentorsese. Cu o înjurătură murdară, fără a ține seama că Simon îl amenința cu automatul, scăpă de lângă fată smucindu-și brațul, și ridică pistolul.

Arătătorul „Sfântului” apăsă pe trăgaci - o singură dată. Pistolul lui Maxie n-apucă să se descarce. Brațele îi zburară în lături și capul îi zvâcni spre spate. Ochii lui arzători în care se adunaseră toate furiile infernului, îl fixară o secundă; apoi, treptat, pupila deveni mată, sticloasă și flacăra se stinse. Capul îi căzu în față de parcă ar fi fost legat; genunchii i semnuiară și se prăbuși la pământ, cu capul înainte.

Simon privi în tăcere, timp de câteva clipe, cele două cadavre întinse jos, în timp ce ochii săi își pierdeau lucirea de gheață dar nu-și îmblânzeau expresia. O grimasă ușoară, de scârbă, îi creștă o linie subțire într-unul din colțurile gurii; dar nu știa nici el dacă-i era scârbă de cei doi ucigași defuncți sau de modul în care fuseseră exterminați. Dând din umeri, alungă din minte această problemă, și gestul neglijent îi provocă o durere ascuțită în umărul lovit, ceea ce-l aduse, în fine, la realitate. Cu un oftat imperceptibil, băgă pistolul în buzunar, și-și întoarse privirea spre fată.

Nu se mișcase din locul unde o văzuse ultima dată.

Cadavrul lui Maxie zăcea la picioarele ei; dar ea nu se uita la el și nu făcuse nicio încercare de a intra-n posesia automatului care se afla încă în mâna lui. Lumina era prea slabă pentru ca „Sfântul” să-i poată vedea chipul; dar ținuta corpului ei îi amintea în mod irezistibil de noaptea în care Fay îl văzuse omorându-l pe Morrie Ualino și, mai recent, doar în urmă cu câteva ceasuri, de clipa când el personal fusese scos din camera din fund de la „Charley”, pornind în escapada care tocmai se terminase. Comportarea ei exprima aceeași rezervă fermă, aceeași nepăsare enigmatică în fața morții, de parcă printr-o metodă imposibilă se detașase de orice emoție umană și domina până și misterul ultim al descompunerii ființei vii. Se apropie de ea, încet, pentru că-l durea puțin când respira, până ce putu să zărească strălucirea ochilor căprui; dar privirea acestor ochi nu-i spunea nimic.

Fay nu scoase nicio vorbă, iar el nu știa ce să facă. Situația îl cam depășea. O salută vag, schițând o plecăciune, și își lăasă brațul în jos.

— Mulțumesc, spuse el.

Ochii ei erau două ape de chihlimbar, nemișcate, de nepătruns.

— Asta-i tot? întrebă ea cu voce scăzută.

Auzind muzica aspră pe care o crea cuvintele ei, Simon simți din nou acel ciudat fior de așteptare. Își mișcă mâinile cu un ușor gest de neputință.

— Cred că da. E a doua oară când m-ajutăți și nu știu de ce. Ce-a mai rămas de făcut?

— De pildă, iată ce...

Deodată, până să se lămurească ce se-ntâmplă, brațele ei îi înconjurară gâtul, trupul suplu se lipi strâns de el, cu obrazul mățos lipit de al lui. În

prima clipă, de uimire nu putu face nicio mișcare. Se întreba amețit dacă nu cumva groaznica tensiune prin care trecuse îi tulburase gândirea. Parfumul subtil al pielii și părului ei îi îmbăta simțurile, strecurându-i fiori de foc prin vene; buzele ei îi găsiră gura și într-o secundă de nebunie îi simți, cutremurat, toată pasiunea. Se crispă de durere imperceptibil și ea se retrase.

— Iartă-mă, spuse el. Ai ajuns totuși prea târziu. Am încasat deja unul.

Ea uită pe loc orice altceva. Îl trase spre mașină, aprinse farurile și-l forță să-și scoată haina. Cu gesturi blânde, rapide, îi trase cămașa în jos, peste umăr; el simțea sângele cald și lipicios pe spinare. Pe pământ, aproape, zăcea încă șoferul, adormit parcă.

— Vezi să nu se trezească în timp ce acorzi primul ajutor, spuse „Sfântul”, făcând un semn obosit către omul lipsit de cunoștință.

— N-o să se trezească, răspunse ea calm. L-am omorât.

Atunci Simon văzu că umbra dintre omoplații șoferului era de fapt mânerul unui mic stilet, și simți fiori reci pe șira spinării. Acum înțelese de ce chemarea lui Maxie rămăsese fără răspuns. Fata umbla cu mâini sigure; nu-i putea vedea fața, dar își închipuia cum arată. Purta probabil aceeași mască de frumusețe rece, cuprinsă de același dispreț nepământesc față de viață și de moarte și de tot ce e legat de ele, mască pe care o singură dată o văzuse căzând – în mod atât de ciudat, numai cu câteva clipe înainte.

Îi legă rana cu batista lui și a ei, îi puse cămașa la loc și-i trase haina peste umăr. Îl atinse apoi ușor cu mâna.

— Trebuie să te vadă un medic, spuse ea. Cunosce la Passaic un om la care putem merge.

Simon încuviință din cap și se-ntoarse spre portiera mașinii. Ea lăsă capota peste motor, cu competență, și se așează pe locul lui, la volan. El nu protestă.

Fiind imposibil să-ntoarcă mașina într-un spațiu atât de restrâns, fu nevoită să meargă cu spatele până la șosea. Execută manevra cu siguranța la care se aștepta din partea ei, deși nu mai văzuse o altă femeie care să stăpânească perfect arta marșarierului. Pietrele neînsuflețite căpătaseră parcă viață, judecând după felul cum aruncau, răutăcioase, obstacole în calea roților și amenințau să azvârle mașina în desiş, dar mâinile ei făceau minuni cu volanul. Într-un timp remarcabil de scurt ieșiră dintre copaci și cotiră în drumul principal. Puternica mașină, reacționând prompt la apăsarea piciorului pe accelerație, porni ca vântul spre Passaic.

2

„Sfântul” nu văzu nici o altă mașină prin preajma drumeagului și fu nevoit să repete întrebarea lui Maxie.

— Cum ai ajuns aici?

— Eram în port-bagaj, explică ea. Hunk s-a învârtit atâta pe lângă mașină, încât credeam că n-o să mai pot ieși niciodată. De aceea am întârziat.

Claxonul strident trâmbița continuu, avertizând mașinile care mergeau mai încet, iar acul vitezometrului oscila pe cadran. Fata mergea repede, cu maximum de viteză, sfidător, dar mâna și ochiul ei aveau precizia imperturbabilă a unui automat, îndrăzneala ei ignorând cu dispreț drepturile oricărui

alt șofer pe șosea. Poate că în timp ce aceștia se fereau înjurând din calea ei, îi zăreau părui blond și fața palidă, nepăsătoare, trecând ca fulgerul pe lângă ei, ca o valkirie zburând prin vijeliile morții.

Simon se lăsă pe spate în colțul lui și își aprinse o țigară. Umărul îi zvâcnea și mai dureros și se bucura că se poate odihni. Dar continua să fie uimit. Era a doua oară când Fay intervenise, de data asta pentru a-i salva viața; și el tot nu descoperise motivul. În afară de cel evident. Părea să nu existe nicio îndoială în privința asta, deși până în momentul acela nu-i adresase niciun cuvânt. „Sfântul” își trăise viața din plin. Flirtase cu cele mai frumoase femei și petrecuse cu crema societății și așa cum făcea el toate lucrurile, o făcuse mai bine decât oricine; dar în clipa aceea de nebunie, când ea îl sărutase, simțise ceva ce nu mai simțise în viața lui, ceva de care aproape că-i era teamă...

Era prea obosit ca să cerceteze mai profund această chestiune. Încerca dinadins să amâne explicația care-i va fi impusă destul de curând și simți o ușurare când în jurul lor apărură luminile Passaic-ului, deși își dădea seama că se apropia clipa când trebuia să ia o hotărâre.

Fata opri mașina în fața unei căsuțe de la marginea orașului și se dădu jos. Simon ezita.

— N-ar fi mai bine s-aștepți aici? îi sugeră el. Dacă tipul ăsta are legături cu banda voastră...

— Nu are. Hai!

Când ajunseră la ușă, Fay apăsă pe sonerie. După un lung interval, medicul deschise, cu ochii somnoroși, ciufulit, în cămașă și-n pantaloni. Era un bărbat negricios, bondoc, cu buza de jos lăsată și cu niște ochi cam bulbucați care-i jucau plini de pofte

sub lentilele de sticlă groasă. Simon nu și-ar fi dorit să-și aducă nevasta la el, totuși felul în care medicul s-a comportat în condițiile respective a fost sub toate aspectele lăudabil. După ce aruncă o privire spre cămașa pătată a „Sfântului” și spre mâneca goală, îl conduse în cabinet și aprinse gazul sub o tavă de sterilizare.

Îi dădu lui Simon un pahar mare cu coniac și începu să-și spele metodic mâinile într-o chiuvetă crăpată.

— Cum o mai duci, Fay? întrebă el.

— Binișor, răspunse ea degajat. Dar tu?

Mormăi în timp ce-și usca mâinile.

— Am fost cam ocupat. Nu mi-am mai luat vacanță de când am fost la expoziția de la Chicago.

Glonteale intrase pieziș în spinarea „Sfântului”, pătrunsese frumușel prin „latissimus dorsi”, ricoșase pe o vertebră și se înfipsese cu câțiva centimetri mai jos, în peretele toracic. Simon știa că plămânul nu fusese atins – altfel acum ar fi fost probabil mort – dar era recunoscător că știa gravitatea exactă a rănii. Medicul lucra degajat, cu competență; fata își scosese o țigară și îl urmărea dându-i instrumentele pe care i le cerea el. Simon se uită la chipul ei – era impasibil, nu i se puteau citi gândurile.

— Mai bei un pahar? întrebă medicul, după ce bandajă rana.

Simon încuviință din cap. O ușoară paloare străbătea pe sub pielea bronzată a feței.

Fay Edwards îi turnă băutura, iar medicul se duse înapoi la chiuveta crăpată și se spălă din nou pe mâini.

— Expoziția merita să fie vizitată, spuse el. Eram prea agitat ca să mă bucur de ea, dar merita să fie văzută. Nu știu cum au reușit să surprindă atât de

bine viața plină de spectaculos a Parisului.

Se întoarce și-l scrută pe „Sfântul” prin lentilele groase care-i făceau ochii să pară și mai mici decât erau.

— Te costă o mie de dolari, spuse el afabil.

Simon se caută prin buzunare, dar își aduse aminte că n-avea niciun ban. Din fericire, depusese ciubucul lui de zece mii de dolari într-un loc sigur înainte de a se duce să discute cu Inselheim. Dar după ce-l prinseseră, îl percheziționaseră și i se luase tot mărunțișul. Era o gravă abatere de la tradiția lumii interlope care cerea ca un om ce era dus la moarte să fie lăsat cu toți banii pe care-i are asupra lui, dar percheziția ce i-o făcuseră reprezenta un tribut adus fricii ce le-o inspirase, temându-se că în mâinile lui chiar niște hârtii de cinci dolari și câteva monezi se puteau transforma în arme ucigătoare.

Zâmbi strâmb.

— Îmi acordați credit?

— Desigur, spuse chirurgul fără ezitare. Trimite-mi-i mâine. În bancnote mici, te rog. Lasă bandajul câteva zile și încearcă să nu te obosești. S-ar putea să ai puțină temperatură mâine. Ia o aspirină.

Îi petrecu sprinten până-n hol, mângâind mecanic mâna fetei.

— Vino la mine ori când ai nevoie de ceva, Fay. Noapte bună.

Cât au stat acolo, Simon nu s-a mirat o dată și n-a pus măcar o întrebare nelalocul ei; probabil că un om rănit care apelează la serviciile lui în zorii zilei nu era un eveniment în practica acestui doctor și că descoperise demult că e mai cuminte, și mai avantajos pentru el să-și vadă de treabă.

Se suiră în mașină și „Sfântul” își aprinse o țigară.

Coniacul îi mai luase din oboseala îngrozitoare care-l vlăguise complet, dar știa că era doar un stimulent temporar și el avea multe de făcut. Și nu peste mult timp va fi nevoit să rezolve și enigma lui Fay Edwards. Dacă ea s-ar fi milostivit să-l mai păsuiească, ar fi fost mai liniștit; ca orice om, amâna instinctiv problemele neplăcute. Nu știa ce răspuns i-ar putea da; voia să aibă timp să se gândească la asta, deși știa că oricât timp ar avea și oricât s-ar gândi, tot nu va găsi răspunsul. Dar ea nu va avea milă. Mila e o calitate foarte rară la femei, și la o femeie ca ea este și mai rară. Va reacționa, la răspunsul lui la fel cum reacționa în fața morții, cu aceeași detașare rece, neabătută; Simon simțea însă într-un mod nedefinit, intuitiv, ce se ascunde în spatele acestei detașări reci; și, gândindu-se la asta, simți o ușoară teamă.

— Unde vrei să mergi? întrebă ea.

El fuma tot timpul, evitându-i privirea.

— Cred că înapoi la New York. Nu mi-am terminat treaba. Dar mă poți lăsa oriunde-ți convine.

— Nu mai ești bun de nimic astăzi.

— N-am terminat, spuse el sever.

Fay îl măsură cu o privire de nepătruns; mintea fetei rățacea departe de orizontul lui, dai trupul ei proaspăt, înmiresmat, era prea aproape ca să nu-l tulbure.

— De ce-ai venit aici?

— Am o misiune, răspunse „Sfântul”.

Băgă mâna în buzunarul de la piept, își scoase portofelul și-l deschise pe genunchi. Ea se aplecă, uitându-i-se peste umăr la bucata de hârtie expusă vederii. Arătătorul lui parcurse până jos lista de nume scrisă pe ea.

— Am venit aici ca să ucid șase oameni. Am ucis

trei – Jack Irboll, Morrie Ualino și Eddie Voelsang. Au mai rămas trei.

— Hunk e mort, spuse ea, atingând lista. Jenson, omul care conducea mașina astă-noapte.

— Au mai rămas doi, se corectă el liniștit.

Ea încuviință din cap.

— Nu știu unde-o fi Curly Ippolino. Ultima oară când am auzit de el, era în Pittsburg! Ochii ei galbeni-aurii se-ntoarseră spre Simon impasibili. Dar următorul e Dutch Kuhimann.

„Sfântul“ făcu un efort să o privească. Nu mai era nimic de făcut. Trebuia să accepte situația și era cuprins de o imensă curiozitate.

— Ce ai să faci? E unul din prietenii tăi, nu-i așa?

— Eu n-am... prieteni. Și din nou muzica ciudată, obsedantă a glasului ei îl înfiora. Te duc acolo. Până ajungem noi, o să se plictisească să-i mai aștepte pe Joe și Maxie. O să-l vezi când iese.

Simon se uita la aparatele luminate de la bord. Nu le vedea, dar trebuia să-și fixeze privirea pe ceva. Dacă se duceau după Dutch Kuhimann, provocarea pe care i-o lansase ea va mai rămâne câțva timp în suspensie. S-ar putea încă să scape. Și el nu uita de misiunea pe care o avea: făcuse o promisiune și încă nu-și călcase niciodată cuvântul. Era sigur că nu-l atrăgea într-o capcană – ar fi fost o extravaganță să inventeze un plan atât de complicat, când ar fi fost mult mai simplu să-l lase pe Maxie să-și termine treaba pe care o începuse atât de bine. Pe de altă parte, nu-i oferise nicio explicație pentru faptul că-l ajuta dar nici ea nu-i ceruse explicații despre cumplita lui misiune. Simțea că n-ar fi interesat-o deloc motivele. Ură, gelozie, răzbunare, un rămășag, chiar dreptatea – orice motive pe care le-ar putea născoci

logica sau ingeniozitatea sa ar fi doar vorbe goale pentru ea. Cu mâna pe cheia de contact, Fay aștepta să-i spună ce să facă.

„Sfântul” își înclină încet capul.

— Aș fi vrut să mă-ntorc la „Charley”.

Peste un ceas și ceva, Dutch Kuhimann dădu pe gât ultimele picături de băutură, puse paharul jos, își scoase din buzunar ceasul lui mare de aur, de modă veche, căscă și își trase îndărăt scaunul înalt de la bar.

— Mă duc acasă, zise el. Hai, Toni! Când ajung aici Joe și Maxie, spune-le să vină la mine să discutăm.

Barmanul încuviință din cap, ștergând mecanic pete invizibile pe mazonul imaculat.

— Bine, domnule Kuhimann.

Kuhimann se ridică și aruncă o privire spre cei doi tineri cu părul lins și cu fețe de sfinx, care ședeau răbdători la o masă strategică. Își terminară în grabă băuturile și se sculară pentru a-l urma ca niște câini bine dresați, în timp ce el se-mpleticea spre ușă, salutând morocănos pe parcurs diverși prieteni și cunoștințe. În hol îi așteptă să-l ajungă din urmă. Trecură pe lângă el și se postară între el și ușă în timp ce aceasta se deschidea. Ieșiră tot ei primii și inspectară cu atenție strada, după care îi făcură semn din cap să vină. Kuhimann ieși și se alinie între ei pe trotuar – era la fel de conștiincios și de metodic în precauțiile pe care și le lua, cum era în toate, fapt ce constituia unul din motivele pentru care dominația sa se menținuse atâta timp. Își aprinse trabucul și scutură jucăuș chibritul spre unul dintre îngerii lui păzitori.

— Tu-te și pornește mașina, Fritzie.

Unul din tinerii cu față de sfinx se desprinsese de

micul grup și se duse să se instaleze pe locul șoferului în Packard-ul lui Kuhimann, parcat ceva mai încolo pe stradă. Era plătit binișor pentru sarcina lui specială, dar postul nu era nicidecum o sinecură. De altfel, predecesorul său în această funcție nu supraviețuise decât două săptămâni – până ce o bombă plasată în mașină de un cetățean răutăcios explodase în momentul când prin răsucirea cheii de contact se închisese circuitul electric.

În timp ce motorul se încălzea, ochii blajini dar neliniștiți ai lui Kuhimann rătăceau de jur-împrejur și astfel el fu primul care zări mașina neagră ce-și făcu apariția dinspre vest. Îi făcu semn cu cotul tipului care rămăsese cu el.

— Ecsact la țanc, spuse el jovial. Uite că se întorc Joe și Maxie.

Se duse înaintea mașinii care se apropia trăgând cât mai aproape de trotuar. Era la mai puțin de doi metri de ea când văzu o fantomă – prea târziu ca să se mai întoarcă sau chiar să strige. Văzu chipul unui om pe care-l trimisese la moarte, o stafie palidă, cu buze de piatră și ochi albaștri, reci și aspri ca două safire șlefuite, și în clipa aceea își dădu seama că în cele din urmă îi sunase ceasul. Pe făgașul plin de rezonanță al străzii bubui pocnetul strident al unei singure împușcături și automobilul negru porni spre est înainte ca trupul lui să atingă pavajul.

3

Când Fay Edwards opri din nou mașina în Central Park, sirenele poliției se mai auzeau încă urlând departe, în noapte, ca niște cobe părăsite. Simon își aminti deodată foarte clar noaptea când se aflase

exact în același loc, într-o altă mașină, cu inspectorul Fernack; nu trecuseră nici treizeci și șase de ore și totuși se întâmplaseră atâtea, de parcă ar fi trecut treizeci și șase de ani. Se întreba ce s-o fi întâmplat cu Fernack, și ce o fi zicând detectivul acela cu trăsături aspre și cu oase masive despre valul de panică și crime care izbucnise printre gangsteri de când purtaseră ei doi acea ciudată conversație clandestină. Probabil că în acel moment, Fernack cutreiera orașul în căutarea lui, supus la eforturi supraomenești de către comisarii, politicienii și adepții lor, înnebuniți de îngrijorare; următoarea lor întâlnire, dacă vor mai avea vreuna, va fi probabil mult mai puțin amicală și tolerantă. Dar și asta părea să aparțină unui alt secol. Fay Edwards aștepta.

Oprise motorul și își aprindea o țigară. În flăcăruia chibritului, Simon îi zări chipul frumos și calm, ca de ceară, ochii senini, netulburați, și trebui să facă un efort pentru a-și aminti că în noaptea aceea ea ucisese un om și-l ajutase să omoare un altul.

— A ieșit bine?

— A ieșit bine, confirmă el.

— Ți-am văzut lista, spuse ea pe gânduri. E trecut și numele meu. Eu ce-am făcut? Probabil ai ceva cu mine. Sunt aici – în momentul ăsta.

Simon clătină din cap.

— După el trebuia să urmeze un semn de întrebare. Te-am trecut ca pe un mister. Am tras cu urechea când ai vorbit cu Nather – a fost prima oară când ți-am auzit glasul. Te-am supravegheat la Morrie Ualino. Mi-ai dat pistolul cu ajutorul căruia am scăpat de acolo. Voiam să știu cine ești – ce-ai fost – de ce te afli printre gangsteri. Din pură curiozitate.

Ea dădu din umeri.

— Acum știi răspunsul.

— Oare? Reacția lui fu automată și îndată își dori să se fi controlat. Îi simți privirea cercetătoare, și adăugă repede: Când ai venit astă-seară și i-ai spus lui Maxie că „Marele Boss” a zis că trebuie să-mi dea drumul – nu era adevărat.

— Ce te face să crezi asta?

— Bănuiesc. Dar aș paria că așa e.

Ea trase calmă din țigară. Fumul se risipi în jur și pluti în jos pe fascicolul de lumină.

— Bineînțeles, că nu era adevărat. Și „Marele Boss” e pe lista ta, nu? Îl întrebă ea fără nicio legătură. Și cu el ai ceva?

— În primul rând cu el.

— Înțeleg. Ești foarte hotărât – foarte absorbit de țelul propus – nu-i așa?

— Trebuie să fiu. Și vreau să termin treaba asta. Vreau să-i pun punct și să m-apuc de altceva. M-am cam plictisit.

Ea fuma gânditoare și, concentrându-se, se încruntă ușor, și astfel între sprâncene i se formă o linie subțire – singurul rid pe pielea ei perfectă, catifelată. Parc-ar fi fost singură, la ea în cameră, alegându-și o rochie. Pentru Fay, faptul că n-aveau în comun decât câteva omoruri, că misiunea „Sfântului” implica fără nicio îndoială lupta și moartea violentă, că toate cărările pe care merseseră împreună duceau spre același țel sinistru nu-nsemna nimic. Simon avea strania senzație că moartea și omorurile erau lucrurile pe care ea le înțelegea cel mai bine – că poate nici nu înțelegea altceva.

— Cred că l-aș putea găsi pe „Marele Boss”, spuse Fay; și el încercă să pară la fel de degajat și neinteresat ca ea.

— Îl cunoști, nu?

— Sunt singura care-l cunoaște.

I se părea foarte straniu să stea acolo alături de ea, rănit și obosit, discutând cel mai mare mister din analele crimelor new-yorkeze, așteptând dezvăluirea unor enigme uluitoare, când altfel s-ar fi lovit de același zid gol, fără margini, de care se lovise de la început. Nici în cele mai îndrăznețe visuri nu-și închipuise că va ajunge la punctul culminant al investigațiilor sale în felul acesta, și asta îl făcu să se simtă ciudat de umil.

— E un mare mister, nu? spuse „Sfântul” meditativ. De când îl cunoști?

— De vreo trei ani, înainte de a ajunge „Marele Boss” – când nimeni n-auzise de el. M-a cules de pe drumuri când eu eram la pământ. Vorbea despre asta atât de degajat, de parcă ar fi discutat despre o chestiune de moment, de mică importanță, ca și cum ceea ce spunea ea nu avea pentru nimeni niciun interes. Mi-a vorbit despre ideea lui. Era o idee bună. Am putut să-l ajut fiindcă știam cum se poate ajunge la oamenii pe care trebuia să pună mâna. De atunci am fost reprezentanta lui – până-n seara asta.

— Vrei să spui că v-ați despărțit?

— Nu. Mi-am schimbat eu gândurile...

— Trebuie să fie un tip extraordinar, spuse „Sfântul”.

— Este. Când am pornit eu toată treaba asta, am crezut că nu va rezista nicio săptămână, deși ideile lui erau bune. Dar ca să te menții pe poziție într-o bandă de gangsteri, nu-i de ajuns să ai idei bune. Și el nu se putea folosi de persoana lui, și de niciun fel de contacte directe. Era hotărât să rămână pe deplin necunoscut pentru oricine, de la început și până la

sfârșit. De altfel nu prea are personalitate – în orice caz, nu de genul acesta. Poate că o știe. Probabil de aceea a acționat numai prin mine – nici măcar la telefon nu vorbește. Probabil că e unul din acei oameni care în visurile lor sunt niște Napoleoni, dar care în realitate nu fac niciodată nimic, pentru că dacă se-ntâlnesc cu cineva față-n față, nu mai sunt în stare de funcționare... „Marele Boss” a găsit o metodă prin care să treacă peste asta. Nu se-ntâlnește cu nimeni în afară de mine, și, oricum, persoana mea nu-l înspăimântă. A continuat să viseze de unul singur.

În străfundurile minții lui Simon Templar începu să licărească o lumină. Nu era o lumină puternică, era doar, ceva mai mult decât un nimb slab de luminescență în beznă fără fund a unei caverne; dar părea că se intensifică, mărindu-se imperceptibil odată cu scurgerea timpului, sugerând imaginea unui om umblând cu o lumânare prin galeriile nesfârșite ale unei peșteri uriașe. Avea presimțirea illogică, misterioasă, că poate la urma urmei firele nu erau atât de larg răspândite – poate că zidul nu era atât de nepătruns pe cât crezuse. O cerea o anumită ordine irațională a lucrurilor; altfel ar fi fost în disonanță cu tot restul vieții sale, un dezacord strident într-un șir lung de armonii; dar nu știa de ce ar putea crede într-o astfel de lege fantastică a coincidenței.

— Ideile lui erau foarte inteligente? întrebă el.

— Găsise pentru noi niște căi de comunicare pe care nimeni nu le-a descoperit, răspunse ea simplu. Morrie Ualino a încercat să afle cine e – și Kuhimann la fel. Au folosit toate trucurile și capcanele la care s-au putut gândi, dar n-a existat niciodată vreun risc. Asta numesc eu inteligență. Avea o metodă de a manevra banii de răscumpărare, între cel care-i ridica

și ora la care în cele din urmă își primea partea lui personală, care de fiecare dată îi băga pe curcani în împas. Știi ce complicație e cu banii ăștia – aproape întotdeauna se asigură urmărirea lor. „Marele Boss” n-a riscat niciodată, în privința asta. Asta a fost doar începutul. E într-adevăr inteligent.

Simon încuviință din cap. Înțelegea totul foarte clar. Era grotesc, imposibil, era unul din acele lucruri care nu se întâmplă și nu se pot întâmpla; dar știuse asta de la început. Și totuși trebuie să se întâmple uneori și lucruri imposibile, fiindcă altfel tot universul viu s-ar fi scufundat de mult într-o baltă stătută de legi imuabile, și pedanții îngâmfați, a căror unică ambiție este să silească orice element nou să intre în micile compartimente catalogate de ei cu grijă, ar fi stăpânit demult pământul pustiu. Atâta lucru putea să-nțeleagă. Ca să poți conduce asasinii și ucigașii, ce constituie carnea de tun brutală, dezumanizată a gangsterilor, oameni ale căror scrupule, loialități și disensiuni sunt nestatornice și imprevizibile ca zborul unei becațe, ți se cere un anumit gen de autoritate. Un om care are un succes strălucitor în alte domenii, chiar un om capabil să organizeze și să conducă o industrie uriașă, a cărei amenințare poate zgudui tronurile de aur sub inflexibilii despoți ai finanțelor, ar suferi un eșec rușinos în acest domeniu. „Marele Boss” ocolise dificultatea în cel mai simplu mod posibil – probabil câștigase chiar prestigiu prin misterul cu care-și înconjurase propria slăbiciune. Dar rămânea încă întrebarea la care Maxie nu avusese timp să răspundă.

— Cum a început „Marele Boss”?

— Cu o sută de mii de dolari. Ea surâse văzându-l dintr-odată nedumerit și atent. Țsta era capitalul lui.

M-am dus la Morrie Ualino și i-am povestit că acest om, al cărui nume nu-l pot divulga, voia ca un alt om să fie răpit și poate ucis. Eu făceam contactul, așa că puteam vorbi deschis. Poți găsi jigodii care-ți lichidează pe oricine pentru cincizeci de dolari. Majoritatea profesioniștilor îți cer însă de la două sute în sus, prețul depinzând de vâlva pe care o va produce treaba. Omul ăsta era un mare ștab. Zece mii ar fi fost probabil de-ajuns. „Marele Boss” a oferit 50.000, bani gheață. Știa tot – cunoștea toate dedesubturile, tot ce face omul și făcuse planul la milimetru. Ceea ce-aveau de făcut Morrie și banda lui era să execute prompt ordinele „Marelui Boss” și să nu pună-ntrebări. Au crezut că era doar o răfuială personală. Au pus mâna pe tipul respectiv și apoi, fără ca ei să știe, m-am dus și i-am cerut banii de răscumpărare, așa cum îmi spusese „Marele Boss”. Trebuiau să fie plătiți în treizeci și șase de ore și n-au fost. „Marele Boss” a cerut să fie lichidat, și la ultimul termen de predare a fost azvârlit dintr-o mașină pe pragul propriei sale case. Era Flo Youssine.

— Regizorul de teatru?... Îmi aduc aminte. Dar povestea cu răscumpărarea a ieșit la iveală imediat după ce a fost ucis...

— Bineînțeles. Morrie i-a transmis „Marelui Boss” că așa ceva putea să facă și el fără să-i spună nimeni. „Marele Boss” i-a răspuns: „De ce n-ai făcut-o?” În același timp a dat ordin să fie ridicat un alt tip, la același preț. Morrie l-a săltat. Au fost la fel de multe informații, planul a fost la fel de perfect, nu era nicăieri nicio hibă. Uciderea lui Youssine fusese un avertisment, și de data asta răscumpărarea a fost plătită.

— Înțeleg. Simon era fascinat. Apoi a procedat la

fel cu Kuhimann.

— Mai mult sau mai puțin. Apoi l-a pus în legătură cu Ualino. Bineînțeles că nu s-a realizat totul dintr-odată, dar lucrurile avansau. „Marele Boss” n-a făcut niciodată vreo greșeală. De când a fost ucis Youssine, nimeni n-a mai refuzat, până deunăzi când Inselheim s-a eschivat. Bandele au început să creadă că „Marele Boss” e un fel de Dumnezeu – sau diavolul – sau mascota lor – orice. Dar el făcea rost de bani și asta era de ajuns. Era mai deștept decât oricare din ei, iar ei nu erau atât de proști încât să nu-și dea seama de asta.

Era atât de simplu încât „Sfântului” i se tăiase răsuflarea. Avea perfecțiunea lucrurilor elementare. Era absolut, perfect, satisfăcător, odată ce exista geniul inițiator și capabila sa reprezentantă; era atât de evident încât s-ar fi putut perplexi o veșnicie, dând problemei proporții uriașe în mintea lui, deși știa că nimic nu-i atât de misterios și de evaziv ca ceea ce e simplu și clar. Era ca vechiul joc de salon în care după ce-ai căutat înnebunit degetarul, descoperi cu surprindere că încă de la bun început s-a aflat sub nasul tuturor.

Desfășurarea ulterioară a evenimentelor de care vorbise Papulos fusese foarte simplă. Odată ce se instaurase un regim de teroare, mecanismul propriu-zis al răpirii putea fi eliminat. Numai amenințarea cu răpirea era de ajuns, plus amenințarea cu moartea imediată dacă primul avertisment nu era luat în seamă. Simți ceva mai puțin dispreț pentru Zeke Inselheim: bancherul făcuse, cel puțin el singur, efortul slab de a rezista, opunându-se teroarei care înrobea alte mii ca el.

— Și așa e de atunci? întrebă Simon.

— Nu chiar, răspuse fata. Țsta a fost doar începutul. Îndată ce sistemul a fost pus pe picioare, „Marele Boss” l-a organizat cum se cuvine. Nu era nimic nou - asta se face de mulți ani peste tot - dar niciodată atât de complet și atât de bine. „Marele Boss” a creat o adevărată industrie. Nu mai putea continua să-i plătească pe Ualino și pe Kuhimann pentru fiecare lovitură în parte. Pretențiile lor s-ar fi mărit automat - ar fi fost în stare să se apuce să dea lovituri pe cont propriu și câteva eșecuri ar fi stricat piața. Toate victimele „Marelui Boss” erau alese pe sprânceană - și la asta se pricepea. Niciuna din ele nu era o mare personalitate publică, nu constituia subiectul unor senzaționale reportaje în presă - ca Lindberg - nu se bucura de simpatie publică, n-avea legături politice care ar fi putut trezi în mod special interesul copoilor și nu avea o fire bățăioasă; dar toate victimele erau bogate. „Marele Boss” voia ca lucrurile să continue exact așa cum le începuse el. El a înființat organizația, iar ceilalți șefi au aderat la ea, înțelegându-se să-mpartă profitul.

— Cum se proceda?

— Veniturile erau depuse în bancă și toți șefii aveau un cont de retragere la această bancă, limitat la o sumă oarecare pe săptămână. „Marele Boss” avea exact cât ei - eu m-am ocupat de banii lui. Restul urma să fie acumulat. S-a căzut de acord ca organizația să ființeze exact timp de trei ani, iar la capătul acestei perioade surplusul să se împartă în mod egal, și dacă vor să mai continue, să se reorganizeze. De când ai venit tu, adăugă ea impasibil, n-au mai rămas mulți care să-și împartă fondul comun. Asta înseamnă o mulțime de bani pentru o anumită persoană, deoarece luna trecută în

cont erau șaptesprezece milioane de dolari.

Calmul cu care anunțase suma îl făcu pe Simon Templar să-și piardă răsuflarea. Deși își amintea vag că auzise de statistici astronomice care stabilesc contul anual al gangsterilor din America la bilioane de dolari, era stupefiat. Se întreba câți oameni mai așteptau să împartă acea imensă avere, acum după ce dispăruseră Dutch Kuhimann și Morrie Ualino. Nu puteau fi mulți; dar privirea fetei se întoarse din nou spre el, calmă și amuzată.

— Ce mai vrei să știi?

— Multe, răspunse el și o privi. Poți să-mi spui... cine e „Marele Boss”?

Ea clătină din cap.

— Nu pot.

— Dar mi-ai spus că-l poți găsi pentru mine.

— Cred că aș putea. Dar i-am promis la început că nu-i voi divulga niciodată numele și că nu voi comunica nimănui cum se poate intra-n contact cu el.

„Sfântul” luă o țigară. Mâna îi era sigură, dar era o siguranță dobândită conștient.

— Adică dacă-l găsești și eu mă întâlnesc cu voi și-l văd întâmplător, și trag concluzia că el e cel pe care-l caut – conștiința ta va fi împăcată.

— De ce nu? întrebă ea cu naivitate. Dacă asta vrei, așa am să fac.

„Sfântul” se cutremură ușor – nu-și dădea seama dacă noaptea devenise mai rece sau dacă era înțelegerea bruscă a groaznicului adevăr care se ascundea în spatele acelei izbucniri de inocență aproape copilărească.

— Ești foarte bună.

Ea nu răspunse imediat.

— Cu asta ai să termini? îl întrebă Fay în cele din

urmă.

— Cam ăsta va fi sfârșitul.

Ea își aruncă țigara și stătu nemișcată pentru o clipă, contemplând întunericul de dincolo de bătaia farurilor. Profilul ei avea perfecțiunea detașată și imposibilă a idealului unui artist.

— Am auzit de tine de cum ai venit, spuse ea. Speram să te văd. Când te-am văzut, nimic n-a mai contat. Nimic nu va mai conta vreodată. Când ai așteptat toată viața ceva, recunoști acel „ceva” de la prima vedere.

Era parcă testamentul ei și tot restul zilelor lui, Simon își aminti aceste cuvinte la fel de clar ca în momentul în care fuseseră rostite. Cuvintele în sine erau reci, aproape banale; dar ținând seama de puținul pe care-l știa despre ea și de momentul și locul în care erau spuse, ele rămâneau pentru el o veșnică întrebare. Niciodată n-a aflat răspunsul.

Nu-i putea spune că nu era liber, că până și în mecanismul dezordonat al minții sale, ea va rămâne întotdeauna o ființă deosebită și inabordabilă, deși infinit de ademenitoare. Dar Fay n-ar fi înțeles. Nici măcar n-aștepta vreun răspuns.

Pornise din nou mașina; și în timp ce mergeau spre sud, prin parc, ea vorbea cu același glas calm și degajat, de parcă nimic personal n-ar fi intervenit între ei, și nu i-ar fi apropiat decât datele brutale ale misiunii lui.

— „Marele Boss” ar fi vrut să te păstreze. Admira modul tău de a acționa. Ultima dată când l-am văzut, mi-a spus că ar fi vrut să te convingă să te asociezi cu el. Dar ceilalți n-ar fi acceptat asta niciodată. Mi-a spus să-ncerc să-ți ușurez soarta dacă ei te prind – într-un fel spera să aibă ocazia să te atragă de partea

lui.

Opri mașina din nou pe Lexington Avenue, la întretăierea cu Str. 50.

— Unde ne-ntâlnim? îl întrebă.

El se gândi un moment. Waldorf Astoria era încă fortăreața lui secretă și nu era deloc dispus s-o dea-n vileag. Altă bază n-avea.

— Peste cât timp? tărăgăna el.

— Ar trebui să primesc vești de la tine peste un ceas jumătate, două...

Îi veni deodată o idee, pornind de la o amintire trecătoare și lipsită de importanță, despre ultima cină de care se bucurase în liniște în ziua când umblase pe Lexington Avenue, cu pălăria așezată vesel și sfidător, având în fața lui întreaga aventură.

— Sună-l pe Chris Cellini, de pe Str. 45 Est, spuse el. Probabil că n-am să fiu acolo, dar pot lăsa și pot primi mesaje. Poți să-i spui orice, e om de încredere.

— E-n regulă. Ea îi puse mâna pe umăr, întorcându-se puțin spre el. În curând o s-avem timp și pentru noi, Simon.

Fața îi era ridicată spre el, și din nou simți parfumul ei plăcut; uimitorii ochi de chihlimbar erau întunecați, buzele roșii întredeschise, cu cochetărie, în semn de acceptare și încurajare. Simon o sărută și simți cum sângele-i clocotește și cum îi pătrunde-n trup o moleșeală plăcută. Era imposibil să-și mai amintească altceva despre ea, să se mai gândească la altceva. Nu voia să-și mai amintească, să mai lupte, să mai țeasă planuri, sau să mai aspire la ceva; lăsându-se înlănțuit de vraja ei, se odihnea în sfârșit, bucurându-se de o liniște voluptoasă, mai presus de toate așteptările lui.

— *Au revoir*, spuse ea blând; și el se pomeni afară

din mașină, stând pe trotuar, uitându-se după mașina care se pierdea silențios în întuneric și minunându-se de el însuși; pe buze îi rămăsese parfumul buzelor ei, iar în inimă o umbră de spaimă.

Junghiul din umăr și sfârșeala înfiorătoare a trupului îl readuseră la realitate. Se întoarse și se îndreptă agale spre intrarea apartamentelor particulare ale hotelului Waldorf.

„Ei, până dimineață o să-l întâlnesc pe „Marele Boss”, și cu asta se va termina”, își spuse-n sinea lui. Dar știa că asta era doar începutul.

Urcă în liftul particular, aprinzându-și încă o țigară. Îl mai lăsase amărâta din mâna dreaptă; își mișcă ușor degetele ca să se asigure că le poate mișca, dar încă n-aveau destulă putere. Îl duru foarte tare când își mișcă brațul, în general, ar fi trebuit să se considere fericit că mai e încă în viață, dar simțea în el un gol în locul vitalității pe care o pierduse, și asta-l cam supăra. Întotdeauna disprețuise oboseala și slăbiciunea, sub toate formele lor, încât pentru el era enervant să se simtă neputincios – mai ales acum. Era îmbufnat ca un copil bolnav, fără să știe de ce; până în clipa când focul tras de Maxie la întâmplare își găsisse ținta, „Sfântul” nu-și imaginase, niciodată în mod serios că sănătatea lui viguroasă n-ar fi în stare să respingă orice atac la fel de ușor cum ar combate amețea după un chef strașnic. Își spuse că dacă-n rest ar fi fost normal, dacă ar fi avut surplusul lui obișnuit de energie și încredere optimistă, nici măcar strania vrajă a lui Fay Edwards nu l-ar fi putut tulbura. Dar știa că nu-i adevărat.

Când se strecură înăuntru, găsi toate luminile din apartament aprinse și deodată își dădu seama că lipsise mult timp. Valeross probabil că nu spera să-l

mai vadă viu, se gândea el, cu un vag surâs sinistru pe buze; întrucât nu se auzi niciun glas amabil, familiar urându-i bun venit, conchise că bătrânul obosise tot așteptând și moțăia peste cartea lui. Străbătu sprinten camera și împinse ușa salonului. Și acolo erau luminile aprinse, dar abia după ce trecu pragul își dădu seama că niciuna dintre cele două persoane care se ridicară să-l întâmpine nu era Valeross.

Se opri brusc; și mâna lui se-ndreptă instinctiv spre comutator. Până atunci nu-și dăduse seama cu adevărat cât de obosit era și câtă vitalitate pierduse. Mușchii lui răspundeau încet și greoi, și o durere ascuțită în umăr îi opri mișcarea la jumătate, confirmându-i definitiv eșecul.

— Te sfătuiesc să nu mai încerci, fiule, îl avertiză aspru cel mai solid dintre cei doi; și Simon Templar privi în țeava unui Colt de profesionist și înțelese că nu va mai avea niciodată ocazia să audă un sfat atât de demn de a fi urmat.

CAPITOLUL VIII

ÎN CARE FAY EDWARDS ÎȘI ȚINE CUVÂNTUL; IAR SIMON TEMPLAR ÎȘI PREDĂ ARMA

1

— Vai, vai, vai, exclamă „Sfântul” și rămase surprins când își auzi glasul răgușit. Ia uită-te ce surpriză plăcută! Se încruntă către unul din scaunele goale. Dar ce-ați făcut cu Willis?

— La cine te referi? Întrebă vigilant individul solid. „Sfântul” zâmbi.

— Iertați-mă, își ceru el amabil scuze. Pentru o clipă am crezut că sunteți Stan și Bran. Nu face nimic. Ce exprimă un nume? Pot face ceva pentru dumneavoastră, sau hotelul a dat faliment și dumneavoastră sunteți doar portăreii?

Cei doi se priviră o clipă, și descoperiră că aveau același gând. Individul mai scund îi dădu glas, neștiind că un anume Heimie Felder i-o luase înainte cu câteva ceasuri bune.

— E nebun, afirmă el hotărât. Asta e. Hai să-l aranjăm!

Simon Templar se sprijini de ușă și-i privi îngăduitor.

Opinia pe care individul mai scund o exprimase cu această admirabilă economie de cuvinte nu-i stârnise deloc dușmănia – o auzise atât de des în ultimul timp

încât se obișnuise. Și începuse să se-ntrebe în sinea lui dacă nu cumva conținea un sâmbure de adevăr. Intrarea lui în cameră fusese una din cele mai neatente și mai ridicole manevre pe care le executase vreodată, și tentativa inutilă de a ajunge la comutator îl făcea încă să se simtă jenat când se gândea la ea. Pare-se că începea rapid să se ramolească...

Îi studie cu mare atenție pe cei doi indivizi. Îi clasificase, pentru a se descurca pe moment, drept „cel înalt” și „cel scund”; dar de fapt nu prea era mare deosebire între ei – era ca și cum ai fi făcut o comparație între dimensiunile unui rinocer și cele ale unui hipopotam. Cel „scund” se înălța până la 1,90 m și trebuie să fi cântărit aproximativ vreo sută treizeci de kilograme; celălalt, ar fi suficient să spunem, era cu mult mai mare. Luați împreună, se rezumau la unul din cele mai indezirabile comitete de primire pe care și-l putea închipui „Sfântul” în clipa aceea.

Individul mai solid se ridică greoi, înconjură masa ce se afla între ei și avansă spre „Sfântul”. Împungându-l în talie cu Coltul lui de profesionist, făcu o percheziție rapidă și eficientă în buzunarele lui Simon și găsi pistolul care aparținuse răposatului și regretatului Joe. Îl aruncă în spate către tovarășul său și își puse deoparte propria armă.

— la zi, scrâșni el. Cum te cheamă?

— Mi se spune Narcisă, răspunse „Sfântul” delicat. Dar pe voi?

Sprâncenele tipului solid se împreunară și privirea i se înăspri, cu dușmănie.

— Ascultă, prostule, mârâi el, știi tu cine suntem!

— Nu știi, răspunse „Sfântul” calm. N-am fost prezentați. Am încercat să ghicesc, dar se pare că m-am înșelat. Poate vreți să-mi spuneți.

— Eu mă numesc Kestry, se recomandă în silă cel solid, iar acesta este detectivul Bonacci. Suntem de la poliție. Ești satisfăcut?

Simon încuviință din cap. Era mai mult decât satisfăcut. Se gândise la asta încă de când pistolul tipului solid, care era ațintit asupra lui, nu se descărcase omorându-l pe loc, fără jenă, așa cum probabil s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi aflat în mâna vreunuia din banda lui Kuhimann sau a lui Ualino. Dimensiunile standard ale celor doi, greutatea pantofilor și nota dominantă a ținutei lor, îl ajutase să tragă concluzia, dar voia să fie sigur.

— Drăguț din partea voastră că ați trecut pe aici, spuse el încetisor. Probabil ați primit mesajul meu.

— Ce mesaj?

— Mesajul prin care vă rugam să treceți pe aici.

Ochii lui Kestry se îngustară.

— *Tu* mi-ai lăsat vorbă?

— Sigur! Eu eram cam ocupat la ora aceea, dar am rugat pe altcineva.

Detectivul își umflă pieptul uriaș.

— Interesant, nu? Și pentru ce voiai să mă vezi?

Mintea „Sfântului” lucra repede. Deci se primise într-adevăr un mesaj... măcar atât aflase, trăgând de timp. Se-ntrebă cine l-ar fi putut trăda? Fay Edwards? Ea nu știa nimic. Șoferul de taxi pe care-l interesase atât de mult persoana lui în ziua când murise Papulos? Nu vedea cum ar fi putut fi urmărit...

— De ce-ai vrut să mă vezi? repetă Kestry.

— M-am gândit că ți-ar face plăcere s-auzi noutăți despre „Marele Boss”.

— Zău? spuse detectivul, aproape binevoitor; apoi expresia feței i se schimbă ca o formă de argilă stricată cu mâna. Atunci, mincinos nenorocit, urlă el

deodată, de ce tipul care a telefonat pentru tine a spus: „Aici «Marele Boss»... Îl găsiți pe «Sfântul» într-unul din apartamentele hotelului Waldorf Astoria, ocupat de un oarecare domn Valeross... Mă calcă pe nervi de prea mult timp”?

Simon Templar inspiră și expiră cu un oftat lung.

— Nu știu. Poate că băuse prea mult. Acum, dacă stau să mă gândesc, era cam cherchelit...

— Cred și eu că nu pricepi, spuse răutăcios Kestry, cu o satisfacție gâlcevitoare. Cercetase fața „Sfântului” de aproape, și Simon văzu cum prin mintea lui trec una după alta suspiciunea și apoi confirmarea ei. Știu cine ești. Ești „Sfântul”!

Simon se înclină. Dacă ar fi avut ocazia să se studieze într-o oglindă și să descopere ravagiile pe care le făcuseră asupra înfățișării lui încercările nopții, l-ar fi surprins mai puțin faptul că detectivului îi trebuise atâta timp ca să-l identifice.

— Felicitări, frate; murmură el. Ați făcut o treabă bună! Probabil că tocmai faceți exerciții de urmărire a oamenilor. Ia să vedem... ce să vă mai dau ca să vă jucăți?... Aveam în baie câteva indicii destul de bine păstrate, dar s-au scurs pe țeava de evacuare sâmbătă noaptea...

— Ascultă aici, prostule, îl întrerupse detectivul cu curaj. Te-ai distrat destul, de acum încolo mă țin eu de glume. Dacă faci pe tâmpitul, o să te dezvăț repede de asta! Așa că cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să vorbești până nu mă înfurii. Ai priceput?

„Sfântul” făcu semn că a înțeles. Ochii îi erau încă strălucitori, comportarea lui era calmă și degajată ca întotdeauna; dar deasupra lui atârna, ca un giulgiu, senzația înfrângerii definitive. Oare acesta să fi fost

finalul aventurii și sfârșitul „Sfântului”? Îi era deci sortit să fie târât mișelește într-o celulă și să fie lăsat acolo ca un tigru în cușcă, în timp ce pe patru continente oamenii care se temuseră de faptele lui vor citi despre prăbușirea lui și se vor bucura că au fost salvați? Nu putea crede că o să se termine în felul acesta; dar își dădu seama că de câteva ceasuri juca un joc deja pierdut. Totuși, când vorbi din nou, în glasul său nu se simți nicio notă de disperare sau de slăbiciune.

— Cam cât vrei să afli? Îl întrebă el cu blândețe.

— Totul, ripostă Kestry. Unde-i tipul ăsta... Valeross?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse „Sfântul” cu sinceritate.

Înainte de a-și da seama ce se-ntâmplă, pumnul mare al lui Kestry se încleștase, își luase avânt, și îl pocnise în față. Lovitura îl lipi iar de ușă făcându-l să-și simtă creierul zbârnâind.

— Unde-l găsesc pe Valeross?

— Nu știu, spuse „Sfântul”, cu sclipiri de oțel în priviri. Ultima oară când l-am văzut ocupa o cușcă particulară în casa maimuțelor de la Grădina zoologică din Bronx, deghizat în chip de detectiv la pensie.

Pumnul lui Kestry izbi din nou tare, cu dușmănie și „Sfântul” se clătină și se prinse de marginea ușii ca să nu cadă.

— Unde-i Valeross?

Simon clătină din cap fără să scoată o vorbă. N-avea putere în genunchi, și se simțea buimac și amețit. Nu-și imaginase niciodată că va fi lovit cu atâta forță.

Ochii de cremene ai lui Kestry erau fixați asupra lui

fără milă.

— Crezi că n-ai să vorbești, nu?

— Sunt destul de pretențios în privința persoanelor cu care discut, maimuțoi umflat ce ești, mârâi „Sfântul” bălăbănindu-se. Dacă așa crezi tu că-i jocul de-a detectivii, nu mă mir că ești o hahaleră.

Albul ochilor lui Kestry se înroși.

— Oricum, am pus mâna pe tine, scrâșni el și-și roti din nou pumnul, proiectându-l pe „Sfântul” într-o bibliotecă.

Îl prinse pe Simon de reverele hainei cu una din mâinile lui imense și-l ridică iar. În timp ce făcea asta, păru să observe pentru prima oară că una din mânecile hainei atârna goală. Îi trase mâneca de pe umărul drept și văzu petele uscate, de culoare roșu închis, de pe cămașa lui.

— Unde te-ai procopsit? lătră el.

— M-a mușcat un păduche. Acum, dacă stau să mă gândesc cred că era rudă cu tine.

Kestry îl înșfăcă de încheietură și-i răsuci cu îndemânare brațul la spate. Detectivul avea o forță fantastică în mâini. „Sfântul” simți o durere cumplită în umărul rănit, de parcă l-ar fi ars cu fierul roșu, și peste ochi i se puse un fel de ceață. Știa că nu va mai putea rezista mult timp, chiar dacă n-avea nimic de spus. Dar folosind metodele medievale ale interogatoriului cu tortură, îl vor bate și-l vor chinui până-și va pierde cunoștința, ca să-și satisfacă ambiția de a fi confirmați drept urmași spirituali ai lui Sherlock Holmes.

Și atunci, prin vârtoarea multor ape care-i asurzea parcă urechile, auzi sunetul ascuțit, stingher al unei sonerii, și strânsoarea de pe braț slăbi.

— Vezi cine e, Dan, ordonă Kestry.

Bonacci încuviință din cap și ieși. Kestry continua să-l țină de braț pe „Sfântul”, gata să-și reia distracția îndată ce va scăpa de prezența inoportună, dar ochii lui pândeau ușa.

Cel care sunase era inspectorul Fernack.

Intră și rămase-n picioare, împingându-și pălăria spre ceafă, și cuprinse scena cu ochii lui cenușii, aspri și vigilenți. Chipul săpat în piatră nu exprima nici entuziasm, nici surpriză; umerii săi masivi erau imenși ca un munte.

— Ce-nseamnă asta? întrebă el.

— L-am prins pe „Sfântul”, răspunse Kestry victorios. Celălalt individ – Valeross – nu-i aici, dar ticălosul ăsta o să-mi spună în curând unde să-l caut. Tocmai voiam să-l iau la-ntrebări...

— Ce dracu spui? Începu brusc să urle Fernack, cu un glas care întrecea până și mugetul de taur al subordonatului său. Idiot nenorocit! Cine ți-a spus să faci așa ceva? De unde ți-a venit ideea asta?

Kestry simți un nod în gât, de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Bine, șefule, dar ce vezi rău aici? Prostănacul ăsta nu voia să priceapă; face pe deșteptul de parcă noi ne ținem de joacă – și nu voiam să mai pierd timpul și cu prinderea lui Valeross...

— Deci atâta ai învățat la Academia de poliție? îl întrerupse Fernack brutal. Întotdeauna m-am întrebat la ce folosește instituția asta. A fost o idee grozavă, Kestry. Continuă! Răcolește tot hotelul! Trezește-i pe toți clienții și adună lume afară! Bonacci poate să anunțe presa și s-aducă niște reporteri care să privească în timp ce voi acționați. Șeful va fi teribil de încântat. Probabil că-și va da demisia ca să te lase-n locul lui.

Kestry îi dădu drumul „Sfântului” și se retrase. Simon nu mai văzuse așa ceva. Uriașul bătaș fanfaron se transformase în câteva minute în cea mai comică imagine a unui școlar care a fost prins furând mere. Kestry pur și simplu se făcuse mic.

— Voiam doar să fac economie de timp, șefule, imploră el.

— Du-te afară și fă rost de un taxi. Ordonă Fernack scurt. Îl aduc eu jos pe „Sfântul”. După aia te poți duce acasă. Bonacci, tu stai aici și așteaptă-l pe Valeross până vine...

Simon îl admirase și înainte pe Fernack, dar nu apreciasse niciodată atât de mult puterea dominatoare a caracterului său. Fernack trona literalmente asupra scenei ca un zeu, dând directive scurte și precise care aveau efectul unor lovituri de tun. În mai puțin de un minut de la intrarea lui în cameră, o curățise atât de eficace, de parcă ar fi măturat-o cu un îmblăciu uriaș. Kestry aproape că se făcu nevăzut, evaporându-se din apartament de parcă nu mai voia să-l revadă. Bonacci, care se retrăsese într-un ungher obscur, se lăsă într-un scaun sperând parcă să-l înghită complet până va trece furtuna. Fernack domina amenințător situația ca un vulcan, și în privirea lui înghețată era o licărire care insinua că nu l-ar fi deranjat să mai fi avut de distrus încă vreo șase pigmei.

Îl studie pe „Sfântul” cu mare atenție, observând urmele pe care i le lăsase Kestry. Privirii ascuțite a detectivului nu-i scăpă nimic, dar pe chipul său onest și dur nu apăru nicio reacție. De la bun început nu dăduse niciun semn de recunoaștere; și Simon, acceptând indicația lui, se arătă la fel de nepăsător.

— Hai, mormăi Fernack.

Îl luă pe „Sfântul” de brațul sănătos și-l conduse la

lift. Coborâra în tăcere și-l găsiră pe Kestry așteptând timid cu un taxi. Fernack îl împinse înăuntru și se-ntoarse spre ajutorul său.

— Poți să vii cu noi.

Călătoriră până-n centru în aceeași atmosferă de încordare tăcută. Muțenia lui Kestry exprima mahnire și implorare, dar și o înțeleaptă retragere în umbră; Fernack se abținea să vorbească pentru că așa voia el – dădea dovadă de o splendidă nepăsare față de motivele care puteau fi atribuite tăcerii sale. Simon se-ntreba ce se petrecea în mintea de fier a detectivului. Fernack îi oferise o dată o șansă, chiar i se confesase teoretic, în semn de simpatie; dar lucrurile depășiseră stadiul în care prejudecățile fiecăruia le mai putea dicta cursul. Lui Simon i se păruse că distinge o notă personală de înflăcărare în intensitatea zbieretelor pe care Fernack i le adresase lui Kestry, dar chiar și asta însemna prea puțin. „Sfântul” dăduse mult de furcă orașului New York începând din noaptea când discutase cu Fernack în Central Park, și respecta prea mult onestitatea grosolană a acestuia pentru a se gândi să apeleze la el personal. Cărțile stăteau așa cum căzuseră.

„Sfântului” nu-i mai păsa de nimic. Imensa istovire care-l cuprinsese îl adusese până la limita unde nu mai putea face nimic altceva decât s-aștepte cu o încăpățănare fățișă tot ceea ce îi pregătea soarta. Dacă trebuia să se prăbușească, se va prăbuși așa cum trăise, cu o glumă și un zâmbet; dar puterea de luptă îl părăsise. Își mobilizase toate resursele interioare pentru a accepta la nesfârșit durerea și oboseala. Nu voia decât să se odihnească. Abia dacă observă ordinul scurt al lui Fernack, care întoarse taxiul către Washington Square; când se opri și

portiera se deschise, „Sfântul” coborî apatic și fu surprins să descopere-că nu se află în Center Street.

Fernack coborî după el și se-ntoarse spre Kestry.

— Asta-i locuința mea, îi explică el. Aici am să stau de vorbă cu „Sfântul”. Poți pleca. Îmi raportezi mâine dimineață. Noapte bună.

Îl luă din nou pe Simon de braț și-l conduse în casă, lăsându-l pe stupefiatul Kestry să-și găsească singur explicații. Apartamentul lui Fernack era la nivelul străzii, în spate – Simon se cam miră când descoperi că are un living-room confortabil, luminos, cu câteva gravuri bune pe pereți și etajere pline cu cărți, care păreau să fi fost citite.

— Niciodată nu ești prea bătrân ca să-nveți, spuse Fernack, căruia nu-i scăpa nimic. Am încercat să aflu și eu câte ceva despre grecii ăștia. Ai auzit de Euripide? Pronunța *Iuripide*. L-am întrebat pe un grec care ține un birt pe Mott Street, și n-auzise de el; dar vânzătorul de la librărie mi-a spus că a fost un tip mare. Își aruncă pălăria pe un scaun și ridică o sticlă. Bei ceva?

— Aș cam bea, răspunse „Sfântul” cu un zâmbet strâmb.

Fernack turnă și-i dădu paharul. Era o porție generoasă. Îl lăsa pe Simon să-nghită o parte din ea, își aprinse o țigară, apoi scuiă în scuiătoarea plasată aiurea lângă cămin.

— Ești un prost, fir-ai să fii, izbucni el dintr-odată.

— Toți suntem, zise „Sfântul” neputincios.

— Vreau să spun că tu ești mai prost decât toți. Am discutat cu tine o dată. Știi despre ce e vorba. Știi ce-ar trebui să fac acum.

— Să scoți la vedere bătrâna crosă de baseball și bastonul de cauciuc, bănuiesc, răspunse „Sfântul”

furios. M-am documentat în privința asta. Am avut de-a face cu domnul Kestry al dumitale. Trebuie să fie cea mai grozavă invenție având în vedere că înlocuiește inteligența și un număr apreciabil de formalități.

— La noi se folosește, spuse Fernack tranșant. Am descoperit că dă rezultate foarte bune. Numai că sunt proști care nu știu când trebuie folosit și când îți pierzi vremea folosindu-l. Nu-i asta problema. Pentru altceva te-am adus aici. De când am vorbit noi și până acum, te-a agitat ceva... Cât de aproape ești de „Marele Boss”?

Întrebarea explodează ca o împușcătură, direct, fără artificii, și după modul în care fusese pusă, Simon își dădu seama că se terminase cu vorbele ocolite și cu gluma.

— Eram al naibii de aproape când am nimerit în brațele iubitoare ale lui Kestry. De fapt, cam peste un ceas urma să primesc un mesaj care trebuia să mă ducă direct la el.

Fernack încuviință din cap. Ochii lui cenușii și agili erau fixați permanent pe chipul „Sfântului”.

— Nu te-ntreb cum ai făcut sau cine-ți trimite mesajul. Acționezi rapid. Ești inteligent. E ciudat că un mic glonte poate doborî un individ ca tine.

Își băgă mâna în buzunarul de la șold, ca și cum ultima propoziție îi sugerase o idee care necesita o explicație, și scoase un pistol cu mâner de sidef. Îl jucă în palmă.

— Pistoalele au mare importanță în treaba asta. Dacă n-ai fi fost atins de glonte de unul pistol, ai fi putut scăpa de Kestry și Bonacci. N-aș zice că nu ești în stare. Dacă ai avea pistolul ăsta acum, ai putea scăpa de mine. Lăsa revolverul neglijent pe masă și

se uită fix la el. Ar fi o lovitură destul de grea pentru mine.

Simon privi arma, de la câțiva metri, și se cufundă mai adânc în scaun. Mai luă o înghițitură din pahar.

— Nu te juca de-a șoarecele și pisica, Fernack. Nu-i demn de tine.

— Ar fi o lovitură, insistă Fernack, de parcă n-auzise intervenția lui. Mai ales după ce l-am adus pe Kestry până la ușă și pe urmă l-am trimis acasă. Nu prea aș avea ce alibi să inventez. Nu trebuia să vorbesc cu tine în propria mea casă, fără ca măcar să pun un agent să aștepte în hol în caz că-mi dai de furcă; puteam foarte bine să te duc la orice post de poliție din oraș, sau direct în Centre Street. Dacă ceva merge prost, o să trebuiască să răspund la o groază de-ntrebări, și Kestry n-o să m-ajute. Probabil că se simte jignit fiindcă am zbierat la el la Waldorf. Ar avea o satisfacție grozavă dacă aș face o boroboacă și astfel mi-ar putea râde în nas. Da, ar fi o lovitură grea pentru mine dacă ai șterge-o, „Sfântule“...

Se scărpină o clipă gânditor în bărbie, apoi se-ntoarse și se-ndreptă greoi spre celălalt capăt al camerei, unde se afla o măsuță pe care trona o cutie de trabucuri ieftine. Privirea „Sfântului“ era ținută, cu o stranie fascinație, asupra revolverului cu mâner de sidef. Zăcea impunător și solitar exact în mijlocul mesei goale – dacă se ridica, „Sfântul“ putea s-ajungă la el dintr-un pas – iar Fernack nici măcar nu-l privea. Era tot întors cu spatele, absorbit să scotocească prin cutia cu trabuce.

— Pe de altă parte, continuă să mormăie distrat cu glasul lui profund, n-ar afla nimeni până mâine dimineață. Și multe se pot întâmpla în câteva ceasuri. Ia-l de pildă pe „Marele Boss“. E un tip care e căutat

în orașul ăsta mai aprig decât tine. Ar fi o zi mare pentru copoiul care l-ar prinde. Am impresia că nici politicienii nu-l mai pot salva – pentru că el este omul care-i conduce, și dacă ar fi arestat, ei ar rămâne ca un șarpe fără cap. Se apropie alegerile municipale și vechiul public american are obiceiul să se trezească uneori, când e stârnit ca lumea. Da' – dacă te-aș pierde pe tine, dar l-aș căpăta în loc pe „Marele Boss”! – Kestry s-ar gândi bine înainte de a râde...

Fernack găsisese trabucul după care cotrobăia. Sentoarse pe jumătate și mușcându-i capătul, îl scuipă printre dinți. Apoi se uită după chibrituri.

— Da, repetă el gânditor, îmi asum o mare răspundere cu un individ ca tine.

Simon își dresese glasul. Era teribil de dificil să vorbească distinct.

— Să zicem că s-ar întâmpla toate astea, să zicem că l-ai prinde pe „Marele Boss”, spuse el sacadat. Nimeni nu l-a văzut vreodată. Nimeni n-ar putea dovedi nimic. Cu ce te-ar ajuta asta?

— N-am nevoie de dovezi, răspunse Fernack cu o evidentă aroganță și certitudine, mai îngrozitoare decât tot ceea ce auzise „Sfântul” până atunci. Dacă unul ca tine, de pildă, mi-ar preda un tip și-ar spune că e „Marele Boss” – aș avea dovada. Asta nu înțelegi tu despre interogatoriul cu tortură. Când știi că ai dreptate, o mărturie completă îți folosește mai mult decât oricâte dovezi pe care avocații le pot răstălmăci în toate felurile. N-avea grijă. O să am dovezi.

Simon goli paharul. Țigara i se stinsese fără să observe – o azvârli și aprinse alta. Îl cuprinse un val de căldură. Alungând insuportabila oboseală care-i paraliza membrele, înăbușind durerea. Era poate efectul coniacului lui Fernack sau raza de speranță

care se stinsese de mult. Aceeași răgușeală neobișnuită îi bloca încă gâtul.

Dar îi revenise dorința de luptă. Speranța și curajul, puterea și gloria, se strecurau din nou prin venele lui într-un șuvoi năvalnic care înlătura din cale sentimentul înfrângerii și al descurajării. În urechi îi răsună sunet de trompete, slab și îndepărtat – poate că nimeni, în afară de el, nu va ști vreodată cât era de slab și îndepărtat. Dar exista. Și chiar dacă tonul era mai grav, mai puțin puternic și sclipitor decât fusese până atunci, numai „Sfântul” știa cât de mult însemna asta.

Se ridică și întinse mâna după pistol. Nici măcar în clipa aceea nu-i venea să creadă că-l putea atinge – că nu se va evapora îndată ce degetele vor ajunge la un milimetru de el – o himeră ironică, zămislire a oboselii și disperării provocată de anormala excitare nervoasă. Probabil că era legată de el o sfoară – și astfel îi va fi smucit brusc din mână, în timp ce detectivul va râde batjocoritor și sadic... Dar Fernack nici nu se uita la el. Se întorsese din nou, și-și făcea de lucru cu o cutie de chibrituri de parcă uitase pentru ce le luase.

Simon atinse pistolul. Oțelul era cald încă de la buzunarul lui Fernack. Înconjură cu degetele patul pistolului și le strânse în jurul formelor sale solide; se potrivea minunat în mâna lui. Îl cântări o clipă, simțindu-i greutatea splendid echilibrată în mușchii brațului; apoi îl băgă în buzunar.

— Ai grijă de el, spuse Fernack aprinzând chibritul. Țin destul de mult la pistolul ăsta.

— Mulțumesc, Fernack. Am să-ți dau de veste pe la nouă jumătate... cu sau fără „Marele Boss”.

— Ar fi bine să te speli și să te aranjezi puțin, și să-

ți pui haina ca lumea înainte de a pleca. Îl sfătui Fernack degajat. Așa cum arăți acum, orice copoi prost te-ar lua la ochi.

După zece minute, Simon Templar părăsi casa. Fernack nici măcar nu se uită după el când ieși.

2

La câteva minute după ce Simon sună, de după grilajul ușii de la parter apăru însuși Chris Cellini. Îl recunosc pe „Sfântul” aproape imediat și-l lăasă să intre. În ciuda orei târzii, glasul lui puternic era la fel de cald și primitiv ca întotdeauna.

— Intră, Simon! Sper că nu vrei o friptură, dar poți să bei ceva.

O luă înainte spre bucătărie, dar în coridor Simon ezită.

— Mai e cineva aici?

Chris clătină din cap.

— Nimeni în afară de noi. Băieții au plecat adineauri - am stat târziu astă-noapte. Altfel mă găseai în pat.

Îl instalează pe „Sfântul” la masa mare din mijloc, pătată de resturile ospățului din seara aceea, și aduse o sticlă și câteva pahare curate. Ochii lui căprui, ageri, observă paloarea feței lui Simon, urmele de pe cămașă care răzbăteau dincolo de marginea hainei, și imobilitatea brațului drept.

— Ai fost la război, Simon. Te-a văzut un doctor? Te simți bine?

— Da, mă simt bine, răspunse „Sfântul” laconic.

Chris îl mai privi o clipă îngrijorat, apoi râsul lui obișnuit, plin, izbucni din nou în cascade - un râs bogat, fără noimă, contagios, expresie grăitoare a

personalității sale însoțite. Dacă-n momentul acela avea și o notă de artificialitate, Simon îi înțelege sensul.

— la ascultă, o să dai de dracu' zilele astea și va trebui să vin la înmormântarea ta. Ultima oară când am fost la o înmormântare era a unui om care murise de băutură. Îmi amintesc că acum câțiva ani...

Pălăvrăgi fără șir timp de aproape un ceas, și Simon se bucura nespun că e scutit de orice efort. După un timp, urmărind mersul lent al limbilor ceasului de pe perete, lui Simon i se încețoșă privirea; clinchetul brusc al soneriei de pe culoar îl făcu să tresară. Dădu pe gât repede restul băuturii.

— Cred că-i pentru mine, spuse el.

Chris încuviință din cap și „Sfântul” ieși afară și ridică receptorul.

— Alo, spuse o voce groasă, masculină. Tu ești, Mabel?

— Nu, nu-i Mabel, răspunse „Sfântul” cu răutate. Și sper să-nfigă un cuțit în tine când ai s-o găsești.

La celălalt capăt al firului, în Brooklyn, dezamăgitul domn Bungstatter puse bombănind receptorul la loc, apoi se uită chiorâș, cu ochii împăienjeniți la cifrele jucăuse de pe discul telefonului și se înfipse din nou în ele cu încăpățănare.

„Sfântul” se-ntoarse în bucătărie și dădu anevoie din umeri ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Chris. Chris păstră tăcere câteva clipe, apoi continuă să trăncăneasă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Peste zece minute, telefonul sună din nou.

Simon își aprinse o altă țigară ca să-și calmeze nervii - îl surprindea cât de tare fuseseră zdruncinați.

— Simon? Aici Fay.

Inima „Sfântului” tresăltă și mâna i se strânse pe

receptor; îl apăsă tare pe ureche de parcă-i era teamă să nu piardă vreun cuvânt. Nu era nevoie să spună cine e - modulațiile glasului ei îi vor răsună în memorie tot restul vieții.

— Da. Ce vești ai?

— Deocamdată n-am reușit să dau de el. Am încercat toate căile obișnuite. Mai încerc. Pare-se că nu-i aici. Poate oricând primi unul din mesajele mele, sau poate-ncerca el să ia legătura cu mine din proprie inițiativă. Nu știu. Încerc toată noaptea, dacă va fi nevoie. Unde te găesc?

— Rămân aici.

— Nu te poți odihni puțin? Întrebă ea - și el își dădu seama că niciodată, niciodată nu va mai auzi un glas atât de dulce și de ademenitor.

— Dacă nu-l găsim până dimineață, spuse el cu blândețe, voi avea tot timpul să mă odihnesc.

Se-ntoarse încet în bucătărie. Chris aruncă o privire spre chipul lui și se ridică.

— E un pat pentru tine sus, Simon. De ce nu te-ntinzi un pic?

Simon făcu un gest cu mâinile.

— Și cine o să răspundă la telefon?

— O să-l aud eu, îl asigură Chris convingător. Cel mai mic zgomot mă trezește. N-avea grijă. Cum sună telefonul, te chem.

„Sfântul” ezita. Era groaznic de obosit și nu avea niciun rost să-și irosească firavele forțe de care mai dispunea. El personal nu putea face nimic până ce nu primea mesajul vital de la Fay Edwards. Neputința și pasivitatea inutilă îl înnebuneau, dar asta era situația. Odihna i-ar limpezi mintea, i-ar restabili o parte din forțe, i-ar îmbroșta creierul și nervii ca să nu mai rateze și ultima șansă așa cum ratase atâtea în

ultimul timp. Apoi, la sfârșit, totul va depinde de iuțimea și judecata lui; știa că, dacă va da greș, va trebui să se-ntoarcă la Fernack ca să se socotească după același cod care îi oferise această unică posibilitate de a lupta...

Înainte de a mai apuca să protesteze, din instinct, fusese deja împins sus, haina îi fusese luată, cravata desfăcută. Somnul îl cuprinse imediat ce se-ntinse-n pat. Oboseala atinsese limita la care nici măcar creierul său, care funcționa ca o morișcă amețitoare, nu mai putea stăvili pâcla care se așternea binevenită peste el.

Când se trezi era o strălucitoare dimineață new-york-eză, cu un cer translucid, și Chris stătea-n picioare lângă pat.

— Te caută la telefon, Simon.

„Sfântul” făcu un semn din cap și se uită la ceas. Era aproape opt. Se rostogoli jos din pat, își dădu pe spate părul ciufulit și făcând acest gest își simți fruntea arzând. Umărul era înțepenit, și-l durea. Totuși se simțea mai bine și mai puternic după ce dormise.

— După ce termini te așteaptă cafeaua și micul dejun, - îi spuse Chris.

Simon zâmbi și începu să coboare, poticnindu-se, scările spre telefon.

— Îmi pare bine că te-ai odihnit, spuse glasul fetei.

„Sfântul” își simțea palpitațiile ritmice ale inimii pulsând sub coaste. Gura-i era uscată și fierbinte și în stomac i se făcea iarăși un gol.

— Mi-a făcut bine. Dă-mi o ocazie să mă bat, și-am să ies învingător. Ce-ai aflat, Fay?

— Poți fi la Banca Națională Vandrick de pe bulevardul V la ora nouă? Cred că vei găsi ceea ce

cauți.

Timp de o secundă inima păru să i se oprească-n loc.

— Am să fiu acolo, o asigură el.

— A trebuit să abandonez mașina, continuă ea. Începând de azi-noapte o caută prea mulți copoi. Poți găsi alta?

— Văd eu ce fac.

— *Au revoir*, Simon, șopti ea; el puse la loc receptorul și se duse spre bucătărie, începând o nouă zi.

Simți aroma plăcută și pătrunzătoare a micului dejun. Pe masă se afla un ibric cu cafea fierbinte, iar Chris prăjea ouă cu slănină pe soba mare de gătit. Ușa dinspre curtea din dos era deschisă și prin ea pătrundea mireasma proaspătă și înviorătoare a Atlanticului, alungând mirosul stătut de mucegai, de fum și de vin. Simon simți o foame de lup.

Se bărbieri cu briciul lui Chris, neîndemânatic, cu stânga, și se spală la chiuvetă. Contactul cu apa rece îl învioră, risipind oboseala și moleșeala care-l învăluiau ca o pânză de păianjen. Încă nu murise. Era inevitabil ca organismul lui să înceapă să se refacă, dar procesul era gradat, din cauza ritmului înfiorător la care fusese supus; rezistența fizicului său superb și sănătatea viguroasă înclinaseră din nou balanța norocului în favoarea lui. Vaga senzație de vid din cap, consecință a extenuării și a febrei, nu mai era decât o ușoară jenă. Mâncă enorm, gândindu-se cum să facă rost de mașina pe care o ceruse Fay Edwards; și deodată un nume și un număr răsăriră din cotloanele întunecate ale memoriei – numele și numărul șoferului de taxi guraliv care-l luase de pe „frontul de la Waterloo” al domnului Papulos. Se

ridică și se duse la telefon, și recunoscă că a avut noroc găsim-l pe om la masă.

— Aici „Sfântul”, Sebastian. N-ai spus tu să te sun dacă am vreo treabă cu tine?

Auzi exclamația de uimire a șoferului, apoi răspunsul lui entuziast.

— Sigur! Orice dorești, amice. Câte parale?

— De două ori cât ceri tu, răspunse „Sfântul” succint. Ne întâlnim la colțul dintre Lexington și Str. 44 peste cinsprezece minute.

Închise și se-ntoarse să-și termine cafeaua și țigara. Știa că risca - ipoteza că șoferul contribuise la trădarea ascunzătorii lui de la Waldorf Astoria nu era complet eliminată și, în orice caz, perspectiva unei recompense substanțiale putea constitui o tentație pentru trădare - dar în momentul acela era singura soluție.

Fără îndoială că trăsăturile feței lui Simon erau severe când îi spuse la revedere lui Chris și o porni pe Str. 45 spre bulevardul Lexington. Mergea încet, cu mâna stângă în buzunar, cu degetele strânse preventiv pe patul revolverului lui Fernack.

Nu era nimic neobișnuit în înfățișarea lui, n-avea de ce să fie remarcat - se baza încă pe inacuratețea fotografiilor din ziare și pe miopia omului de rând, îndeobște neatent, singurele două avantaje care-i fuseseră absolut fidele de la început. Și deși ochii lui albaștri cu luciri de oțel erau ușor febrili, cercetând atent trotuarele în timp ce se-ndrepta agale spre locul de întâlnire din Str. 44, vigilența lor era la fel de neabătută.

Dar nu era nimic neobișnuit de văzut - nu se zărea niciun grup de indivizi solizi sprijiniți de stâlpii electrici sau așteptând la nesfârșit în ușile magazinelor, nicio

mașină târându-se suspect. Viața de dimineață a bulevardului Lexington continua să decurgă normal și nimeni nu se preocupa de persoana lui. Deocamdată șansele erau de partea sa. Deodată auzi un glas cunoscut care îl salută, și se opri din drum.

— Bună, amice!

„Sfântul” se uită împrejur și văzu taxiul pe care-l comandase, parcat în colț. Văzând zâmbetul larg al șoferului nu-l putea bănuși că ar fi fost un informator al poliției sau o iscoadă de-a „Marelui Boss”.

— Bagă-te repede înăuntru până nu te vede careva, amice, îl sfătui el răgușit; Simon încuviință din cap și se urcă. Șoferul se-ntoarse să continue conversația prin geamul despărțitor.

— Unde vrei să mergi de data asta?

— Banca Națională Vandrick de pe bulevardul V, îi explică „Sfântul”.

Șoferul porni motorul și scoase mașina în șuvoiul traficului.

— Doar nu-ți închipui că putem lua șandramaua aia cu numai două pistoale, spuse el îngrozit, la primul stop.

— Nu m-am gândit la așa ceva, mărturisi Simon cu blândețe.

Șoferul păru dezamăgit în ciuda scepticismului său inițial.

— Am crezut că unul ca tine ar putea face o treabă de genul ăsta dacă te-aș ajuta eu. Dar poate că nu ești încă în apele tale. Am auzit că ai fost umflat ieri noapte. Credeam că n-o să te mai văd mult timp.

— Mulți mai cred așa, murmură „Sfântul” sardonice.

Pe bulevardul V încetiniră când ajunseră cu câteva blocuri înainte de clădirea băncii Vandrick.

— Ce faci aici, amice? întrebă șoferul.

— Parchează cât poți mai aproape de intrare, îi ceru Simon. Am să aștept puțin în mașină. Dacă ies, rămâi aici și lasă motorul să meargă. Fii gata de plecare. S-ar putea să avem un pasager – am să-ți spun pe urmă mai mult.

— E-n ordine, spuse șoferul flegmatic; apoi îi veni o idee. Se lovi peste coapsă. Ei, fir-ar să fie! Credeam că glumești. E mai grozav decât să jefuiești o bancă!

— Ce anume? întrebă „Sfântul” ușor nedumerit.

— Ei drăcie! Nu mă poți păcăli de două ori. Păi, sigur! pui laba chiar pe Lowell Vandrick în persoană! Fir-ar să fie! Parcă văd ziarele. „Sebastian Lipski și «Sfântul» l-au răpit pe directorul Băncii Naționale Vandrick”. Fir-ar să fie, amice, am ghicit de la început!

Simon zâmbi și se resemnă lăsându-l pe domnul Lipski în voia visurilor sale. Ar fi fost o cruzime să-l deziluzioneze înainte de a fi fost nevoie; era ca și cum ar fi furat unui orfan o jucărie nouă.

Se lăsă pe spate, aprinzându-și mecanic o nouă țigară ce mărea numărul țigărilor fumate de el de când se știa și se uită la impunătoarele portaluri neo-asiriene ale băncii. Câțiva funcționari întârziați sosiră și intrară în grabă, introduși de un portar în livrea care închidea ușile după fiecare. Apăru un depunător vrednic care, văzând ușile închise, îl bodogăni indignat pe portar, și-ncepu să se plimbe-ncoace și-ncolo pe trotuar, mestecând capătul unui creion. Portarul își consulta ceasul cu o regularitate monotonă la fiecare jumătate de minut. Simon se molipsi de acest obicei și începu să numere secunde până la deschiderea băncii, descoperind că așteptarea asta plină de o neliniște nedefinită îl ținea încordat.

Și atunci, de undeva de aproape, răsunară primele bătăi ale orei nouă, lăsându-l pe Simon nemișcat, aproape fără suflare.

Portarul își extrase din nou ceasul, cu stoicism, verificând cu satisfacție înștiințarea orologiului, deschise ușile și le lăsă deschise, scoțându-și afară statura impunătoare. Vrednicul depunător își întrerupse plimbarea și se repezi înăuntru să-și rezolve treaba. Banca se deschisese.

Altfel, bulevardul V era neschimbat. Mai apărură câțiva depunători, intrară în bancă și plecară, cu aerul preocupat al oamenilor care poartă povara comerțului națiunii. O patrulă se învârtea prin jur, cu aerul preocupat al unui filosof care nu știe despre ce să filosofeze, dacă ar fi cazul s-o facă. Pietonii treceau în sus și-n jos, ducându-se la treburile lor misterioase. Și totuși, Simon Templar se simțea încă apăsător de sentimentul straniu al așteptării. Nu-i găsea explicația. Nici măcar n-ar fi putut spune de ce era atât de fascinat de ritualul deschiderii băncii. Din câte știa el, localul ei putea să fie doar un punct de reper convenabil pentru un loc de întâlnire, și chiar dacă era implicată clădirea în sine, mai erau sute de birouri la etajele superioare care puteau la fel de bine să-i atragă atenția; ora nouă era pur și simplu ora la care trebuia să se afle acolo, fără a-nsemna neapărat că în clipa aceea va exploda ceva cu precizia unei bombe cu ceas. Dar nu putea scăpa de sentimentul aproape melodramatic al așteptării care-l făcea să strângă mâna pe mânerul de fildeș al pistolului lui Fernack.

Și în timp ce ochii săi cercetau plini de neliniște strada, îl văzu deodată pe Valeross venind agale, și pentru o clipă uită de toate.

Leși într-o secundă din mașină și traversă drumul -

nu voia să se facă remarcat strigând de la geamul taxiului. Îl bătu pe Valeross pe umăr și bătrânul sentoarse iute. Făcu ochii mari când îl văzu pe „Sfântul”.

— A, bună, Simon! Nu știam că te scoli așa de dimineață.

— N-am obiceiul. Unde naiba ai fost?

— N-ai găsit biletul meu? Era pe polița de deasupra căminului.

Simon clătină din cap.

— Din anumite motive n-am avut prilejul să caut bilețele, spuse el. Vino în mașină să stăm de vorbă. Nu vreau să stau pe aici.

Îl înșfăcă pe Valeross de braț și-l conduse la taxi. Trăsăturile grosolane ale domnului Lipski se luminau, semn de entuziasm și-n același timp de uimire extaziată - dacă asta era răpire, era cea mai iscusită și mai simplă lovitură pe care o visase vreodată. Din păcate, Simon îi spuse s-aștepte, și-i închise-n nas geamul de comunicare.

— Unde-ai fost, Bill? repetă el.

— A trebuit să mă duc la Pittsburg și să discut cu un tip niște afaceri. Au intervenit imediat după ce-ai plecat tu, și n-am știut cum să dau de tine. Am cînat cu el și m-am întors azi-dimineață - cu avionul, dus și-ntors. Adineauri am picat.

— N-ai trecut pe la hotel?

— Nu. Nu mai aveam bani și am venit întîi pe la bancă.

Simon răsuflă adânc.

— Cel mai mare noroc din viața ta este că ai avut treabă la Pittsburg. Și al doilea mare noroc este că ai rămas fără bani în dimineața asta. Cineva ne-a turnat, Bill. Când am intrat la Waldorf azi-noapte, era plin cu

polițai, și mai așteaptă și acum un detașament, dacă nu cumva au murit de foame între timp.

Valeross se uita la el cu privirea goală.

— Polițai? repetă el. Dar cum...

— Nu știu și n-are rost să ne întrebăm. E opera „Marelui Boss”; cică ar fi spus că-l calc pe nervi. De vreme ce gorilele lui n-au reușit să se descotorosească de mine, s-a gândit probabil că ar putea încerca cu ajutorul poliției. Oricum el le plătește lefurile. Asta nu ne privește pe noi. Dar înseamnă că trebuie s-o ștergi din statul ăsta mâncând pământul.

— Și tu ce-ai să faci?

„Sfântul” zâmbi ușor.

— Cred că am s-aștept să-mi încasez milionul. Am ucis cinci din cei șase oameni ai tăi, dar nu știu dacă voi fi în stare să-l prind și pe-al șaselea.

Îi povesti lui Valeross ce se întâmplase, în propoziții concise, răsunătoare, cu o maximă și aridă economie de cuvinte. Celălalt făcu ochii și mai mari auzind de intervenția lui Fay Edwards în ultimul moment al răpirii – apoi de uciderea lui Dutch Kuhimann și, în fine, de gentilețea domnului Kestry și de uimitoarea păsuire pe care i-o acordase Fernack. Toată goana amețitoare a ultimelor ceasuri de agitație fu schițată în expresii impresioniste, lapidare, care avură efectul unei rafale de gloanțe. Și în tot acest timp privirea „Sfântului” scruta strada și trotuarele, cu degetele arcuite pe patul pistolului lui Fernack, cu toate simțurile în alertă.

— Așa că vezi c-a fost o noapte măreață, încheie el. Nu prea a rămas mare lucru din ea. Fernack probabil că se întreabă deja dacă n-am șters-o în Canada lăsându-l legat de mâini și de picioare.

— Și Fay Edwards ți-a spus că „Marele Boss” va fi

aici la nouă? îl întrebă Valeross.

— Nu chiar. M-a rugat să fiu aici la nouă – iar ea îl căuta pe „Marele Boss”. Sper că asta-nseamnă că ea știe ceva. Încă mai sper.

— E o poveste uluitoare, spuse Valeross gânditor. Știi cum o poți categorisi pe fata asta?

Simon dădu din umeri.

— Nu cred că am să pot vreodată.

— N-am să le pot înțelege niciodată pe femei. Măntreb ce va gândi „Marele Boss”. Acest creier minunat – o organizație care a angrenat cel mai mare oraș din lume în cel mai mare sindicat al gangsterilor cunoscut până acum – și o târfă care se-ndrăgostește de un aventurier poate să ducă totul de răpă.

— Încă n-a făcut-o, observă „Sfântul”.

Valeross rămase tăcut câteva clipe; apoi spuse:

— Tu ți-ai făcut datoria. Ai prins cinci din cei șase oameni de pe lista pe care ți-am dat-o. E aproape o minune că i-ai lichidat atât de repede. „Marele Boss” a fost idea ta – tu l-ai pus pe listă. Dacă dai greș – dacă te simți dator să-ți ții cuvântul și să te-ntorci la Fernack – eu nu te pot opri. Dar consider că ți-ai câștigat recompensa pe care ți-am promis-o. Aveam un milion de dolari într-un cont de restituire care te-așteaptă de când ai venit. Oricum, vreau să ți-l dau. Ți-ar putea fi de folos.

Simon șovăia. Privirea nerăbdătoare a lui Valeross era fixată asupra lui.

— Nu poți refuza, insistă el. Sunt banii mei și cred că ți se cuvin... Nimeni nu i-ar merita mai mult ca tine.

— Bine. Dar mă poți plăti în raport cu ce-am făcut. N-am reușit – de ce încerci să inventezi că am reușit?

— Cred că în privința asta eu pot judeca cel mai

bine, spuse Valeross și ieși din taxi cu un zâmbet subtil.

Simon se uită după el încruntându-se tulburat. Simțea în gură un gust neplăcut pe care nu-l observase până atunci. Deci moartea avea tarifele ei fixe, care vor fi plătite exact, prețul sângelui va fi încasat și registrul va fi închis. Să omori șase oameni pentru un milion de dolari... O sută șizeci și șase de mii, șase sute șizeci și șase de dolari și șizeci și șase de cenți de om. Nu se gândise până acum în felul acesta – primise oferta din mers, de dragul aventurii, fără a se gândi serios la câștig. Ei bine, reflectă el cu amărăciune, un om care peste câteva scurte săptămâni va fi un infractor condamnat n-avea de ce să-ncerce să se automăgulească. Se va prăbuși ca orice ucigaș plătit, ca toți ceilalți ticăloși pe care îi omorâse...

Valeross închidea portiera întorcându-se spre bancă; și în momentul acela, un alt taxi săgetă pe lângă cel în care se afla „Sfântul” și trase lângă bordură. Portiera se deschise și o femeie se dădu jos. Era Fay Edwards.

3

Simon apucă mânerul portierei și sări afară, pe trotuar. Și atunci văzu că fata nu se uita la el, ci la Valeross.

„Sfântul” nu mai trăise niciodată un asemenea moment care nu se putea compara cu nimic. Avea o senzație ciudată de contracție în partea dindărăt a genunchilor, ca atunci când stai chiar pe marginea unei prăpăstii abrupte, privind în jos prin vid, în hăul de neînchipuit; trecură câteva secunde până să-și dea

seama că nici nu mai respiră. Când își aerisi din nou plămânii, sângele îi vâjâi în urechi ca zgomotul unor valuri în depărtare.

Nu era nevoie să se mai rostească vreo vorbă – nu era nevoie să se mai pună nicio întrebare sau să se dea vreun răspuns. Fata încă nici nu-l văzuse. Dar fără să-i vadă fața, fără să întrezărească expresia ochilor săi – el înțelese. Fapte, nume, vorbe, întâmplări i se învolburau în minte ca piesele unei mașinării dată peste cap, și fiecare piesă cădea apoi la locul ei, formând un întreg. Auzea glasul răgușit al lui Kestry afirmând: „Tipul care a telefonat pentru tine, de ce-a spus *La telefon e «Marele Boss»*”? Niciodată nu fusese în stare să bănuiască cine l-ar fi putut trăda – în afară de omul la care nu se gândise niciodată. O auzi pe Fay Edwards spunând: „*Ultima oară când am auzit de Curly Ippolino era la Pittsburg*”. Valeross tocmai se întorsese de la Pittsburg. Tot Fay Edwards spusese: „*Toate profiturile erau depuse la o singură bancă. Se stabilise ca organizația să ființeze trei ani... să se împartă fondul comun în mod egal... De când ai sosit tu, n-au mai rămas mulți care să și-l împartă... Asta înseamnă o mulțime de bani pentru o anumită persoană*”. Îl văzu pe Valeross în drum spre bancă – Valeross întorcându-se de la Pittsburg, unde supraviețuia ultimul membru al asociației. Din nou își aminti vorbele lui Fay Edwards: „*Mi-a spus să-ncerc să-ți ușurez soarta*.” Normal – până era dusă la capăt misiunea. Își aminti de întâlnirea sa cu Valeross la Madrid... Lista oamenilor pe care trebuia să-i lichideze ca să se facă dreptate – toți morți acum... Povestea fiului său răpit și asasinat, pe care „Sfântul” nu s-a gândit niciodată s-o verifice. „*Am să-ți plătesc un milion de dolari*.” Cu șaptesprezece milioane în joc,

onorariul era foarte modest. „*Tu ai putea curăța cloaca asta scârboasă de tâlhari și de politicieni corupți.*” O, Doamne, ce prost și orb fusese!

În clipa aceea amețitoare văzu tot. Jack Irboll mort. Morrie Ualino și Eddie Voelsang morți. Cu mult înainte de a prinde ziarele de veste, prin rețeaua clandestină a gangsterilor zbura ca fulgerul știrea că au murit și Hunk Jenson și Dutch Kuhimann. Utilitatea „Sfântului” se apropia rapid de sfârșit și socotelile trebuiau încheiate... Drumul la Pittsburg și mesajul telefonic la sediul poliției. Ultimul gest machiavelic al acestui geniu pervertit, diabolic, care se ivise pe lume pentru a monopoliza flagelul tuturor nelegiuirilor neștiute, cel mai mare proscris agresiv din lume – l-a cumpărat cu o poveste și cu promisiunea unui milion de dolari, l-a folosit timp de câteva zile infernale și s-a lepădat de el când curiozitatea lui amenința să devină periculoasă. Apoi șocul final, când Valeross l-a văzut în dimineața aceea pe „Sfântul”, viu și liber. Și pretextul evident, pueril, simplist, ca să intre în bancă – și odată ajuns acolo, să se strecoare prin altă ieșire, și, probabil, în același timp să trimită un al doilea mesaj la poliție. Simon Templar vedea fiecare amănunt. Și când Fay Edwards se-ntoarse în fine, și-l văzu pentru prima oară, în acel schimb de priviri fără glas el citi din nou ceea ce reprezenta cea mai uluitoare dezlegare a unui mister despre care auzise vreodată.

Peste capul lui zburase parcă o veșnicie-ntreagă de înțelepciune, în timp ce stătea nemișcat acolo, absorbind în minte ultimele rămășițe mușcătoare, zguduitoare, de înțelegere; și totuși în cronologia lumii nu trecuse nicio secundă. Valeross nici n-ajunsese până la ușile băncii. Și în momentul când

Fay Edwards îl văzu pe „Sfântul” și făcu doi pași rapizi spre el, Valeross se întoarse, de parcă ar fi avut o presimțire, ca și cum strigase cineva, după el.

O văzu pe Fay Edwards, și-l văzu pe „Sfântul”.

Peste spațiul îngust dintre ei, Simon Templar se uită fix la Valeross și văzu toată masca lui de amabilitate prevenitoare distrusă și vâlvătaia oribilei răutăți care emana din ochii bătrânului. Schimbarea era atât de incredibilă încât, deși înțelegea faptele în sine, deși le accepta ca adevăruri imuabile ale existenței sale, pentru o clipă înțepeni de mirare, de parcă ar fi văzut un prepelicar transformându-se în șarpe. Și-n momentul acela, mâna lui Valeross se repezi spre sold.

Mâna dreaptă a lui Simon reacționează cu o sutime de secundă mai târziu, mișcându-se cu viteza luminii – dar rigiditatea umărului rănit acționează ca o frână nemiloasă, oprind-o la jumătatea drumului. O durere ascuțită îi înjunghie spinarea. Hipnotizat parcă de acel straniu moment, uitase de neputința lui, folosisese mâna dreaptă din instinct, întrucât instinctul o ia înaintea gândului. Își corectă imediat greșeala, încercând să-nșface cu stânga revolverul lui Fernack din buzunarul de la haină; dar între timp Valeross ținea deja în mână pistolul.

Un glonte vâjâi pe lângă urechea lui și izbi toba mașinii, producând o detunătură de douăzeci de mii de ori mai puternică decât cea produsă de trecerea unui tren expres. Revolverul lui Simon era înțepenit în buzunar. Auzi o a doua detunătură, dar nu văzu glonte înfigându-se în apropierea lui. Atunci își răsucii disperat pistolul în sus și trase prin buzunar; Valeross scăpă automatul și se chirci într-o parte, clătinându-se pe locul în care se afla.

Simon se năpusti înainte. Pe stradă se stârnise o hărmălaie infernală. Pietoni și chipuri palide blocau trotuarul în ambele părți ale băncii, ferindu-se din zona periculoasă. Prin aer se-ncruciau stridente țipete de femei și scrâșnet de cauciucuri frânate. Îl prinsese pe Valeross de talie cu brațul sănătos, îl ridică de jos cu putere și porni cu el înapoi, spre taxi. Îl văzu pe domnul Lipski, cu chipul răvășit de o emoție insuportabilă, repezindu-se din cușca lui ca să-l ajute. Și atunci o văzu pe Fay Edwards.

Se proptise de o aripă a taxiului, ținându-se de ea, și se apăsă pe partea din față a rochiei cu mâna ei mică. Simon înțelese, cu o îngrozitoare intuiție, unde nimerise al doilea glonte al lui Valeross.

Simți o durere ascuțită în piept și bătaile inimii i se opriră. Apoi își continuă drumul.

Deschise portiera cu o smucitură și-l azvârli pe Valeross ca pe un sac. Apoi o luă în brațe pe Fay și o băgă înăuntru. Era ușoară ca un copil. Nu simțea nici măcar durerea din umăr; și totuși purta povara întregii lumi. O așeză pe canapea cu atâta grijă, de parcă ar fi fost făcută din cristal, și închise portiera. Chiar în timpul acestei operațiuni, taxiul zvâcni înainte.

— Încotro, amice? strigă șoferul peste umăr.

Simon îi dădu adresa lui Fernack.

Departe, în spatele lor porniseră să urle sirenele poliției. Strecurându-se printre mașini, virând pe două roți, trecând ca fulgerul prin intersecții, ignorând stopurile, dovedind un sublim dispreț pentru indicatoarele de sens unic, făcând demonstrații de pilotaj cu o singură mână de țigă se făcea părul măciucă, domnul Sebastian Lipski mai găsea timp să se scarpine cu cealaltă în cap, căci era îngrijorat.

— Fir-ar să fie! spuse el, rușinat de parcă era conștient că se face vinovat de un sacrilegiu de neiertat, dar fiind incapabil să risipească îndoielile care-l frământau. Ce treabă-i asta? Întâi pui mâna pe tip fără nicio bătaie de cap. Pă urmă îl lași s-o șteargă. Pă urmă îl împuști pe bulevardul V și-l aduci iar înapoi. Vreau să știu și eu cum se joacă jocul ăsta de-a răpirea.

— Nu te mai gândi la asta, mârâi „Sfântul” printre dinți. Vezi-ți de condus!

Simți o atingere pe braț și se uită în jos la fată. Își scosese pălăria și părul i se revărsa pe obraji într-o cascadă de aur moale. Uimitorii ei ochi de chihlimbar erau umbriți, dar în rest, pe chipul ei netulburat, fără niciun rid, ca o mătase nepământeană, floarea tinereții și a vieții nu se ofilise. Buzele ei întredeschise schițau poate un surâs.

— N-ai grijă, spuse ea, eu nu merg prea departe.

— Vorbești prostii, o contrazise el aspru. Nu-i nimic grav. O să te faci bine.

Dar știa că minte.

Și ea știa. Clătină din cap și buclele ei aurii dansară.

— Nu mă doare. Mă simt bine aici. Se cuibărise în căușul brațului lui, ca un copil obosit. Turnurile și canioanele New York-ului se perindau prin fața geamurilor, dar ea nu le vedea. Ea pășea pe drumul ei, așa cum trăise - fără teamă, milă sau remușcări - pornind din trecutul necunoscut spre viitorul necunoscut. Poate că nici atunci nu privise niciodată înainte dar nici înapoi. Toată ființa ei era ancorată în prezent. Ea nu aparținea unor anumitor vremuri, unei anumite epoci. Printr-o ciudată fantezie a creației, toate vremurile, toate epocile fuseseră îmbinate în

ea, fuzionate în această întrupare fără cusur; coordonatele eterne ale pământului veșnic tânăr, moartea și dorința.

Fay scoase un oftat.

— Îmi pare nespus de rău. Cred că nu trebuia să se-ntâmples tocmai acum.

El nu putea vorbi.

— Sărută-mă încă o dată, Simon, spuse ea liniștit.

O sărută. De ce i se păruse inabordabilă? Ea era el însuși. Fusesse cucerită de disprețul lui arbitrar față de viață și de moarte, ceea ce o determinase să-i salveze viața de două ori și în cele din urmă îi luase propria viață. Dacă lumea întreagă ar fi condamnat-o, el n-ar fi putut s-arunce o piatră. Nu-i păsa. Frecventau aceleași locuri, nesfârșitele poteci ale proscrisilor, unde nu existau legi.

Alunecă spre spate, sorbindu-i chipul cu privirea, de parcă încerca să-și fixeze în memorie fiecare trăsătură a lui pentru o sută de ani. Zâmbea, și în ochii de chihlimbar care se adumbreau, mai licărea o lumină pe care el n-o va înțelege niciodată. O vedea cum își trage răsuflarea ca să vorbească.

— *Au revoir*, Simon. Și așa cum trăise permanent în tovărășia morții, așa și muri.

El îi dădu drumul ușurel și se întoarse. Lacrimi usturătoare îi împăienjneau privirea. Taxiul viră rapid după un colț, cu motorul uruind. Zgomotele orașului se îndepărtau și se apropiau ca fluxul și refluxul mării.

Își dădu seama că Valeross îl trăgea de braț, văicărindu-se zgomotos de groază, cu o oribilă incoerență. Vorbele lui îi pătrunseră anevoie în creier.

— Nu poți face ceva? Nu vreau să mor. Am fost bun cu tine. N-am vrut să te înșel cu milionul de dolari.

Fac tot ce spui. Nu vreau să mor. Trebuie să mă duci la un doctor. Am bani. Îți pot da tot ce-ți dorești. Am milioane! Ți le dau pe toate. N-am nevoie de ele. Ia tot ce vrei...

— Taci, spuse „Sfântul” cu un glas înspăimântător.

— Milioane de dolari... la bancă... sunt ai tăi toți...

Simon îl lovi peste gură.

— Prostule. Toți banii din lume n-ar putea plăti ce-ai făcut tu.

Valeross se îndepărtă și bolboroseala se transformă în urlete.

— Ce vrei de la mine? Pot să-ți dau orice. Dacă nu vrei bani, ce vrei? Blestematule, care-i meseria ta?

Atunci „Sfântul” se întoarse spre el și Valeross tăcu văzând expresia de pe chipul lui. Buzele lui se mișcau, mute, dar cuvintele nu voiau să iasă din gâtlee. Își ridică mâinile tremurătoare, pentru a se apăra parcă de privirea acelor ochi albaștri de diavol.

— Moartea, răspunse „Sfântul” cu un glas de o formidabilă blândețe. Moartea e specialitatea mea.

Cotiră în Washington Square venind dinspre sud. Simon nu observase ruta pe care o luaseră ca să scape de urmărire, dar urletul sirenelor încetase. Zumzetul șoptit al orașului îl înghițise. Taxiul mergea cu o viteză moderată. Autobuzele huriau greoaie pe lângă ei; șirul nesfârșit de mașini, de furgonete și taxiuri se scurgea în continuare, așa cum se scurgea zi și noapte, în timp ce orașul rămânea în matca lui ca un râu, unul din nenumăratele râuri pe care oamenii își desfășoară activitățile – scurte și agitate călătorii – venind și plecând fără urmă. Un băiat cu ziare alerga pe trotuar, strigându-și senzația efemeră. Într-un colț microscopic dintr-o particulă minusculă de țărână, plutind prin abisurile negre ale infinitului, atomi

neînsemnați de viață omenească se agitau, se dispersau și se destrămau, erau striviți, sau repurtau succese în treburile banale ale fulgerătoarei lor treceri prin eternitate. Începeau și sfârșeau vieți, dar accidentul primordial, viața, continua.

Taxiul se opri și șoferul se uită în jur.

— Am ajuns, anunță el. Ce mai urmează?

— Așteaptă aici o clipă, spuse „Sfântul”; și atunci îl văzu pe Fernack pe treptele casei sale.

Coborî din mașină și se duse încet spre detectiv, iar Fernack stătea și-l privea cum se apropie. Fața lui fermă cu maxilare puternice, nu se destinse; doar ochii cenușii și scăpărători, acoperiți de sprâncene stufoase spuneau ceva.

Simon, scoase pistolul cu mâner de sidef, îl întoarse și i-l întinse de parcă preda o sabie.

— M-am ținut de cuvânt, spuse el. Sunt iarăși prizonierul tău.

Fernack luă revolverul și-l vârî în buzunarul de la șold.

— Nu l-ai găsit pe „Marele Boss“?

— E în taxi.

O licărire de nemăsurată satisfacție apăru în ochii lui Fernack; se uită în jos peste umărul „Sfântului”, spre mașina care aștepta. Apoi, fără o vorbă, trecu pe lângă Simon, traversând strada și deschise portiera. Valeross se prăvăli spre el. Fernack îl prinse cu o mână și-l trase afară pe omul care se smiorcăia, și-l puse în picioare. Apoi mai văzu ceva și rămase complet nemișcat.

— Cine e? spuse el.

Nu primi niciun răspuns. Fernack se întoarse și se uită în sus și-n jos pe stradă. Simon Templar plecase.

EPILOG

Domnul Theodore Bungstatter, din Brooklyn, se căsătorise cu bucătăreasa domniei-sale în ziua de unsprezece iunie a acelui an de grație, după ce, în cele din urmă, o convinsese că neputința lui de a-și exprima coerent devotamentul într-o anumită noapte nu se datorase decât unei ușoare gripe trecătoare. Și-au petrecut luna de miere la cascada Niagara și chiar din a treia zi ea l-a determinat să se lase de băutură; dar în ciuda acestei concesi făcute prejudecăților ei, ea n-a mai gătit niciodată pentru el, și tot restul fericitei lor căsnicii a fost însoțit de o serie de surrogate enervante care i-au provocat domnului Bungstatter cele mai cumplite crize de indigestie.

Domnul Ezekiel Inselheim spunea unei delegații de reporteri, măsurându-și biblioteca de la un capăt la celălalt:

— Este de datoria tuturor cetățenilor cu spirit civic să se opună gangsterismului și șantajului chiar cu riscul propriei lor vieți și a celor mai apropiați și mai dragi lor. Prosperitatea statului trebuie să fie mai presus de grija pentru securitatea personală. Trebuie să luptăm până la moarte împotriva crimei, și fiecare dintre noi trebuie să fie călăuzit de ideea sacrificiului de sine, ca în cazul unui război cu o putere străină. E singura cale prin care poate fi extirpat din mijlocul nostru acest cancer dezgustător.

Și în timp ce vorbea își amintea cum îl cântărise

privirea rece a proscrisului care-l înfruntase chiar în camera aceasta, și dincolo de exprimarea pompoasă, în cuvintele sale se simțea mândria convingerii că dacă el personal ar fi din nou supus la o asemenea încercare, nu s-ar face de râs.

Heimie Felder, luându-se la harță cu câțiva tovarăși de chef, în localul lui Charley, spunea:

— Cum puteți să spuneți că tipul era nebun? Puteți să spuneți că un tip care i-a lichidat pe Morrie Ualino și pe Dutch Kuhimann e nebun? Ia ascultați, vă spun că...

Chris Cellini așeza cu gingășie pe grătar un mușchi magnific, gros de cinci centimetri. Își suflecuse mânecile până la coate și mâinile lui puternice se mișcau dibace, cu siguranța și pasiunea unui artist. Mirosul de mâncare, vin și tutun era parfum pentru nările lui, iar babilonia camaraderiei umane era muzică pentru auzul său. Râsul lui bogat răsună jovial în bucătăria atât de dragă inimii lui.

— Nu, nu l-am văzut de mult pe „Sfântul”. Da, era nebun, băiatul ăsta! O să vă spun într-o bună zi o poveste despre el.

Domnul Sebastian Lipski se adresa astfel unui public extaziat, în restaurantul lui preferat, de la Columbus Circle:

— Ia spuneți, n-ați auzit niciodată cum eu și cu „Sfântul” l-am umflat pe „Marele Boss”? Cum am luat noi doi Banca Națională Vandrick cu două pistoale? Fir-ar să fie, înseamnă că încă n-ați auzit nimic!

Toni Ollinetti ștergea mecanic pete invizibile de pe mahonul strălucitor al barului său, cu un șervet alb imaculat. Fața proaspăt bărbierită era lipsită de expresie, iar ochii lui căprui nu-i trădau gândurile. Când primea o comandă, servea prompt, discret,

impecabil; la fiecare cuvânt care i se adresa, răspundea cu un zâmbet scurt, cu o politețe perfect dozată, dar zâmbetul lui era doar o grimasă care-i descoperea dinții albi strălucitori. Era imposibil să spui dacă e obosit – poate abia intrase în serviciu sau poate nu dormise de o săptămână. Prin fața lui se desfășura viața de pe Broadway cu luminile ei puternice, apăreau noi chipuri, chipuri vechi dispăreau, se perinda întreaga procesiune pestriță, fără de sfârșit, a acelei lumi. Vedea tot, auzea tot și nu spunea nimic.

Inspectorul John Fernack luă trenul de la Ossining, la douăzeci de minute după ce „Marele Boss” a fost dus pe scaunul electric. Era un om ocupat și nu-și putea permite să zăbovească asupra unor cazuri vechi. În timpul său liber încerca încă să-i facă față lui Euripide, dar avea foarte puțin timp liber. După ultimele alegeri municipale se schimbase cârmuirea. Tammany Hall se ținea în umbră, organizându-și forțele pentru următoarea numărătoare de voturi; Orcread făcea o croazieră de sănătate prin lume, Marcus Yeald nu mai era procuror; dar Quistrom era încă șeful poliției și multe răfuieli vechi erau rezolvate. Pe biroul lui se afla textul unei scrisori.

POLIȚIA METROPOLITANA.
SECȚIA SPECIALA
SCOTLAND HOUSE
LONDRA S.W.1

*Către șeful poliției.
New York City.*

Stimate domn,

Ref. La SIMON TEMPLAR („Sfântul”)

Revenind asupra scrisorii anterioare, ne simțim datori să vă anunțăm că, potrivit informațiilor noastre, acest individ s-a întors în Anglia și de aceea nu vom mai avea nevoie, deocamdată, de ajutorul dumneavoastră.

*Al dv., cu respect,
C. E. Teal
Inspector-șef*

Fernack se uită la calendarul de pe perete, unde-și făcuse semne la anumite date. Scrisoarea lui Teal nu-i aducea nicio știre surprinzătoare. Din câte știa el, în răstimp de trei zile, „Sfântul” venise și plecase, terminându-și treaba; și ultimul cuvânt asupra acestui caz care intrase în sfera preocupărilor oficiale ale lui Fernack, tocmai fusese spus la Ossining. Ducând însă mâna la șold, unde se afla revolverul cu mâner de sedef, atingerea lui îi trezi amintiri.

Poate că acesta a fost motivul pentru care, în încheierea discuției purtate-n seara aceea cu studenții anului patru ai Academiei de poliție, după ce fuseseră prezentate sec, riguros și brutal faptele în ordinea lor strictă, tinerii temerari care-l ascultau văzură cum își pune deoparte notele și se-ndreaptă din spate, privindu-i pe deasupra mâinilor - un uriaș semeț ai cărui umeri drepti s-ar fi putut compara cu umerii oricărui bărbat mai tânăr cu treizeci de ani, un uriaș cu chip îmbătrânit și păr încărunțit din cauza muncii nemiloase, ai cărui ochi cenușii, scăpărători, îi cuprindea cu o privire ciudat de duioasă, cu mândrie și cu afecțiune.

— Voi, băieți, v-ați ales cea mai frumoasă meserie din lume, au fost ultimele cuvinte; și în acel scurt răstimp, din glasul său puternic răzbătu toată asprimea adunată în treizeci de ani. Mi-am dăruit întreaga viață acestei meserii și mi-aș dăruia-o din nou încă de zece ori. Nu e o meserie ușoară. Nu-i ușor să încasezi un glonte în mațe. Nu-i ușor să-ți vezi cei mai buni prieteni dându-și sufletul în felul acesta – împușcați de un ticălos nenorocit care s-a întâmplat să mânuiască mai iute pistolul. Nu-i ușor să-ți amintești jurământul pe care-l faci când ieși de aici, atunci când îți vezi superiorii luând mită și aceeași mită ți se oferă și ție ca să-nchizi ochii la momentul potrivit. E o meserie grea. Trebuie să fii dur. Ai de-a face cu ticăloși și ucigași, indivizi care și-ar împușca propria mamă pe la spate pentru cinci dolari, toată drojdia pământului – și ei nu înțeleg o altă limbă. Noi cei de-aici, voi și eu, îndeplinim cea mai grea misiune de polițist din lume. Dar – și la acest punct îl văzură pe John Fernack, *John Fernack – Omul de fier*, îndreptându-și umerii uriași ca un om care-și potrivește o povară ușoară în spate, în timp ce în priviri îi apărură o lumină aproape frumoasă – dar să nu vă înăsprească prea tare. Pentru că într-o bună zi, în toată drojdia, veți găsi un individ care va fi un om la fel de bun ca voi, și dacă nu veți ști când să-i oferiți o porțiță de scăpare, veți pierde cel mai formidabil lucru din lume, și anume, satisfacția de a constata că omul în care ai crezut, ți-a îndreptățit așteptările.

Iar în grădina unui han din apropierea Tamisei, într-o seară răcoroasă de vară, când luna nouă arginta apa râului, doamna Patricia Holm, care cu mult timp în urmă își încredințase viața „Sfântului”, spuse:

— Nu mi-ai povestit niciodată tot ce ți s-a întâmplat

la New York.

Țigara mocnea ca o scânteie roșie în beznă și vocea lui calmă îi răspundea blând din umbrele serii.

— Poate că n-am să știu niciodată tot ce mi s-a întâmplat acolo; dar amintirile lui rățăceau la patru mii cinci sute de kilometri depărtare de luna de pe râu și de siluetele negre ale copacilor, iar în urechi îi răsună zarva unui oraș și șoapta unui glas melodios care spunea:

— *Au revoir.*

SFÂRȘIT